76 JAARGANG No. 100127 ZATERDAG 20 MEI 1959

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus Drukkerij, Willemstad, Curaçao Kantoor: Conscientiesteeg: 28 - 29 Telefoon: Redactie: 23858 Advertentie: 23550 Abonnementen en Bezorging: 24399

Besprekingen te Geneve — verlopen volgens — „gebruikelijk patroon"

Geneve. — —De ministers van buitenlandse zaken van "De Grote Vier" in Geneve hebben vrijdag gedurende twee uur geheime besprekingen gevoerd om te pogen nieuw leven te geven aan het slepende overleg tussen oost en west over Duitsland.

De officiele sluier van geheimhouding was zo volkomen dat een Britse woordvoerder zelfs weigerde te onthullen welke onderwerpen waren besproken in het verblijf van de britse minister, Selwyn Lloyd, in Geneve.

De ministers hadden elk slechts twee adviseurs meegenomen naar de besprekingen die rond een ovalen tafel in de eetkamer werden gevoerd.

Zij kwamen bijeen vier uur na hun terugkeer van de begrafenis van John Foster Dulles.

Diplomatieke waarnemers zijn van mening dat de ministers bij hun informeel overleg vrijdag voornamelijk over Berlijn hebben gesproken.

De Westelijke leiders zouden hopen dat een tijdelijke regeling zou kunnen worden uitgewerkt die aanvullingen zou inhouden voor het westelijke recht om in west-Berlijn te blijven en die westelijke verbindingen met de stad, mogelijk onder toezicht van de V.N. zou waarborgen.

De Britse woordvoerder zei in antwoord op een vraag dat hij de atmosfeer "goed" vond toen hij aan het eind van de bijeenkomst werd ontboden om instructies te ontvangen over zijn mededelingen aan de pers.

Hij zei dat deze informele bijeenkomsten waarschijnlijk zouden voortgezet "en dat zij verlopen volgens het gebruikelijke patroon".

Zaterdag zullen de vier ministers elkaar twee keer ontmoeten. Zij willen de verloren tijd inhalen en zullen daarom voor het eerst ook tijdens het weekeinde in plenaire vergadering in het volkenrenpaleis bijeenkomen.

De adviseurs uit West- en Oost-Duitsland zullen deze bijeenkomst die om 14.30 uur (Ned. tijd) zal beginnen, bijwonen.

Later op de dag zullen de westelijke ministers hun geheim overleg met hun Russische ambtgenoot voortzetten tijdens een diner bij Gromyko.

Uit Amerikaanse bron is vernomen dat Zuid-Slavië heeft verzocht om deelneming aan de conferentie indien ook andere landen daartoe zouden worden uitgenodigd. De Amerikaanse consul-generaal, Villard, heeft namens minister Herter aan de permanente Zuidslavische vertegenwoordiger bij de V.N. in Geneve, dr Makiedo, meegedeeld dat, als uitbreiding der conferentie aan de orde zou zijn, de Zuidslavische belangen zorgvuldig zouden worden bestudeerd.

Eerste bantoe als voorzitter van regionaal bestuur

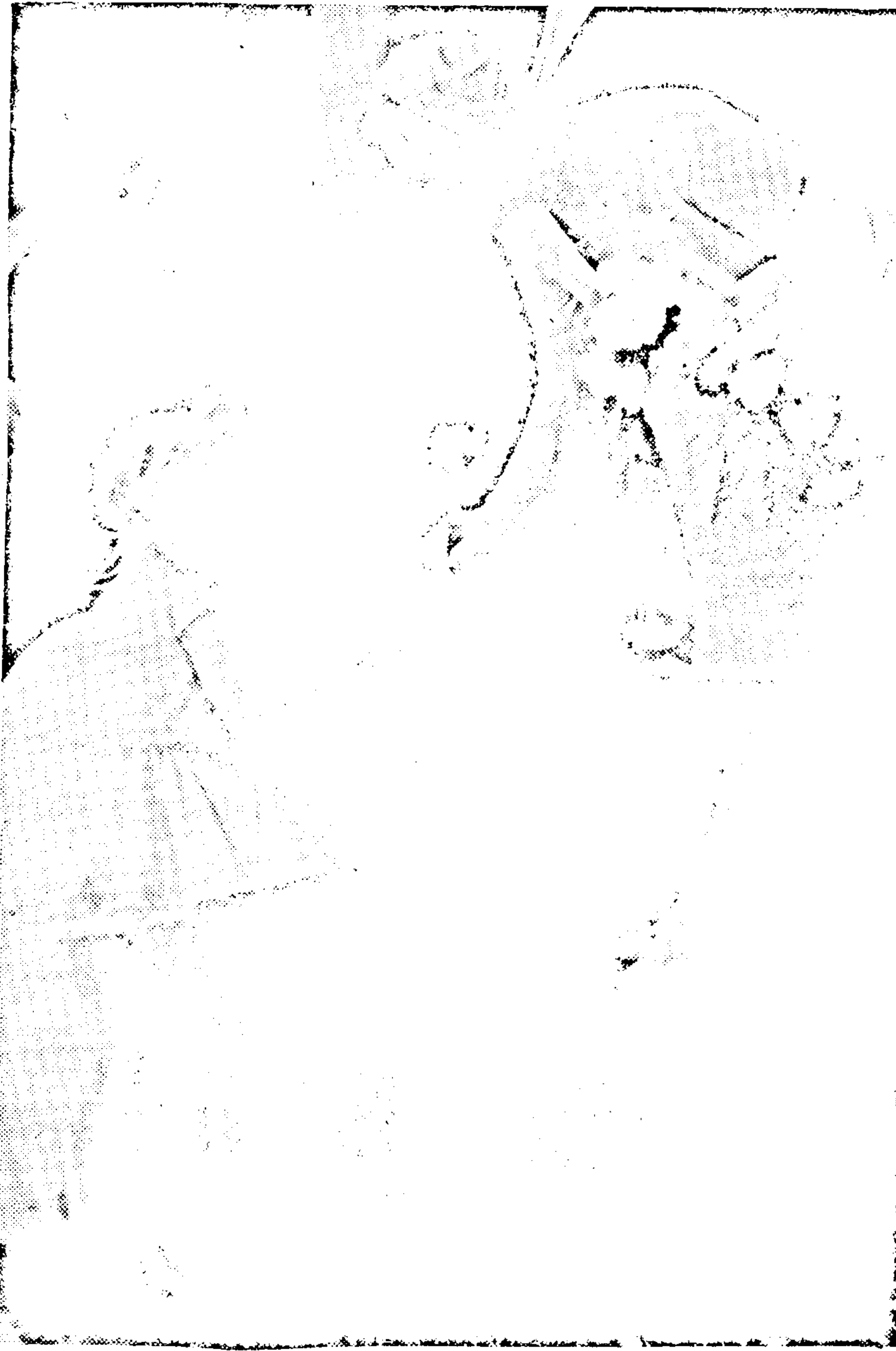
Kaapstad. — Een Bantoe, Botha Sigcau, heeft het voorzittersschap van het eerste geheel uit Bantoes bestaande regionale bestuur aanvaard. Voor het eerst in de geschiedenis van Unie van Zuid-Afrika zal een geheel uit Bantoes bestaand orgaan bestuursmaatsregelen voor de in het gebied wonende Bantoes nemen en onder meer belasting kunnen heffen, aldus meldt de Zuid-Afrikaanse voorlichtingsdienst.

Het betrokken gebied is ongeveer zo groot als Nederland.

Zoals bekend zullen er op grond van het wetsontwerp betreffende de bevordering van het zelfbestuur der Bantoes, dat in beginsel door het Zuid-Afrikaanse parlement is goedgekeurd, vijf regionale Bantoebesturen worden gevormd.

Krachtens het oude bestuursstelsel voor transkei waren 26 blanke commissarissen voorzitter van de districtautoriteiten. Twee jaar geleden werden deze voorzitters die tezamen als vertegenwoordigers van de districten het regionale bestuur vormen, door Bantoes vervangen.

Van nu af zal dus ook de voorzitter van het bestuur die steeds een blanke is geweest, een Bantoe zijn.

Onlangs heeft prinses Beatrix te Rotterdam het jeugdhuis "De Heuvel" geopend. Tijdens het defile van de jeugdafdelingen van de CHJ kreeg de Prinses een anjer aangeboden van een klein balletdanseresje.

TER KENNISMAKING

De nieuwe hoofdredakteur van de „Amigoe di Curacao"

(Van een biezondere correspondent)

Utrecht. — Onze nieuwe hoofdredakteur, de heer F. L. L. Verhorst, die omstreeks half juni op de Nederlandse Antillen hoopt te arriveren, werd in 1926 te Amsterdam geboren en trad al op jonge leeftijd in de journalistiek.

Hij was twintig jaar toen hij, na zijn middelbare studie en zijn militaire diensttijd bij het Korps Mariniers leerling-verslaggever werd bij het toenmalige Utrechtse Katholiek Dagblad. Daar werd hij in het vak doorkneed en vervulde hij welhaast alle takken van journalistieke dienst. Begin 1955 werd hij eindredakteur van de volksbladen van De Tijd-pers te Amsterdam. Twee jaar later verwisselde hij deze functie voor die van redakteur binnenland bij De Tijd, sinds kort De Tijd- De Maasbode.

„Met een enthousiast team van medewerkers een up-to-date en frisse krant maken" zo formuleerde de heer Vorhorst in een interview, dat wij alvast met hem hadden, de taak die hem wacht. Hij voegde eraan toe: Voor zover ik de Amigoes die ik in Nederland ontvang, kan bekijken, hebben we de wind mee. Het is evident, dat we daarvan zullen profiteren.

„Belangrijk zal zijn, dat de krant de gemeenschap van de Nederlandse Antillen in al haar geledingen zal weten te raken en te boeien. De „Amigoe" is reeds lang van een „missieblaadje" uitgegroeid tot een volwassen dagblad maar intussen is in een niet te onderschatten mate en op hedendaagse niveau zijn apostolische taak gebleven. Deze zal niet op de laatste plaats de jeugd en de jongeren betreffen.

F. L. L. Verhorst

De heer Verhorst, die in Nederland een groot deel van zijn vrije tijd aan de zorg voor de jonge mens besteedde, verzekerde ons, dat hij deze interesse reeds op een beslist onbreekbare plaats tussen zijn verhuisboedel heeft laten inschepen. Zelfs mijn vrouw en zoontje(s!) komen pas later, zo voegde hij eraan toe, doch hij bedoelde daar slechts mee te zeggen, dat zijn echtgenote in verband met de geboorte van het tweede kindje - medio juni - nog enige tijd in Nederland blijft.

Nog geen voordracht voor Gezaghebberschap

Willemstad. — Naar aanleiding van een in TODAY van 29-5-1959 verschenen bericht betreffende de benoeming van gezaghebbers voor Aruba en de Bovenwindse eilanden kan worden medegedeeld dat voor het gezaghebbersschap voor genoemde eilandgebieden tot heden door de regering aan de kroon nog geen enkel voordracht werd gedaan. Het is niet onwaarschijnlijk, dat in de loop van de volgende week voor de benoeming van een gezaghebber voor het eilandgebied de Bovenwindse eilanden een voordracht zal worden gedaan.

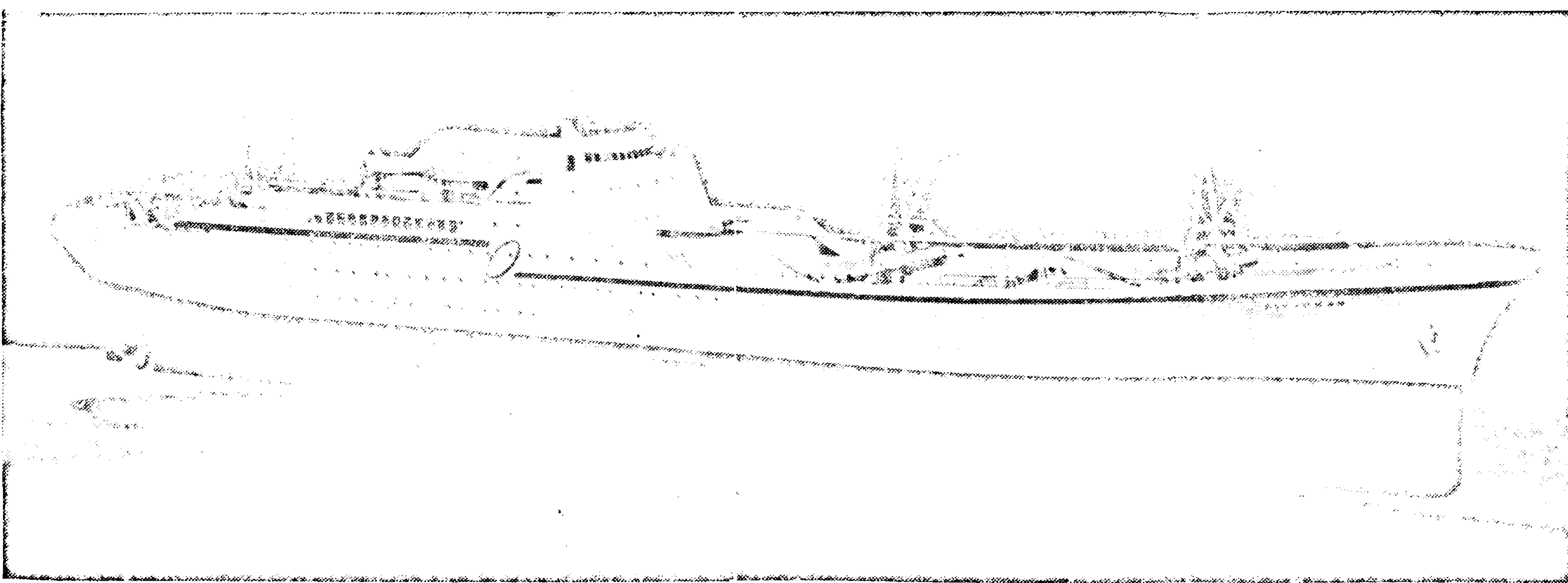
De voordracht aan de kroon voor de benoeming van een gezaghebber voor het eilandgebied Aruba kan tegen midden juni verwacht worden. (R.V.D.)

Nog geen waarneembare vooruitgang in Geneve

Geneve. — Er is geen waarneembare vooruitgang gemaakt tijdens de besprekingen van de ministers van buitenlandse zaken, die te Washington zijn gevoerd of in het vliegtuig dat hen naar Geneve bracht.

Dit is de indruk, die men vanmiddag kreeg in welingelichte westerse kringen te Geneve. Zeker kwamen de vier bewindslieden overeen om een gemeenschappelijk communique uit te geven.

Het staat vast, dat de westerlijken hun standpunten handhaafden, terwijl Gromyko met beminnelijke vastbeslotenheid de Russische zienswijze verdedigde. Het is daarom onjuist te beweren, zoals sommige kranten schreven, dat hem spoorslags een akkoord tegemoet gaat. Van gezaghebbende zijde verluidt, dat de huidige conferentie nog tenminste tien dagen zal duren.

Op 21 juli a.s. zal Mevrouw Eisenhower te Camden in New Jersey het schip "Savannah" te water laten. De "Savannah" is het eerste door kernenergie voortgestuwde koopvaardijschip. Het wordt in opdracht van de Commissie voor Atoomenergie en de Maritieme Administratie van de Verenigde Staten gebouwd door de New York Shipbuilding Corporation. Het schip dat 60 passagiers en 9.400 ton vracht kan vervoeren kost 40 miljoen dollar. De kosten van de atoomreactor bedragen ongeveer 1/4 van deze som. De bemanning die 109 koppen bedraagt geniet een speciale opleiding.

Het atoomschip kan 300.000 zeemijl, of ruim 3 jaar lang kunnen varen zonder innemen van nieuwe brandstof. Hierboven: een afbeelding van de "Savannah" (foto U.S.I.S.)

GEZIEN door een Antilliaan

De laatste tijd is het woord „Havencentrale" als maar in de lucht. De gedachte om orde te scheppen in de slagader van onze economie is niet nieuw. Evenmin als de grote moeilijkheden, die op geregelde tijden in deze haven uitbreken.

Reeds in 1946 werd een landsverordening aangenomen regelende de instelling van een Havencentrale. De opzet was goed. Tot eigenlijke uitvoering is het helaas nooit gekomen. Wel waren toentertijd alle maatregelen genomen, die nodig waren voor de voorbereiding.

Er werd een inspecteur benoemd — de arbeiders werden in categorieën verdeeld — meldingsposten waren reeds aangewezen de inschrijving bleef echter uit.

Het kan zijn, omdat men toen, in 1947, nog niet klaar was voor deze ordening.

Het kan ook zijn dat men geen vertrouwen had in de leiding. Het kan ook zijn dat andere bijkomstige factoren, o.a. de vrees dat registratie in de havencentrale een gemakkelijke weg zou zijn voor de fiscus om belasting te treffen.

In ieder geval de havencentrale Curaçao is in feite nooit in werking getreden.... en men sukkelde verder. De verdeling in kerngroepen, aangesloten bij de centrale, kon niet op algehele instemming van de arbeiders bogen. Men was zijn volkomen vrijheid gewend. Men kwam werken wanneer men dit nodig vond en bleef dan onmenselijk lange uren en dagen achtereen het zeer zware werk verrichten.

Er waren, door vele omstandigheden, o.a. door het sterk verminderen van overscheeplading o.a. tengevolge van wilde stakingen, geen werk voor alle havenarbeiders. Bovendien werd de toestand gecompliceerder omdat toen velen die geen echte havenarbeiders waren, die dus hun hoofdbestaan niet in de haven vonden, geregeld in dienst genomen werden.

Hierdoor konden zeer velen zo niet de meesten niet aan een behoorlijk loon komen, ondanks de verhogingen. Dat hierdoor ontevredenheid ontstond is duidelijk. Inmiddels was helaas de oude, betrouwbare San Telmo, die zich strikt op sociaal terrein bewoog en die in haar bestaan bijzonder veel voor de mensen had gedaan, door nieuwere, min of meer politieke organisaties verdrongen. Men ging weer praten, en enige tijd heerste er rust in onze haven.

In de sociale toestand van de havenarbeider zelf, kwam in feite weinig verandering. Vele progressieve regelingen, die voor andere groepen golden (bv. ziekteregeling, vacantieregeling) waren op hen niet van toepassing, omdat zij steeds, door hun karakter, losse arbeiders waren, die telkenmale voor een bepaald werk in dienst genomen werden.

Hun bestaanszekerheid bleef dus even stabiel. Pogingen om collectieve overeenkomsten te sluiten hadden geen succes — het werk in de haven nam relatief af — het aantal in de haven werkzoekenden nam daarentegen toe.

Wij zouden zo door kunnen gaan, maar volstaan met te constateren dat in onze haven nog veel verbeterd kan worden. Dit geldt voor alle partijen.

De jongste gebeurtenissen hebben nu plotseling weer de aandacht op al deze toestanden gevestigd. Het is zinloos met elkaar te gaan discutieren over de schuldvraag. Zinvoller is het de handen ineen te slaan om tot een goede oplossing te geraken.

Zulk een oplossing bereikt men niet door middel van politieke machinaties op de rug van de arbeiders.

Maar laat in 's hemelsnaam politiek uit onze haven!

Zulk een oplossing kan slechts gevonden worden, wanneer werkgevers, werknemers en overheid samenwerken in het belang van het land, in het belang van de haven, in het belang van werknemers en werknemers in het algemeen belang.

Reeds 200 doden bij Indonesische treinramp Nationalistische bommenwerper neergeschoten

Djakarta. — Volgens de jongste te Djakarta ontvangen berichten zijn 200 mensen gedood en ruim 100 gewond bij het vreselijke spoorwegongeluk dat zich donderdag heeft voorgedaan bij het station Trowek op West-Java. Zes propvolle wagens van een trein zijn, doordat de koppeling met de locomotief brak, van een helling gereden en in een ravijn gestort.

Nationalistsche bommenwerper neergeschoten

Hongkong. — Het communistische persbureau „Nieuw China" heeft zaterdag bekendgemaakt, dat een communistisch jachtvliegtuig vrijdagavond een nationalistische bommenwerper van Amerikaanse makelij, een B-17 heeft neergeschoten en dat alle twaalf der inzittenden van dat toestel zijn gedood.

Het nationalistische vliegtuig is brandend neergekomen in het gebied van Nakwam in de provincie Kwangtoeng.

Londen. — Arbeiders hebben bij graafwerk in een Londense buitenwijk de schedel van een mammoet en resten van een oeros en een bizon gevonden, die 150.000 jaar oud moet zijn.

Toestand van general Marshall(nog steeds) ernstig

Washington. — De toestand van generaal George Marshall blijft ernstig en heeft in de afgelopen weken geen verandering ondergaan, zo is vandaag van het Walter Reed Hospitaal vernomen, waar de Amerikaanse oud-stafchef en oud-minister van buitenlandse zaken wordt verpleegd. De generaal, die ongeveer twee maanden geleden in het hospitaal werd opgenomen, is nagenoeg geheel verlamd.

Samenzwering tegen Premier Verwoerd?

Johannesburg. — Volgens het Zuid-Afrikaanse blad „Golden City Post" is er een samenzwering ontdekt tot moord op de Zuid-Afrikaanse minister-president, Verwoerd, en de leden van kabinet.

Leden van het „bevrijdingsleger" zouden op 31 mei de aanslagen hebben moeten plegen, aldus geruchten die in kringen van het Afrikaanse Nationale congres de ronde hebben gedaan.

Er wordt op gewezen, dat premier Verwoerd vorige week donderdag door zes rechercheurs meer werd bewaakt dan gewoonlijk.

Belgische „Koningskwestie"

Socialisten stellen vragen

Brussel. — De Socialistische fractie B.S.P. van de Belgische kamer van volksvertegenwoordigers heeft besloten de Belgische regering, direct na de terugkeer van koning Boudewijn in Brussel, vragen te stellen over de verhouding tussen het hof en de regering.

De Socialisten verwijten de regering dat zij geen enkele maatregel heeft genomen ter oplossing van het vraagstuk van het burgerlijk huwelijk van Prins Albert, noch ook stappen heeft gedaan om de betrekkingen tussen het Belgische hof en de regering te regelen.

Het schijnt overigens dat de onderhandelingen tussen het Vaticaan en het Belgische hof over het huwelijk van Prins Albert dinsdag in een impasse zijn geraakt.

„Le Soir" schrijft in dit verband dat het huwelijk van de prins in Rome volgens de Romeinse gebruiken gesloten zal worden of ergens anders ingezegd zal moeten worden. Het blad meent verder dat de wens van koning Leopold om zich ergens anders te vestigen, een goede indruk op de Belgen zal maken. „Koning Boudewijn zal voortaan verschijnen als de enige en ware drager van de koninklijke macht", aldus „Le Soir".

Voor een uitgebreider verslag van de „koningskwestie" verwijzen wij naar pag. 8)

Helsinki. —De Finse luchtmacht zal het opleidingsvliegtuig "Vihuri" uit de circulatie nemen. In de vijf jaar dat toestellen van dit tijpe gebruikt zijn, zijn er 16 ongelukken mee gebeurd. De oorzaken hiervan zijn niet bekend.

Ontslagen onder bankpersoneel in Argentinië worden niet ingetrokken

Buenos Aires. — Minister-president Arturo Frondizi heeft op een persconferentie verklaard dat de Argentijnse regering "vastbesloten is de orde en rust te handhaven.

Hij antwoordde op vragen waarom militairen met helmen en bajonetten op het geweer patrouilleren in de zakenwijken van Buenos Aires, waar zeven weken geleden kantoorbedienden in staking zijn gegaan en de helft van het personeel is ontslagen. Premier Frondizi zeide dat de onruststokers zijn geaanhangers van Juan Peron. "Uit hoofde van hun beroep moeten zij beter weten dan wie ook waartoe inflatie kan leiden".

Hij kon niet zeggen wanneer de banken weer normaal gaan werken. De verleende ontslagen zullen niet worden ingetrokken. Het transportwezen, de spoorwegen en de olie-industrie zullen onder militair toezicht blijven zolang de betreffende vakbonden er op uit zijn onrust te verwekken, zeide Frondizi. Elke staking zal het proces van de nationale opbouw verlengen en bijdragen tot de moeilijkheden, die het volk ondervindt.

Neuchatel. — In het volkenkundig museum van Neuchatel (Zwitserland) wordt een tentoonstelling gehouden van kinderspelen en speelgoed van alle tijden.

Neuchatel. — Het psychologisch instituut van de universiteit van Neuchatel (Zwwitserland) heeft de beschikking gekregen over een apparaat dat examenwerk kan nakijken en het gemiddelde berekenen en ook voor selectiewerk op ander gebied gebruikt kan worden.

DE KATHOLIEKE H.B.S. OP ARUBA

Een rechtzetting

(Van een medewerker)

In het R. K. Onderwijsblad van 15 mei 1959 staat een artikel: „R. K. Hoger Burgerschool op Aruba". Dit artikel bedoelt te zijn een beschrijving van het ontstaan van de R. K. hogereburgerschool op Aruba.

Er staan daarin echter enige onjuistheden en teneinde legendevorming te voorkomen lijkt het ons goed hierop te wijzen.

De besprekingen om te komen tot een middelbare school op Aruba dateren van het eerste halfjaar van 1949. De suggestie om een H.B.S te stichten kwam van enige ouders, die kinderen hadden op de Julianaschool. Al spoedig werd contact gezocht en gevonden met enige R. K. ouders en vertegenwoordigers van katholieke scholen teneinde na te gaan of er een vorm gevonden kon worden die alle partijen bevredigde.

Van een **neutrale** H.B.S. zoals in het artikel van het R. K. Onderwijsblad gewaagd wordt, is feitelijk, in den beginne althans, **nooit** sprake geweest. Wij herinneren ons een vergadering van **alle** belanghebbenden in de vergaderzaal van de Raad van Politie in het oude Gezaghebberskantoor te Oranjestad. Daar lanceerde de heer Amelink het volgende plan:

a. Het is duidelijk dat op Aruba slechts plaats is voor één H.B.S.
b. Daartoe wordt een bijzondere schoolstichting in het leven geroepen. Deze stichting zal (statutair vastgelegd):
   1. Een katholieke voorzitter hebben.
   2. De meerderheid der leden za' Rooms-Katholiek zijn.
c. Betreffende het lerarencorps wordt afgesproken dat de directeur en de meerderheid der leraren katholiek zal zijn. Tevens wordt vastgelegd dat principiële vakken, zoals bijv. geschiedenis, in katholieke handen zullen zijn.
d. De school zal toegankelijk zijn voor zowel jongens als meisjes.

Dit plan werd door de vergadering als uitgangspunt van besprekingen aanvaard en besloten werd een deputatie te zenden naar de Voorzitter van de R. K. Scholen in de Nederlandse Antillen.

Aldus geschiedde. Deze zending mislukte omdat de toenmalige voorzitter van de R. K. Scholen in de Nederlandse Antillen vasthield aan het punt van gescheiden instructie voor jongens en meisjes. Het had toen verder geen zin de organisatievorm te bespreken, aangezien het „comité" van mening was dat op Aruba geen plaats was voor een jongens en een meisjes middelbare school.

Daarna werd besloten zowel aan de Julianaschool als aan het St. Dominicus college MULO-klassen te vormen met een H.B.S. rooster en een H.B.S. leerplan, teneinde de leerlingen de kans te bieden na het doorlopen van drie officieuze H.B.S. leerjaren hun studie op Curaçao of in Nederland te vervolgen.

Het eerste leerjaar van bovengeschetste vorm startte 1 september 1949.

Een tweede onjuistheid in bovenvermeld artikel is de alinea, waarin gezegd wordt, dat in de 8 (moet zijn 10) jaren van het bestaan van zgn. HBS klassen op de Julianaschool het nooit mogelijk is geweest een derde klas te vormen.

Drie achtereenvolgende schooljaren (sept. 1931, sept. 1952 en september 1953) werd een derde klasse aldaar gevormd.

In september 1954 zouden echter de zgn. tweede en derde HBS leerjaren bij de Julianaschool zo klein worden dat het toenmalige bestuurscollege besloot de kinderen die tot deze leerjaren werden bevorderd met een studietoelage naar Nederland te zenden.

Nadien is het derde leerjaar niet meer gevormd

Of de „Stichting R. K. HBS op Aruba" het eerste lekenschoolbestuur is op Aruba, menen wij te mogen betwijfelen. Wij herinneren ons dat bij de stichting van de Christus Koningschool te Braziel reeds een R. K. lekenschoolbestuur aan het werk is geweest onder leiding van Pater B. Erkamp. Door bepaalde omstandigheden heeft dit schoolbestuur zijn werkzaamheden gestaakt.

Een vierde aanmerking menen wij te mogen maken op de alinea waarin staat dat bepalingen van de huidige studiebeurzenverordening het vaak onmogelijk maakt dat begaafde leerlingen van andere nationaliteit hun HBS-studie buiten Aruba kunnen afmaken. Men moet voor zichtig zijn met het woord **vaak**. Hoeveel van deze leerlingen zijn er geweest: Niet veel in ieder geval.

Tot zover onze voornaamste bezwaren tegen dit artikel. En nu wij het toch over de R. K. HBS op Aruba hebben, willen wij niet eindigen zonder een eresaluut te brengen aan twee personen bij het katholiek onderwijs op Aruba, die 10 jaar lang de zware last van deze zgn. HBS-klassen verbonden aan het St. Dominicuscollege voor het grootste deel hebben gedragen: nl. frère Arnold en de heer J. F. du Maine.

Zonder enige extra-vergoeding hebben wij wekelijks vele overuren gemaakt om dit onderwijs mogelijk te maken. Wij herinneren ons niet dat betreffende deze extra last ooit één woord van zelfbeklag hun lippen passeerde. Zij deden dit graag en spontaan omdat zij wisten dat deze arbeid in het belang was van het R. K. Arubaanse kind. Het is niet moeilijk in een ogenblik van enthousiasme met iets goeds te beginnen; moeilijker is het goede jarenlang vol te houden ook zonder enige extra-beloning. Maar het moeilijkste lijkt ons dit: Datgene wat men opgebouwd heeft in een jarenlang stug volhouden, blijmoedig over te dragen aan anderen.

Frère Arnold en Hans du Maine, hen past een woord van hoogste dankbaarheid voor het vele voorbereidende werk dat geleid heeft tot het mogelijk maken van een R. K. Hogereburgerschool op Aruba.

Ouderdomsvoorziening juni 1959

Betaalwijk	Datum		Betaalpost	Uren v. uitbetaling
Berg Altena	maandag	1-6-59	Berg Altena	8 — 2
Berg Altena	dinsdag	2-6-59	Berg Altena	8 — 2
Cas Chiquito	woensdag	3-6-59	Cas Chiquito	8 — 2
Cas Chiquito	donderdag	4-6-59	Cas Chiquito	8 — 2
Jan Doret - Rio Canario	vrijdag	5-6-59	Cas Chiquito	8 — 2
Algemeen - Cas Chiquito	zaterdag	6-6-59	Cas Chiquito	8 —11
Rust	maandag	8-6-59	Berg Altena	8 — 2
Montagne - Dominguito	dinsdag	9-6 58	Berg Altena	8 — 2
West Punt	woensdag	10-6-59	Dokterstuin	8 —10
Willibrordus	woensdag	10-6-59	Willibrordus	10.30 —11
Dokterstuin	donderdag	11 6-59	Dokterstuin	8 —10
Algemeen	vrijdag	12 6-59	Berg Altena	8 — 1

CUM LAUDE GESLAAGD

Gisteren arriveerde op Curaçao onze landgenote Ingrid Prince, die onlangs cum laude de graad var Bachelor of Arts aan het Marianopolis College te Montreal behaalde Haar ouder onze stadgenoten de Heer A. M. Prince en echtgenote die speciaal voor deze gelegenheid naar Canada waren gegaan, waren bij de „graduation" aanwezig.

Ingrid Prince zal met het nieuwe academische jaar dat in september begint haar studies aan het Conservatorium van McGill University te Montreal voortzetten. Onze gelukwensen met het behaalde sukses.

Parijs. — Van 1 juni af zal het mogelijk zijn in Frankrijk, in landen van de Franse gemeenschap en andere landen de Sahara op te bellen en omgekeerd. Op genoemde datum zal een centrale in Oewargla, een van de grootste Oases, in gebruik worden genomen.

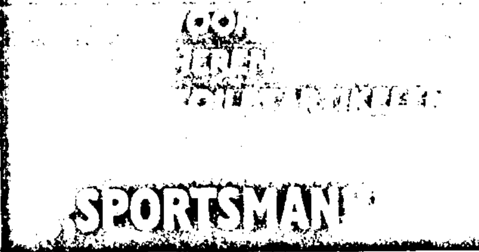
Liberiaans schip gezonken in Falmouth

Falmouth. — Het 9.200 ton metende Liberiaanse schip "Mitera Marito", dat met een lading ijzererts op weg was naar Rotterdam, is vroeg in de haven van Falmouth gezonken. De 32 opvarenden, Grieken, waren van boord gegaan voor het schip onder water verdween. De haven is ter plaatse 55 meter diep.

De "Mitera Marigo" was door de sleepboot "Englishman" naar Falmouth begeleid nadat het schip bij Ouessant in dichtemist in aanvaring was geweest met het 10.600 ton metende duitse ms. "Fritz Thyssen", op weg van Amsterdam naar Monrovia, heeft de reis kunnen voortzetten. Het duitse schip kreeg lichte schade boven de waterlijn, doch de Liberiaan liep een lek op waardoor water in een der ruimen drong.

Voor Roxy, West-End en Cinelandia, zie advertenties in dit nummer.
Caribe:
Zaterdag 30 mei, 6.30: „MMR. ROCK AND ROLL" en 8.00: „DE ENTRE LOS MUERTOS" (VERTIGO)
Zondag 31 mei, 6.00: „CYCLON FURY" en 8.00 „DUNQUERQUE" (DUNKIRK).
Royal:
Zaterdag 30 mei, 8.00: „HIDDEN GUNS".
Zondag 31 mei, 6.30: „TIERRA DESCONOCIDA' (LAND UNKNOWD) en 8.00: „DRACULA" (HORROR OF DRACULA).
Ciné-truck:
Zaterdag: Lagoen.
Zondag: Marie Pompoen.
Wachtdienst Gasoline Stations 30-5:
Sta. Rosa Jansen
Cerito Galmeyer
De Ruyterkade Craz
Casparito C. G. de Castro
Stoppelweg Isa
Pater Euwensweg Ellis & Dania.
Weekend-Dienst Gouvernements- Geneeskundigen 30-31 mei 1959:
stadsdistrikt: Dr. M. R. W. B. Berkenveld, Berg-Altena 59. Tel.: 11395.
2de distrikt: Dr. J. R. Chag Jon chu, Klein Kwartier 196, Tel.: 38046.
3de distrikt: Dr. J. H. Brahma Tewari, Gezondheidscentrum Barber Tel.: 24200.
Afgifte van verloven tot Begraven 30-31:
D. M. Kemp Oeralweg 7.
Cultureel Centrum 31 mei:
Bijeenkomst van de **Studiekring voor moderne muziek N.V. Cur. Dok Maatschappij** (wachtdienstregeling) 31 mei A. v. Beenekom.
C.V.B.-Nieuws:
Zondag 31 mei om 4.00 uur n.m.: S.U.B.T. — SCHERPENHEUVEL.
Botica's:
Punda: BOTICA WILHELMINA.

Onderwijs en politiek

(Buiten verantwoordelijkheid der redaktie)

Op de laatste openbare politieke vergadering van de A.V.P. te Dakota bij het Wilhelminastadion is een Surinaamse onderwijzer op de school te Paradera er van beschuldigd, de kinderen van A.V.P. ers flink te straffen en die van de P.I.A. goed te behandelen.

Aan allen die deze politieke vergadering hebben bijgewoond of degene die zou kunnen vermoeden dat de persoon van Antonius G. Burgos hiermee bedoeld is, wenst voornoemd onderwijzer langs deze weg ter kennis te brengen dat hij niets maar dan ook niets met deze zaak te maken heeft.

Wel is het mij bekend, wie on die politieke vergadering bedoeld is.

Ik dank U hartelijk voor de plaatsruimte mijnheer de redakteur.

Antonius G. Burgos

New Yorkse Beurs

New York. — Het samengesteld gemiddelde der aandelenkoersen bereikte gistermorgen op de New York effectenbeurzen een nieuw hoogtepunt nadat aanvankelijk koersdalingen waren geboekt als gevolg van de discontoverhogingen door de Federal reserve banks. De omzetten bleven echter beperkt. In de namiddag ging de belangstelling voornamelijk uit naar een aantal beursfavorieten waarbij de grondstemming vast bleef. De markt sloot zeer prijshoudend met koersstijgingen van 1 punt of meer. Het aantal verhandelde fondsen bedroeg 1189, waarvan hoger 487, lager 497 en onveranderd 205. De aandelenomzet bedroeg 2.790.000, de obligatieomzet 5.020.000.

De koersen waren als volgt:

American tel and tel 250
Anaconda copper 65 7/8
Bethlehem steel 52 5/8
Dupont de nemours 260
General electric 81 1/2
General motors 51 1/2
Internat tel and tel 41 1/8
Royal Dutch 43 7/8
Shell oil 85 1/2
Standard oil of New Jersey 51 5/8
U S steel 94 7/8
Canadian Pacific 30 1/8
International nickel 93 5/8
Royal Dutch Am. snares 71 3/4 b
K L M 34 3/4
Aluminium comp. 92
Dow Jones 643,79

inschrijvingen

Bestek no. 361, 8 inschrijvingen.
Bestek luidt als volgt:
Het bouwen van een bovenbouw van het dokter Albert-Schweitzer-school te Salinja.

J. B. Troeman	fls. 93.000
A. Onario	125.000
N.V. Bouw bedrijf de West	88.000
A. B. Faaij	91.000
v.d. Kwast Construction Co.	103.845
A. C. Clark	109.600
F. F. Cijntje	83.000
Caribean Contractors Corp.	89.100

Er is een raming van Openbare Werken van fls. 97.000

Bestek no. 378, 6 inschrijvingen.
Bestek luidt als volgt:
Het bouwen van een dokterswoning met praktijk te Brievengat.

F. F. Cijntje	fls. 65.000
J. B. Troeman	145.000
J. B. Troeman	145.900
A. C. Clark	79.000
v.d. Kwast Construction Co.	79.933
A. J. Cijntje	68.500
Caribean Contractors Corp.	72.850

Er is een raming van Openbare Werken van fls. 70.600

1 Bestek.
inschrijving:
Levering van 2 kleine auto's ten behoeve dienst Sociale Zaken.
Isa Sales schrijft in 2 stuks kleine auto's merk Vauxhall voor fls 6503.
R. E. Irausquin en Sons schrijft in 2 Ford Taunus voor fls. 3335 per stuk.
Handel Maatschappij Kusters Curacao schrijft in 2 Morris Minor voor 5.590 totaal.
Prospero Bais schrijft in 2 Austin voor fls. 6.450 totaal.
Hendrikplein 7 Tel.: 12380.
Otrabanda: BOTICA CENTRAAL.
Breedestraat 45 (O) Tel. 23281.
Baseball-Nieuws:
Morgenochtend in Rifstadion:
P.S.V. vs. ROCKETS.
POLITIE
Willemstad. — Om 01.25 werd op de Aztekenweg een man liggend in bewusteloze toestand aangetroffen. Onderzoek wees uit dat de man even tevoren een bromfiets had gereden en tegen een lichtmast terecht was gekomen. De bestuurder werd met ernstige verwondingen in het gelaat per Ambulance naar het Sanatorium vervoerd.
09.15
Op de Scharlooweg ontstond een aanrijding van 4 rijtuigen.
Oorzaak
De bestuurder van een personenwagen kwam de Scharlooweg oprijden, zonder op het overige verkeer te letten.
17.40
Op de Rooseveltweg kwam een bestuurder van een motorrijwiel in een koraal van een aan de weg gelegen perceel. De man die de macht over 't stuur verloor, werd vermoedelijk met een nersenschudding en schaafwonden per ambulance naar het St. Elisabeth Gasthuis vervoerd.

Om 17.00 werd assistentie gevraagd op Suffisant alwaar een vrouw mededeelde dat zij door haar buurvrouw met een mes werd bedreigd. Deze buurvrouw deelde mede, dat die vrouw haar eerst had uitgescholden.

Oorzaak.
De eerstgenoemde vrouw zette altijd de radio keihard aan, terwijl de buren nog sliepen. Beide vrouwen werden door de politie ernstig onderhouden.

Vliegt.	a. 14			v. 2
	v. 4		tanker	a. 6
pass.	a. 85			v. 9
	v. 119		pass.	a. 13
	d. 197			v. 25
vracht.	a. 9			d. —

Ass. 9; proc. 9; aanr. 8; Schade 3.630.

Vuurwerkfabriek in Japan de lucht in

Tokio. — Het aantal doden tengevolge van de ontploffing in een vuurwerksfabriek te Kamisato, in Midden-Japan, is gestegen tot tenminste 20. Er zijn 130 gewonden.

Niet alleen de fabriek werd volslagen vernield, maar ook alle gebouwen in de omgeving in een straal van 600 meter. In totaal zijn 163 bouwwerken — woningen, scholen en openbare gebouwen — beschadigd, als ware het dorp door een aardbeving getroffen. De fabriek had slechts elf man personeel, die allen om het leven kwamen. De overige slachtoffers bevonden zich in de omgeving. Zeventig leerlingen van een school in de buurt werden min of meer ernstig gewond.

Op het moment van de ontploffing was men in de fabriek bezig met de uitvoering van een speciale bestelling uit de Verenigde Staten.

RADULPHUS COLLEGE

TOELATINGSEXAMEN

OP WOENSDAG 1 EN DONDERDAG 2 JULI A.S.

NIEUWE LEERLINGEN kunnen worden opgegeven door het hoofd der school of rechtstreeks bij de directeur,

Fr. M. GUALBERT.

In verband met het smartelijk verlies van mijn inniggeliefde echtgenoot

O. H. H. Benschop

beter bekend als „Otto", ben ik aan allen dank verschuldigd, in het bijzonder de heren Doktoren, het verplegend personeel van het Sanatorium „Het Groene Kruis", directeur „Shell Curaçao N.V." en verder aan alle vrienden en kennissen, die op een of andere wijze hun medeleving hebben getoond.

I.v.m. familieomstandigheden, verzoeke geen rouwbeklag.

Wed. V. F. BENSCHOP-SANTINE
en kinderen.

Volendam, het vriendelijke Westpunt van Nederland

Antilliaanse Volendammers.....

Is CURACAO de HOOFDSTAD van Paramaribo?

Leiden. — De beminnelijke plaatsen Marken en Volendam, die om hun ongereptheid betreft vaak in het buitenland representatief zijn voor Nederland hebben een dubbele betekenis gekregen, althans voor ons Antillianen, die hier in Nederland studeren sinds de veelbesproken en vooral veel beweende tocht van het Curaçaos elftal naar Nederland en enkele plaatsen in Frankrijk en Duitsland.

Men herinnert zich nog steeds de grote foto van onze back of voorspeler Matrona, schaterlachend in een Volendams costuum, welke foto praktisch in alle Nederlandse bladen, ook de pretentie-volle, is verschenen. Ik weet nog dat bij het verschijnen van die foto iedereen zicht voornam om naar Marken en Volendam te gaan, om ook eens een foto te maken, waar Matrona een foto had gemaakt, om ook eens...

De acht-een nederlaag die daarop volgde bekoelde echter het enthousiasme. Marken en Volendam raakten weer op de achtergrond bij de hier studerenden. Men durfde eigenlijk niet goed meer. Stel je voor dat een Markenaar zou vragen: Gij zijt toch ook een van hun. Neen, zelfs de vacantie-gangers toonden zich een beetje afkerig van deze anders zo dankbare fotografische objecten.

Maar eindelijk zijn al deze bezwaren opzij gezet en hebben een groep Antiliaanse jongens en meisjes onder de hoede van de heer Eskes en ega, Mevrouw Schiereck en enkele andere gedelegeerden van de studiecommissie. Deze excursie toch aangedurft.

Vijftig personen in een bus. Het werd een lachende, uitbundige tocht, die heel vroeg in de ochtend startte. In de ochtendurend werd de stad Utrecht in enkele uren van alle kanten bekeken. In het bijzonder de St. Bavo en het Frans Hals Museum. Vooral dit laatste had de aandacht van de Antillianen, wat ik heel merkwaardig vind, daar Antillianen zelfs studerende Antillianen geen grote en zeker geen geregelde Museum bezoekers zijn. Frans Hals imponeerde hen echter met zijn sterk-gepenseelde oprechte en bewegelijke officiers groepen en portretten.

Een flink uur rijden bracht ons daarna op Volendam. Wat een plaats Volendam. Het eerste wat men denkt als men er aankomt is: Onderonwikkeld. De mensen, in hun heel aparte in Nederland unieke klederdracht, lijken uit Middeleeuwse taferelen te zijn weggehold. Zelfs hun gelaatstrekken hebben iets anders. En de huizen en de zee en de beien op de zee, precies een plaatje, een prentbriefkaart.

De vele toeristen verstoren echter de stilte, ik zou bijna willen zeggen de prilheid van dit plekje.

De stilte wordt wanorde. Men ziet zelfs van die bizarre dingen zoals kortbroekige Duitsers en Amerikanen lopend naast waardige Volendamse meisjes. Volendam ziet Antillianen. De groep van vijftig Antillianen zette Volendam, die maar één hoofdstraat (en dan nog een heel smalle) telt helemaal op stelten. Ja, het werd bizarheid tegen bizarheid, nieuwsgierigheid tegen nieuwsgierigheid. Als wij een klein Volendams meiske tegenkwamen, prachtig uitgedost in haar vreemd pakje, precies een poppetje en wij kwamen wat dichterbij om het lieve dingetje te bekijken, dat beleefde het de angst van zijn leven en snelle huilend weg.

Marken verschilt niet veel van Volendam. Alleen zijn er daar misschien minder souvernirs winkels. Men bereikt Marken, dat een eiland is met een motorboot, die van Volendam vertrekt. Heerlijk is zo'n tocht op het IJselmeer. Het geeft precies de sfeer om met z'n vijftigen eens flink te zingen, te schreeuwen en guitaar te spelen, tot grote ontzetting en verbazing van andere toeristen.

Van Volendam naar Marken, heerlijk genietend van zon en wind..

De belangrijkste persoon op Marken is niet de burgemeester, ook niet de notaris, de belangrijkste persoon is Tante Gre. Ze is een levendige dame van in de zestig en voor verlofgangers, die haar eens zouden willen opzoeken, ze woont in het laatste van de rij huisjes, rechts van waar de boot meert. Ze is niet alleen maar levendige, neen ze is aardig zeer intelligent. Op een heel originele manier heeft zij haar touristen-handel opgezet. In haar klein vier-bij vier meter huisje heeft ze alle bezienswaardigheden van Marken bijeengebracht. Kleren, aardewerk, armbanden en noem maar op.

Ja, ja, ze herinnerde zich nog dat de voetballers daar geweest waren.

Ja, ze hadden hard gepraat en veel gelachen. O, en het waren zulke knappe jongens allemaal vond ze.

We zochten ieder een plaatsje dwz, voor zover vijftig mensen in zo'n kleine ruimte kunnen. En Tante Gre begon. Haarfijn legde ze ons alles uit over de costuums, de verschillende betekenissen van bepaalde hoofddrachten, het verschil tussen jongens en meisjes kledij, kortom het was een grandiose explicatie, die wij zeer konden apprecieren, daar Tante Gre bovendien ook zeer gevat is en heel goed in haar moppen zit, die ze overigens in meer dan vijf talen, minus de dialecten kan debiteren.

En dan zijn er de mannen, die grote zware, wijdbroekige kerels, die iets zwijgzamer dan Antilliaanse vissers.

Op de terugweg werden wij bezig-gehouden door een hoofdonderwijzer, die accordeon speelde.

De man beleefde de verrassing van zijn leven, toen er onder ons jongens en meisjes bleken te zijn die de liederen, die hij „bracht" beter kenden, dan hij zelf. De man begreep maar niet hoe dat mogelijk kon zijn. Hadden wij in de paar uren, die wij op Marken hadden doorgebracht dat alles geleerd. Tja, dan waren wij toch heel bijzondere mensen.

Neen, van de Antillen wist hij niet veel af neen. Was Curaçao nou de hoofdstad van Paramaribo of was het omgekeerd, neen hij kon het zich echt niet herinneren. Dat deed er echter allemaal weinig toe vond hij. Belangrijk was dat hij ons prachtige kerels vond, helemaal niet stijf, maar levendig en blij.

We zijn blij dat wij dat ook eens gezien hebben, Marken en Volendam, we kunnen die plaatsen ook aan iedereen aanbevelen. Ze vormen de koenoekoe van Nederland. Als men de touristen wegdenkt en de souvenirs winkels en men kleurt de mensen bruin en men maakt het landschap wat heuvelachtig, dan heeft men ongetwijfeld, mensen van Westpunt of Santa Catarina. En dan doel ik op die eenvoud, die bijna kinderlijke vriendelijkheid en de rust, ja vooral de rust, die zo contrasteert met het leven in de grote steden en die eigenlijk een voortdurend tarten is van de tijd en zijn snelheid.

Frank Martinus.

Onlangs werden aan boord van de H. M. vliegkampschip 'Karel Doorman', twee blindengeleidehonden door de commandant als geschenk van de bemanning aan het Nederlands Blindengeleidehondenfonds overgedragen. Het geld voor de honden, Darel en Doorman genaamd, werd tijdens de afgelopen voorjaarsreis ingezameld.
De kapitein ter zee, commandant H.M.L.F.E. van Oostrum Soede (links) met het beeldje dat hij als aandenken ontving van mevr. mr Arina Groen-Korthof (r.) bestuurslid van het Ned. Blindegeleidefonds met in hun midden de bouvier Karel.

Johannesburg. — Zuid Afrikaanse medici zijn erin geslaagd met Virus van de oogziekte trachoom te isoleren. Een miljoen mensen in Zuid-Afrika lijden aan deze aandoening. Het Virus is zo klein dat het slechts door mid-

Istanboel. — Bij een gevecht in de wandelgangen van het Turkse parlement tussen afgevaardigden van de regeringspartij en aanhangers van de oppositie hebben drie afgevaardigden van de oppositie verwondingen opgelopen.

Een Marker visser rolt rustig zijn „shaggie" onder het toeziend ood van twee Antillianen.

New York — Het hooggerechtshof van de Amerikaanse staat New York heeft de beeindiging gelast van de staking van onderhoudspersoneel, liftbedienden en dienstmeisjes van niet-winstmakende ziekenhuizen in New York. De stakers besloten 1.784 tegen 14 stemmen de uitspraak van het hooggerechtshof naast zich neer te leggen en hun actie die al veertien dagen duurt, voort te zetten.

Milaan. — Frank Frigente, een vroegere medewerker van de Amerikaanse gangster Al Capone, is in Milaan op straat van uitputting in elkaar gezak. In het ziekenhuis waarheen hij vervoerd werd, wierp hij zich letterlijk op het eten, dat men hem voorzette. Voor de oorlog bezat Frigenti enige miljoenen, doch na de oorlog is hij wegens belastingfraude uit Amerika gezet en zonder een cent naar zijn geboorteland Italië gestuurd.

Post van de Bovenwinden

Wijk verpleegster

De bouw van het ziekenhuis te Saba vordert gestaag en uit het opgetrokkene kan men al vrij duidelijk zien waar het heen gaat: een klein net hospitaaltje voldoende voor de weinige zieken die ons gezond eiland kent. We mogen ons gelukkig prijzen dat we geen groot ziekenhuis nodig hebben. De medische zorg is dan ook maar aan één dokter toevertrouwd. Leest u van een ziekenhuis dan denkt u natuurlijk ook aan verpleegsters maar die hebben we niet op Saba. Wel zijn er enige meisjes die werkzaam zijn in het hospitaal maar hun status is nog verre van die van verpleegster. We hebben nóg iets niet: een vroedvrouw; na het vertrek van de laatste verleden jaar, zijn we geen vroedvrouw meer rijk.

Als men dus de rekening opmaken dan ziet men dat wij op medisch gebied een goed functionerende kop hebben; weldra hebben we een aardig ziekenhuisje maar het lagere personeel ontbreekt. Er is dus een schakel in het geheel dat we missen. Niemand zal zeggen daar moeten verpleegsters komen maar ieder redelijk mens zal wel zeggen: zij zouden daar al heel wat geholpen zijn met één gediplomeerde verpleegster, want het hospitaaltje zal toch ook niet altijd overbevolkt zijn. Van het tegendeel zijn we juist overtuigd er zullen daar altijd maar een paar zieken zijn en nog altijd lang niet bewerkelijke gevallen. Alleen maar in het hospitaal werken zal onder deze omstandigheden geen ijverige verpleegster willen. Wat een mooie oplossing zou zijn: een verpleegster, die aantekening kraam heeft en die dus tevens als vroedvrouw kan optreden en die behalve het hospitaalwerk tevens als wijkverpleegster optreedt. De grote massa zieken en ouden van dagen zijn niet in het hospitaal en horen daar ook niet thuis maar nu is het practisch zo: of helemaal geen verpleging of naar het hospitaal. Geef een verpleegster en maak ze mobiel, geef ze een jeep en het zal ten goede komen zowel aan de verpleegden in het hospitaal als die thuis ziek liggen. Op die manier zou het hospitaal ook beter tot zijn recht komen.

Nieuws in het kort

Warschau. — De Poolse schrijver Marek Hlasko, wiens werk in Polen is verboden en die via West-Duitsland naar Israel was uitgeweken, heeft toestemming gekregen om naar zijn land terug te keren.

—x—

Korea. — Volgens Zuid-Koreaanse legerkringen zijn er op 16 en 17 mei tien granaten van zwaar kaliber terechtgekomen in de gedemilitariseerde zone langs de grens tussen Noord- en Zuid-Korea. De granaten zouden door de Noordkoreanen zijn afgeschoten.

TOM POES EN DE KIEKVOGEL

3526

„Het is aardig werk om lieden beroemd te maken", zei de grijsaard, die zich meester had gemaakt van Kiekvogels fototoestel. „Het geeft een héél mooie voldoening".

„Ja, dat kan ik me voorstellen", zei de fotograaf eerbiedig. „Het lijkt me heerlijk om beroemd te zijn".

De heer Hocus stak een schroevendraaier in het apparaat en wrikte het met een eenvoudige beweging uit elkander.

„Dat zeg ik niet, ezel!" gromde hij, al werkende. „Het is niet heerlijk om beroemd te zijn, maar om beroemd te maken! Onthoud dat! En dat zal jij nu kunnen doen. Kijk, ik zet een andere sluiter op je toestel. Daarmee kan je iedereen knippen. En ieder kiekje, dat je op die manier neemt en dat in mijn tijdschrift geplaatst wordt, maakt de geknipte beroemd".

Na deze woorden gaf hij het bewerkte fototoestel weer terug en leidde zijn bezoekers met zachte drang naar de uitgang.

„Nu maar ferm, aan het werk!" besloot hij ten afscheid. „Voor iedere foto, die je me hier brengt, betaal ik je duizend goudstukken. Tot ziens Hèhèhè!"

Zijn kakellach verstierf toen hij zijn deurtje dichtwierp — en nu stonden de heer Kiekvogel en Tom Poes weer alleen in het woud.

„Duizend goudstukken voor iedere foto!" herhaalde de eerste op dromerige toon. „En met ieder plaatje kan ik iemand beroemd maken. Ach, het leven is schoon".

Toen kwam er plotseling een levendige blik in zijn ogen en hij richtte zijn instrument op Tom Poes.

„Ik zal met jou beginnen!" riep hij vrolijk. Maar Tom Poes was reeds een donker pad ingesprongen. Hij vertrouwde de nieuwe sluiter niet.

— Knippend door het leven —

(Van een medewerker in Nederland)

Hoewel wij het gemak niet willen onderschatten, hebben wij toch geen diep respect meer voor het maken van pasfoto's-klaar-terwijl-u-wacht, sinds wij de heer W. Tj. Lever ontmoetten, de man, die alleen maar met een schaar en een doodgewoon stukje papier, ons portret knipte in een halve minuut. Meen nu niet, dat hiermee een nieuw wereldrecord gevestigd werd. Al eeuwen geleden waren er lieden tot hetzelfde in staat, met dien verstande, dat zij er soms een laken en een kaars bij gebruikten, om iemands portret in de dikwijls zo sprekende silhouetvorm te maken. Overigens maakt het feit, dat dergelijke lieden er bij ons weten reeds lang niet meer waren, de heer Lever uit het Groningse Muntendam tot een bijzonder man, en dit niet slechts omdat hij een schaarkunstenaar is, maar ook omdat hij bovendien kans ziet in deze gemechaniseerde en nerveuze wereld te leven van die oude schaarkunst.

De schaarkunst is volgens de heer Lever wel degelijk een kunst, die al eeuwen geleden werd beoefend als tijdverdrijf. De heer Lever bracht als bewijsmateriaal voor de historie van de knipkunst een collectie knipsels van vier eeuwen bijeen. De heer Lever zegt dus, dat de knipkunst een kunst is, maar hij beweert ook, dat er eigenlijk geen kunst aan is. Dat wil zeggen: dat iedereen het kan leren. Hij stelde zelfs een knipcursus samen. Het zat er overigens al vroeg in, bij de kleine Lever. Hij knipte als kind dat het een lust was, en de lust is hem later nimmer ontvallen. De heer Lever werd schipper en kolenhandelaar en vertegenwoordiger en hij bleef knippen. Hij kreeg er zelfs steeds meer plezier in. Hij stichtte inmiddels ook een gezin, dat met zes Levers werd vermeerderd, en hij bleef knippen.

Hij trok het veld in, om bloemen te schetsen en naar die modellen later bloemen te knippen; kamperfoelie, sneeuwklokjes, fuchsia's, klaprozen, aren van haver, kortom alles wat zijn schaar maar knippen kon. Bloemen en vogels hebben de grote belangstelling van deze schaartovenaar, die in Muntendam een uniek knipatelier stichtte, dat hij „De Meeuw" noemde.

Meen nu niet, dat hij alleen daar knipt. Hij doet het overal, ook op tentoonstellingen en zelfs te midden van een enorme drukte maakt hij zonder moeite ragfijne knipwerkjes, die evenzovele propagandisten zijn voor de aloude, maar bijna vergeten knipkunst uit vroeger dagen, dezelfde knipkunst, die vroeger floreerde vanwege de schone tijdpassering, die vooral jonge juffers erin vonden, en vanwege onder meer het album amicorum. Dit toveren met de schaar is voor de heer Lever meer dan tijdverdrijf geworden, want tien jaar geleden verbrandde hij alle schepen achter zich en ging alleen voor en van de knipkunst leven. Daar is in deze tijd moed voor nodig, zou men zo zeggen, maar de heer Lever is het daar niet mee eens. Nog altijd gaat de begeerte van velen uit naar een geknipt silhouet of naar een stukje fijn knipwerk, dat een gedistingeerde bijdrage tot de wandversiering levert.

De heer Lever is een soort witte raaf, een eenling, die zich met een fijn schaartje en een stuk papier een weg baant door het leven. „Er is echt niets aan," zegt hij, „iedereen kan het leren"....

W. Tj. Lever

EEN KAMP VAN DE „BUNDESWEHR" IN MITTENWALD

BEIERSE BERGJAGERS hebben nog muilezels

Oefening aan de voet van de Zugspitze

(Van een speciale medewerker)

Op het terras van een Duits militair hoofdkwartier, midden in de Beierse Alpen, hebben we dezer dagen op een stralende ochtend, samen met acht andere Nederlandse journalisten, een aubade in ontvangst mogen nemen van een muziekkorps van de „Bundeswehr" De mannen stonden opgesteld tegen een imposante achtergrond van met sparren begroeide en met sneeuw bekroonde bergen. De gele met een zwarte adelaar versierde vanen aan de trompetten van de voorste muzikanten wapperden vrolijk in de wind, en de opgewekte wijsjes die de soldaten ten beste gaven droegen aanzienlijk bij tot het scheppen van een prettige sfeer. Generaal Hans Buchner, een lange gebruinde 57-jarige officier met vriendelijke open gelaatstrekken, had zich kennelijk voorgenomen zijn kritische gasten uit Nederland zo hartelijk mogelijk te ontvangen, en hij is daar inderdaad in geslaagd. Hij bleek te beseffen dat wij met gemengde gevoelens naar zijn kamp waren gekomen, en hoewel onze pijnlijke herinneringen aan het Duitse militarisme van het nabije verleden niet geheel verdrongen werden, hebben wij toch een bepaald gunstige indruk gekregen van de manier waarop hier nieuwe Duitse troepen worden gevormd.

De generaal droeg, evenals al zijn manschappen, op de rechtermouw van zijn blauwgrijze uniform een insigne met de afbeelding van een Edelweiss, het kenteken van de Bergjagers. Hij vertelde ons, dat hij het bevel voerde over de „Erste Gebirgsdivision", een eenheid die op het ogenblik nog bestaat uit 6000 soldaten, maar die tot een sterkte van 10.000 soldaten zal worden opgevoerd. (Intussen blijft de omvang van de divisies van de „Bundeswehr" nog altijd veel kleiner dan die van de vroegere „Wehrmacht", die divisies kende van 20.000 man.) Met twee andere divisies vormt de „Erste Gebirgsdivision" het Tweede Duitse Korps, waarvan het hoofdkwartier in Ulm gevestigd is. Dit korps ressorteert onder het Zevende Amerikaanse Leger, dat zijn zetel in Stuttgart heeft. Generaal Buchners troepen zijn sinds 1 april 1958 opgenomen in de strijdkrachten van de Noordatlantische Verdragsorganisatie, en in laatste instantie krijgt hij zijn instructies van het Geallieerde Hoofdkwartier in Parijs.

Een soldaat van de West-Duitse bergjagers neemt een steile helling.

Generaal Buchner heeft al vanaf zijn 19e jaar bij de bergtroepen gediend, en onder de oorlog heeft hij onder meer in Noorwegen en in de Kaukasus gestreden. Het heeft ons als enigszins merkwaardig getroffen, dat deze generaal, evenals enige andere oudere officieren van zijn eenheid, op zijn uniform van het nieuwe leger een reeks onderscheidingen draagt uit de tijd van Hitler; onderscheidingen die voor een groot deel behaald werden in gevechten met soldaten van naties die nu West-Duitslands militaire bondgenoten zijn. Zo vonden we het ook niet zo prettig in de ontvangstzaal van het hoofdkwartier een levensgroot portret te zien hangen van Veldmaarschalk Dietl, de man die in 1940 met zijn bergtroepen de aanval op Narvik geleid heeft. (Aan een andere wand van de zaal zagen we een schilderij van Hindenburg).

Hebben de hoge officieren van de Eerste Bergdivisie nog in het Nazileger gediend. de meeste officieren van lagere rang hebben op dit punt een onbesmet verleden. We hebben met luitenants gesproken van 21 en 22 jaar, die dus op het einde van de oorlog pas 7 of 8 jaar oud waren en die uiteraard slechts een vage herinnering hadden aan de Duitse krijgsverrichtingen in de tweede wereldoorlog.

Generaal Buchner en diens naaste medewerkers streven er oprecht naar een gezonde geest te scheppen in de divisie, en men krijgt de indruk dat inderdaad gebroken is met talrijke onsympathieke maatregelen van de vroegere strijdkrachten. Bondskanselier Adenauer wil, dat de nieuwe Duitse soldaten zich beschouwen als „staatsburgers in uniform", en dat zij, in plaats van de oorlog en het militarisme te verheerlijken, de handhaving van de vrede als hun taak zien. In een cursus van twee tot drie lesuren per week, zo is ons verteld, worden de jonge recruten ingelicht over de staatkundige structuur van de Bondsrepubliek en over de rol die het Bondsleger speelt in de NATO. Zo probeert men hen op te voeden tot goede burgers van een waarlijk democratisch en vredelievend Duitsland en tot mannen die zich hun verbondenheid met de andere volkeren van het Westen bewust zijn.

Volgens generaal Buchner bestaat er bij de dienstplichtigen grote animo om bij de Bergtroepen te komen, terwijl de recruten in de twaalf maanden dat zij dienen over het algemeen hun uiterste best doen om zich tot efficiënte soldaten te ontwikkelen. Het is wel voorgekomen dat dienstplichtigen, wier tijd vlak voor een manoeuvre om was, hun commandant gesmeekt hebben nog wat langer te mogen blijven om de oefening te kunnen meemaken.

Het hoofdkwartier van de Eerste Bergdivisie is gevestigd aan de rand van het schilderachtige dorpje Mittenwald, ongeveer 100 km ten zuiden van München en op korte afstand van het beroemde wintersportcentrum Garmisch-Partenkirchen. Het reeds van 1938 daterende kazernecomplex wordt sinds drie jaar weer door Duitse soldaten gebruikt, die de deerlijk vernielde gebouwen gerestaureerd en gemoderniseerd hebben.

Tussen de lange rood-bruine stenen soldatenverblijven slingert zich het snelvlietende riviertje de Isar, en voor men het gebouw van de divisiestaf bereikt, passeert men een kleine brug, vanwaar men een blik kan werpen op het glasheldere water van het bergstroompje. Ongeveer een derde deel van de Eerste Bergdivisie is hier in Mittenwald gelegerd.

De trots van de divisie is de 15e compagnie, een eenheid die beschikt over.... muilezels en bergpaarden. Het is de enige compagnie in de „Bundeswehr", die nog met lastdieren werkt, en uiteraard brengt men alle buitenlandse bezoekers aan het kamp Mittenwald naar de stallen, waar de verantwoordelijke officier, een dierenarts, vertelt welke goede diensten de viervoeters kunnen bewijzen bij operaties in bergachtige streken. De bruine muilezels, die namen dragen als Erika, Emma en Erna, kunnen een vracht vervoeren van maar liefst 130 kilo, maar

Westduitse soldaten: burgers in uniform

Een soldaat van de Eerste West-Duitse Bergdivisie bij een oefening in de omgeving van Mittenwald. De warmbloedige bergpaardjes en de muilezels, die door de Bergjagers gebruikt worden, kunnen een flinke last torsen.

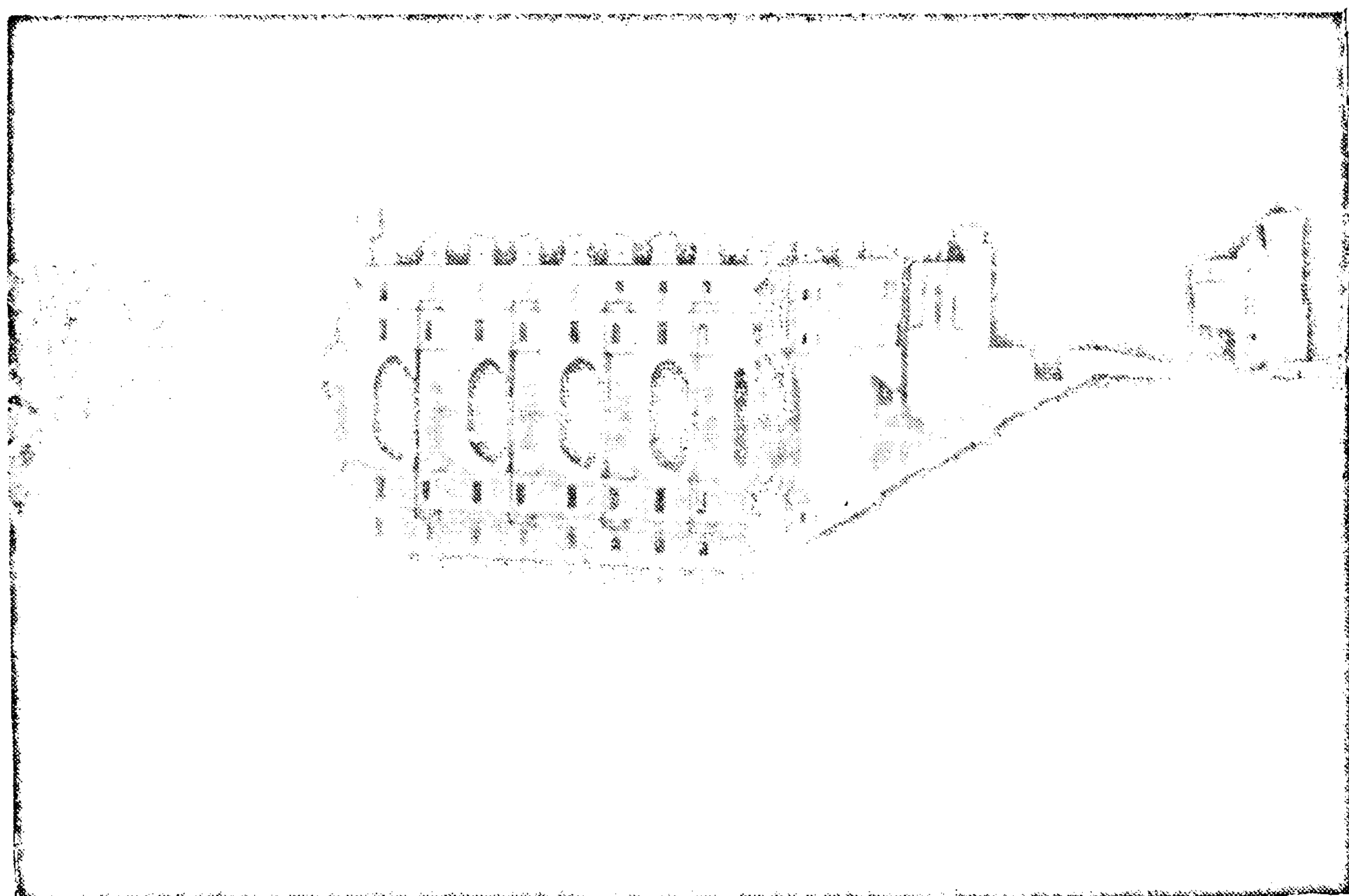
ook de warmbloedige bergpaardjes weren zich goed bij tochten door het hoge land. Naast de stallen vonden we een smederij, waar men kennis kan maken met „de enige hoefsmid in het West-Duitse leger", en elders zagen we een hypermoderne veterinaire operatiezaal.

Maar de Bergjagers zijn, behalve met muilezels en bergpaarden, natuurlijk ook uitgerust met meer hedendaagse vervoermiddelen. waaronder een groot aantal jeeps van Duits fabrikaat. Met enkele van die jeeps werd ons groepje Nederlanders, onder persoonlijke aanvoering van de generaal, naar een berghelling gereden, waar een aantal dienstplichtigen getraind werd. De auto's bleken op deze tocht weinig moeite te hebben met de steile slingerende paadjes, en na korte tijd stonden we op een met bloeiende gentianen bezaaid veld, terwijl de plastic oefenpatronen uit de geweren van de recruten ons om de oren vlogen. We maakten kennis met

Erika kan 130 kilo dragen

een aantal 21-jarige soldaten, die eerst drie weken geleden hun burgerpak voor het soldatenuniform verwisseld hadden. We hebben er gepraat met een stucadoor, een vrachtautochauffeur, een tandtechnicus en een student in de muziek, die voor het merendeel hun woonplaats in Zuid-Beieren bleken te hebben. De eerste confrontatie met het soldatenleven, zo vertellen zij ons, was hun niet tegengevallen.

Terwijl de jongelui ons te woord stonden, zagen wij achter hen in de verte de Zugspitze oprijzen, en even later wees men ons waar de Duits-Oostenrijkse grens ongeveer liep. Het Beierse bergland grenst overigens, verder naar het oosten, ook aan Tsjechoslowakije, en aan de overzijde van deze grens begint het wereldrijk van Moskou, dat door zijn expansiedrang de herbewapening van West-Duitsland noodzakelijk heeft gemaakt.

Het kasteel te Foix, aan de voet van de Pyreneeen, maakt mede door zijn gave toens en tinnen, een wel heel levendige indruk, wanneer het 's avonds door een zee van licht (130 schijnwerpers) wordt overgoten en de geluidseffecten zijn geschiedenis in de verbeelding terugroepen. (foto Philips Fotopersbureau).

Klank en licht zijn acteurs

Het verleden wordt heden

Voetgetrappel weerklinkt rond de Dome des Invalides en alle hoofden draaien zich naar achteren om getuige te zijn van de bijzondere plechtigheid die gaat aanvangen. Men ziet 24 onder-officieren een baar begeleiden waarop niets anders kan rusten dan de stoffelijke resten van Napoleon, die hier zijn laatste rustplaats zal vinden.

Groots is dit spektakel, want in werkelijkheid is dat een spektakel, een schouwspel dat de kijkers en luisteraars terugvoert enkele eeuwen terug met behulp van de moderne techniek. Want het hoefgetrappel klinkt uit vele luidsprekers en door het overspringen van het geluid van luidspreker op luidspreker welt men de gedachte dat het hoefgetrappel naderbij komt en automatisch kijkt iedereen in de richting waar dat geluid vandaan komt.

Het bovenstaande is een onderdeel van een Spectacle Son et Lumiere, een klank- en lichtspel, waarbij men met gebruikmaking van moderne middelen zoals luidsprekers en licht de toeschouwers een grote stap achterwaarts doet zetten, terwijl de achtergrond een kasteel vormt of een monument.

betoverend schouwspel van onweersachtige avond

De geschiedenis van de oorsprong van dit klank- en lichtspel voert ons terug naar een onweersachtige novemberavond van het jaar 1951. Een wandelaar loopt wat eenzaam rond in de omgeving van het kasteel Chambord in de vallei van de Loire. De bliksemflitsen zetten het kasteel in een fel wit licht. Een machtig schouw-
Dit gezicht betovert de eenzame
spel is dat kasteel in de plotselinge lichtflitsen, waar als het ware de natuurkrachten een strijd met elkaar voeren.

wandelaar die in zich zelf overpeinst hoe dit schouwspel niet hem alleen boeit maar ook duizenden anderen als zij er getuige van zouden zijn en dit doet in hem het idee rijpen om met behulp van technische middelen ditzelfde effect te kunnen verkrijgen En dat zou dan ook geld in de onderhoudskas van zulke kastelen kunnen laten vloeien.

Die eenzame wandelaar was de conservator van het kasteel Chambord, monsieur Paul Robert Houdin Reeds het volgend jaar werd de proef op de som genomen met zulk een klank en lichtspel en het resultaat was verbluffend. Klank en licht waren acteurs die duizenden toeschouwers en kijkers konden boeien en ontroeren...

Dit voorbeeld vond direct grote navolging in dertien andere kastelen in het schitterende Loire-dal en op andere historische plaatsen in Frankrijk zoals bij de Domee des Invalides.

Frankrijk scheen het monopolie voor zich te eisen, maar later volgden Belgie (de kastelen in Gent en Laroche), Nederland (Wijk bij Duurstede), Italie (Milaan, Castello Storza Frascati, Villa Torlonia), voor welke plaatsen Philips evenals in Frankrijk voor het technische gedeelte zorgde. In al deze plaatsen bleken deze moderne spektakels ware trekpleisters te zijn voor touristen en speciaal ook voor de Amerikanen, die deze moderne manier van geschiedenis-lessen biezonder apprecieerden. De opvoering van deze spektakels brachten voor de kleine gehuchten waarin het dikwijls plaats greep een ware aardschok teweeg, waardoor kleine zaakjes ineens gingen floreren en het hotelletje dringend vergroting en modernisering nodig had.

sprookjesachtige schoonheid

Het is immers een feit dat elke steen van die kastelen ons hele geschiedenissen zou kunnen vertellen, als ze konden spreken... De geschiedenis wordt levende realiteit dank zij de met raffinement uitgevoerde klankeffecten, die een accent geven aan de verhalen, de commentaren en de dialogen en dank zij de schitterende lichteffecten, die het kasteel tot iets sprookjesachtigs maken.

Dan kunnen zelfs deze klank-en lichtspelen diep op de verbeelding inwerken en ontroeren en worden de toeschouwers als het ware deelgenoten van de historie.

Niet allen Wijk bij Duurstede zal deze zomer op deze manier zijn touristen trek en maar ook in Den Haag neemt men een aanvang hiermee met als achtergrond het fraaie Binnenhof. In Den Haag zal de regie voor de voorstellingen worden opgedragen aan de Heer Pierre Arnaud, die op dit gebied zijn sporen reeds verdiend heeft. Er zull engeen historische Hollandse figuren ten tonele verschijnen, maar zij zullen door hun gesproken teksten doordringen tot de verbeelding van het publiek.

Het licht in de bedoeling fragmenten uit het leven van Willem II, Jacoba van Beieren, Prins Maurits, van Oldenbarneveldt, Willem III en Willem V ten gehore te brengen, terwijl iedere opvoering ongeveer een half uur zal duren. Het draaiboek voor dit evenement is geschreven door de heer en mevrouw Galjaard in Den Haag.

Het kasteel te Chenonceaux aan de Loire was het eerste kasteel waar men gebruik maakte van Philips licht- en geluidsapparatuur. (foto Philips fotopresbureau).

„Curacaoensia"

De slavenopstand

De grote slavenopstand van 1795 is nog niet uit de mondelinge overlevering verdwenen. Verschillende versies van deze geschiedenis leven nog onder het volk.

Een detail, dat ons wel vreemd aandoet, maar in verschillende van deze verhalen terugkeert, is, dat de opstandelingen onder andere vochten met.... pap! Men smeet zijn tegenstander een kalbas vol gloeiend hete pap in het gezicht.

Hier volgt een verhaal van de slavenopstand, erg gesimplificeerd, weergegeven door een vrouw, die het meermalen van haar oude vader heeft gehoord:

Geschiedenis van Toela en Bazjan Karpata. Toela en Bazjan Karpata waren herenslaven te Kenepa. Toen zij verlangden naar de vrijheid, bouwden zij de stenen wal in de Kloof van Shinshon (Ascension). Toen de heren in de stad acht dagen lang geen melk ontvingen, begaven ze zich naar bandabao.

Toela en Bazjan Karpata klommen op de stenen wal en smeten de heren hete melkpap in het gezicht. Deze moesten toen naar de punda terug. De mensen durfden toen te zingen:

Zino papapa zinowé
een brutale neger staat op tegen de blanken
zino papapa zinowé
de brutale Toela heeft de pap gekookt.
zino papapa zinowé
de brutale Toela die de koeien melkt.

Zakjes blauw

Aan blauwsel wordt een immunificerende kracht toegeschreven tegen de kwaadaardige werking van het boge oog. Vooral wanneer het kleine kindertjes betreft. Deze krijgen een paar blauwe strepen op de rug; liefst in kruisvorm (helpt het een niet dan helpt het ander). Of achter de oren of onder de voetjes. Ook strooit men wel fijngewreven blauwsel op de kruin. Bij doopkindjes en communiekantjes komt het veel voor, en ook in het algemeen als ze mooi aangekleed zijn en uitgaan.

Dit blauwsel is mogelijk een surrogaat voor het indigo-blauw, dat vroeger hier vervaardigd werd. Doch geen mens kan je vertellen waarom dat nu juist zakjesblauw moet zijn.

Een blauw kruisje op de oogleden voorkomt blindheid.

Het was maar een Indiaan

Dertig jaar geleden werd er op Asiento eens een gleuf gegraven. De arbeiders stootten op een grote urn (djar), en waren buitengewoon in hun nopjes, want de traditie zegt, dat in de grond verborgen urnen geld bevatten.

Hij was met een soort deksel dichtgemetseld. Maar het „cement" daarbij gebruikt was zo hard, dat ze het met een hamer niet goed stuk kregen, en opzij een gat hakten. De urn zelf was ook hard.

Wat een teleurstelling. Er zat slechts een.... indiaan in, helemaal verleerd, in gehurkte houding, en met erg lang sluik haar. Pas toen ze hem aanraakten viel hij in eikaar. Later vonden zij nog zo'n urn met een indiaan, en nog een groot aantal beenderen.

Vreemde woorden

Een taal wordt rijker door toevoegingen van binnenuit, niet door het opnemen van een groot aantal woorden uit een andere taal. Voor wat het papiaments betreft zijn het juist de buitendistrikten, waar men de grootste woordenkeus heeft en zich kan uitdrukken zonder veel leenwoorden te gebruiken.

Daar is de taal zeker rijker en zeker zuiverder danu in de stad en de periferie van de stad.

boeza — twijfel; mi ta largabo den boeza, ik laat je in twijfel.
bongo — een muziekinstrument, grote kalbassen in een ton water, waarop getokkeld wordt.
bosál — boef, uitschot van de samenleving. Eigenlijk muilband of pas aangekomen slaaf.
botorij — fort, batterij. Ook: kast onder een trap.
briek — driemast-schoener.
búa — roeien. Bua canoa, een boot voortroeien.
butuéla — waterkruik zonder voet, begraafurn van indiaan. Ook figuurlijk: oude vrouw.
cachápa — brei van witte mais.
cachímba — klein pijpje.

In Napels heerst de Camorra

PUPETTA, de schone moordenares

(Van onze Romeinse redacteur) - NAPELS, april 1959

Wat voor Sicilië de Mafia is, dat is voor het Napelse de Camorra: een misdadige onderwereldorganisatie met strenge zwijgplicht, „omertà" genaamd. De bloeitijd van de Napelse Camorra lag tussen de jaren 1830 en 1883, toen deze organisatie stad en land terroriseerde en brandschatte. Mussolini ruimde zowel de Mafia als de Camorra op. De haarden bleven echter blijkbaar smeulen, want zowel de Mafia als de Camorra zijn weer actief. Ze zijn dat weer sedert het einde van de oorlog en de politie staat vrijwel machteloos. Slechts als de bendeleden aan het schieten gaan en er doden vallen, is het de politie zo nu en dan gegeven arrestaties te verrichten en de verdachten voor de rechter te brengen. Op het ogenblik loopt te Napels, uitgerekend in een voormalig klooster, een Camorra-proces dat in Italie met spanning en met verontwaardiging wordt gevolgd.

Het begon in het voorjaar van 1955 met een idylle. Pasquale Simonetti werd verliefd op Assunta Maresca, twintig lentes oud en van een verblindende schoonheid. Het huwelijk tussen Pasquale Simonetti en Assunta Maresca was een society-gebeurtenis van de eerste rang in de Napolitaanse onderwereld. Hij een reus van bijna twee meter en erkend „guappo' (chef) van de Camorra. Zij een wat uiterlijk en wat karakter betrof bijzonder geslaagde telg uit een oud Camorra-geslacht. Haar vader, in jongere jaren zelf een gevreesd „guappo", was maar wat blij met

Proces der gesloten monden

de beste party van zijn geliefde dochter.

Schaduw op prille geluk

In Napels spreekt men nog van de grote liefde en de even grote trouw, die van Pasquale en Assunta een ideaal paar maakten. Spoedig echter viel er een schaduw op het prille geluk. Vrienden kwamen Assunta — alom „Puppeta" (Poppetje) genoemd — waarschuwen. De „guappo" van een tweede Napolitaanse Camorra-dynastie zou Pasquale Simonetti haar zo vurig beminde echtgenoot uit de weg willen ruimen. Pupetta waarschuwde haar man en noemde hem de naam van de man, die hem naar het leven zou staan: Antonio Esposito.

Pasquale lachte haar zorgen weg. Hij had weliswaar zo nu en dan onenigheid gehad met deze Esposito, maar dat was allemaal bijgelegd op een groot verzoeningsbanket, dat kort na het huwelijk van Pasquale en Pupetta had plaats gevonden. Pasquale was in de Camorra-hierarchie „president van de prijzen" (de man die de inkoop en verkoop prijzen op de groente en fruitmarkt van Napels dicteert) en had als zodanig voortdurend te maken met Esposito, die ook in de branche zat. Bovendien waren de heren sterk geinteresseerd in de smokkel van sigaretten. Bij het verdelen van de met die smokkel gemaakte winst, was het tot opmelde onenigheid gekomen. Wat Pasquale toen niet wist, was dat Esposito het eigenlijk gemunt had op Pasquale's baan van „president der prijzen".

Pasquale, beruch vechtjas, erkend krachtpatser en geoefend scherpschutter, voelde zich zo veilig, dat hij tegen alle Camorra-regels en tegen de raadgevingen van zijn vrouw en zijn door ervaring zo wijs geworden schoonvader in, dag in dag uit zónder revolver op stap ging. Op 16 juli kreeg hij daar spijt van. Op die dag werd hij in een drukke straat in Napels neergeknald. Op het ogenblik waarop de schoten vielen, was de straat vol mensen. Seconden later was er niemand meer en lag Pasquale Simonetti alleen te verbloeden. Een moord in een overvolle straat en toch geen enkele getuige.

De omertà verbood

Pasquale werd naar een ziekenhuis gebracht. Aldaar werden hem vanzelfsprekend enkele vragen gesteld. Maar Pasquale zweeg. De omertà verbood hem te spreken. Maar de omertà verbood hem niet de volgende dag zijn vrouw de naam van zijn moordenaar te noemen: Gaetano Orlando. De stervende Pasquale voegde er nog aan toe, dat Orlando inopdracht van Esposito had gehandeld. Met dit geheim in het hart verliet Pupetta haar dode man. De jonge weduwe, zij verwachtte een kind van Pasquale, droeg haar lot als een heldin.

Nog geen twee en een halve maand later ondervond Antonio Esposito, dat men niet ongestraft de man van Pupetta overhoop kan laten schieten. Op 4 oktober 1955 reed een zwarte auto door dezelfde drukke straat van Napels waarin Pasquale Simonetti werd neergeschoten. In de wagen zaten Pupetta en haar 17-jarige broer. Pupetta was geheel in het zwart gekleed. De wagen stopte voor een bar waarin Antonio Esposito met enkele makkers een kop koffie dronk. Esposito zag de wagen en zag Pupetta, die inmiddels was uitgestapt. Esposito verliet de bar en ging op Pupetta toe. Deze stapte weer in. Esposito liep door, begaf zich naar de auto en sprak Pupetta door het geopende raampje toe. Veel heeft hij niet kunnen zeggen. Pupetta loste vijf schoten en miste niet.

Wat de moordenaar van haar man, Gaetano Orlanda, reeds voor haar had gedaan, deed nu ook Pupetta. Zij meldde zich bij de politie en verklaarde uit noodweer te hebben gehandeld. Esposito zou haar met een revolver hebben bedreigd. Daarop zou zij haar revolver tevoorschijn hebben gehaald en het magazijn geledigd hebben op de man, die haar echtgenooot liet vermoorden. Uit zelfverdediging, wel te verstaan. Pupetta's versie (gegeven voor de rechter) kan echter niet helemaal kloppen, want op de plaats des onheils vond de politie bij het lijk van Esposito niet minder dan drie revolvers en men stelde vast, dat er niet minder dan dertig schoten waren gelost!

Op de bank der aangeklaagden (en in de in Italie gebruikelijke getraliede kooi) zitten nu de nog jonge en nog altijd schone, zij het ietwat gezette, weduwe Simonetti, geboren Assunta Maresca, bijgenaamd Pupetta, en Gaetano Orlando. Orlando zit niet voor het eerst in de kooi. Hij schoot eens mis op een gangster-rivaal en dode daarbij een kind. Merkwaardig genoeg kreeg deze als schietmeester van een Camorra-groep alom bekende boef toen niet meer dan anderhalf jaar gevangenisstraf.

Geen woord over Orlando

Het vooronderzoek in deze zaak duurde drie en een half jaar. Zo lang ook zitten Pupetta en Orlando reeds in de gevangenis. Pupetta schonk in de kraamkamer van de gevangenis het leven aan een zoon. Hij werd naar zijn vader Pasquale genoemd. — Het is geen wonder, dat in Napels niemand over Orlando spreekt. De man die in opdracht en waarschijnlijk voor geld een erkende en populaire „guappo" neerknalde, wordt dood gezwegen. Men spreekt vrijwel niet over Ciro Maresca, Pupetta's broer, die mogelijk ook op Esposito heeft geschoten en voortvluchtig is. In Napels spreekt men wél over Pupetta. En in brede kring wordt over haar niet als over een moordenares, maar als over een heldin gesproken, die gerechte wraak nam op de moordenaar van haar man.

Tegen de achtergrond van valse romantiek, van de grote liefde van een gangsterbruid, van pseudo-heldendom en de anachronistische erecodex van de Camorra staat Pupetta, de schone vrouw en moeder als de figuur uit een film. Die film werd overigens al gemaakt. Hij heet „Sfida" — uitdaging, en geeft het spannende en bloedige gebeuren in Napels vrij nauwkeurig weer.

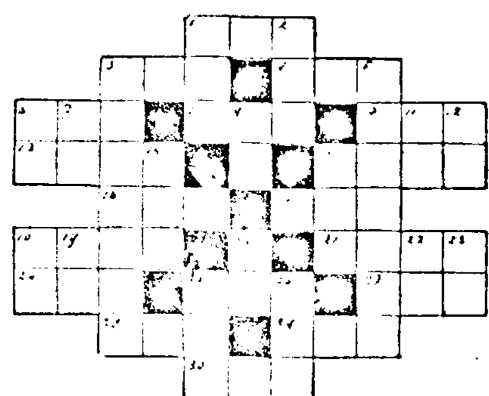
De rechter in het voormalige klooster te Napels staat voor een zware taak, want voor een muur van zwijgen. Wat de getuigen kennelijk vrezen, is niet deze rechter, maar zijn de rechters van de Camorra. Pupetta kent geen angst. Zij heeft de wetten van de erecodex op haar hand en is inmiddels verheven tot zoiets als „koningin der guappo". Gaetano Orlando zit er maar bleekjes bij. In Napels geeft men voor zijn leven geen lire meer. Hij wordt niet ter dood veroordeeld, dat niet, maar in Napels zegt men, dat Pupetta hem zal weten te vinden. Al is het over tien jaar....

De Camorra gaat intussen onverdroten voort met de boeren van de campagne rond Napels voor te schrijven tegen welke prijzen ze hun groente en fruit hebben af te leveren, en met op de markt van Napels de prijzen te dicteren. De op deze wijze wel zeer lucratieve handel in fruit en groente is geheel in handen van de Camorra.

De boer of de verkoper, die niet gehoorzaamt en desgevraagd niet betaalt, wordt gestraft. Met neerbranden van huis en hof, met het omkappen van zijn bomen, met een pak slaag en desnoods met de dood.

En de bevolking van de stad en van de campagne respecteert het gezag van de Camorra. Zij heeft angst en is bang voor vergeldingsmaatregelen. Zij gelooft niet dat de politie en de staat haar kan beschermen tegen de Camorra. Vandaar dat er vrijwel geen verzet is tegen de terreur.

Onze Zaterdag-puzzle

HORIZONTAAL: 1. keukengerei, 3. ontkenning, 4. takje, 6. familielid, 8. voorzetsel, 10. soort, 13. gewicht, 15. deel van de arm, 16. huisdier, 17. toiletartikel, 18. venster, 21. vlek, 24. deel van het gelaat, 25. soort papegaai, 27. plaats op de Veluwe, 28. opening, 29. geduld, 30. lofzang.

VERTICAAL: 1. hoofddeksel, 2. keurig, 3. plaats in China, 5. muziekinstrument, 6. voorzetsel, 7. rivier in Italië, 9. voegwoord, 11. reeds, 12. stoomschip, 14. aanw. voornaamw., 15. schrede, 18. godsdienst, 19. bolgewas, 20. slede, 22. jongensnaam, 23. voorzetsel, 25. vervoerbedrijf, 26. groet.

Oplossing van de vorige week

Horizontaal: 1. sr, 3. ek, 5. dd, 7. ar, 8. er, 9. lo, 11. arts, 13. oker, 15. las, 16. aal, 18. ook, 19. aard, 20. olm, 21. ria, 22. erg, 23. man, 26. eert, 28. kade, 29. nn, 31. os, 33. pi, 34. es, 35. te, 36. ot.

Verticaal: 1. sas, 2. rr, 3. ee, 5. dal, 6. draaien, 9. leo, 10. ork, 12. tsaar, 14. komma, 16. ade, 17. log, 21. ren, 24. ade, 25. nes, 27. tot, 28. kit, 32. se, 33. po.

Belgrado. — Zuid-Slavie heeft de 67ste verjaardag van president Tito gevierd. Er werden sportwedstrijden, conserten, dansfeesten in de open lucht en vuurwerk gegeven.

Dameshockey ligt overhoop met de SPELREGELS

Betere toekomst voor tursters

Bijna twee weken lang heeft de Amsterdamse forensenplaats Amstelveen in het teken gestaan van het dameshockey, een tak van sport, die een steeds grotere plaats gaat innemen onder de sportlievende jeugd, vooral op de middelbare scholen, maar ook als onderafdelingen van de bestaande herenhockeijverenigingen. Die populariteit is in die twee weken van het wereldtoernooi met deelnemende landen uit alle hoeken van de wereld nog toegenomen, want op de meeste speeldagen waren de tribunes voor een groot deel door de meisjes-jeugd bezet.

De sport met stok en bal lijkt niet zo geeigend voor dames, doch degenen, die aanwezig waren bij de wedstrijden van Engeland, Australie, Zuid-Afrika, Nederland, de Verenigde Staten of Wales zullen met stijgende belangstelling hebben geconstateerd, dat ook voor het dames hockey een hoog peil is te bereiken en daaronder zeker de charmes van een vrouw niet hebben te lijden.

Vooral het Engelse team, dat na zeven wedstrijden de wereldtitel veroverde, demonstreerde hockey van topklasse, gebasseerd op technische kwaliteiten en een goede instelling. De Australische ploeg moest het vooral van tempo en uithoudingsvermogen hebben, terwijl de Nederlandse dames van alles een beetje bezaten en daarmee de eervolle vierde plaats in dit toernooi bereikten. Met vijf wedstrijden per dag, en acht speeldagen in bijna twee weken, hebben vijftien landenteams elkaar bestookt in een sfeer van sportiviteit. Over vier jaar komen ze weer bij elkaar, dan in de Verenigde Staten, dat als gastheer zal optreden voor de dameshockeywereld, die zijn toernooi beschouwt als eigen olympische spelen om elkaars krachten te meten.

Wrevel over de spelregelen

Er was vreugde en spanning, er waren aantrekkelijke wedstrijden en een flinke publieke belangstelling, doch over een ding is men met een zekere wrevel uit elkaar gegaan, namelijk over de uitleg en de toepassing van de spelregels, die sterk verouderd zijn en niet meer in een moderne sport thuishoren.

In tegenstelling tot het herenhockey kent men bij de dames namelijk geen voordeelregel, met als gevolg, dat men de vreemde situatie kreeg van een doelpunt, dat werd afgekeurd omdat de verdedigende partij een overtreding had begaan en volgens de spelregels met een hoekslag moest worden bestraft. Vele sportlieden op de tribunes hebben zich hieraan geergerd, omdat een oergelijke beslissing in strijd is met het beginsel van alles wat men onder sport kan rangschikken: Een fout, welke wordt beloond met een lichtere straf dan het doelpunt, dat inmiddels is gescoord! En bleef het daar nu maar bij. Een andere regel wekte evenwel verbazing. Bepaald is namelijk, dat twee speelsters, elkaars tegenstaanders, met open vizier moeten duelleren, in die zin, dat men nimmer het lichaam mag gebruiken om de bal te beschermen. Nooit mag men dus een positie innemen tussen de bal en de tegenstandster. Ook voor herenhockey geldt deze regel, maar de toepassing verschilt aanmerkelijk. Bij het dameshockey werd dit „draaien' om de bal heen" namelijk veel te straf toegespitst, zelfs ook als er in een kring van zeker tien meter geen andere speelster was te bekennen. Volgens de regel plaatst men zich bij het spel van de bal immers altijd wel eens tussen de witte kogel en een tegenstander, ook al is die nog zo ver weg. Bij het dameshockey te Amstelveen werd evenwel in zulke gevallen meestal gefloten, met als gevolg dat het spel onnodig veel werd opgehouden en de aantrekkelijkheid van een wedstrijd verdween.

Engels verzet tegen wijziging

Over al deze zaken is op een congres met vertegenwoordigsters van achttien landen te Amsterdam langdurig gesproken, doch al die debatten stuitten af op de halsstarrige houding van de Engelse dames, die wilden vasthouden aan de traditie en weigerden de regels te wijzigen. En Engeland heeft op sportgebied, vooral met betrekking tot reglementen, nu eenmaal erg veel te vertellen en een belangrijk aandeel in het stemmenaantal. Bovendien won het Engelse team met superieur machtsvertoon het wereldtoernooi, dat dus heeft aangetoond wel degelijk succes te kunnen bereiken met de oude regels.

En inderdaad, Engeland paste de reglementen nauwkeurig toe, haar dames zondigden zelden tegen de gewraakte artikelen, zodat men tot de slotsom zou kunnen komen, dat de andere landenteams over te weinig techniek beschikken om zich aan het bepaalde te kunnen houden. Dit argument woog heel zwaar en beschaamd zou men zich moeten terugtrekken in de wetenschap: Laten we eerst maar eens zorgen met Engeland op gelijke spelhoogte te komen en pas dan discussies opzetten over verouderde spelregels".

Een ding wordt hierbij echter vergeten: De aantrekkelijkheid van de wedstrijd en dus de publieke belangstelling. Bijna iedere toeschouwer op de tribunes te Amstelveen heeft zich geërgerd aan het veelvuldige fluiten voor haast niet te constateren overtredingen. Maar het dameshockey wil zich niet storen aan het publiek, althans het Engelse dameshockey niet, dat zegt alleen voor eigen plezier te willen spelen.

En hierbij denken we heel even aan de amateuristische gedachte welke de Nederlandse voetbalwereld enkele jaren geleden beheerste. Er werd toen ook gezegd „Publiek, ik veracht U", maar het prof-voetbal was toch niet tegen te houden en nu luidt ook de leuze „Publiek, ik bemin U", zoals trouwens de afdeling Dames van de Kon. Ned. Hockey Bond dat deed om de enorme uitgaven in verband met het wereldtoernooi enigszins te kunnen dekken. Trouwens, een grote subsidie accepteerde de hockeybond van de KNVB-voetbalpool en aan het geld vonder de Engelse dames ook geen luchtje zitten.

De beste manier is wellicht te wachten tot Engeland zelf eens een wereldtoernooi moet organiseren en verplicht is ook een concessie te doen aan het publiek om de grote kosten te dekken. Maar daar is de eerste jaren nog geen kans op, zodat de hele hockeywereld nog lang zal moeten zuchten onder verjaarde spelregels voor dames.

Snelle vooruitgang bij dames-terreinen

We blijven bij de dames en stappen over naar de turnsters, die eveneens financiele hulp kregen van de KNVB-voetbalpool, niet voor het organiseren van een toernooi, maar als steun bij de voorbereiding, welke is afgestemd op de Olympische Spelen. Het damesturnen in Nederland heeft zelden een hoge trap op de internationale ladder bereikt, doch met deze regel wil men nu breken, temeer omdat er wel degelijk talenten aanwezig zijn, die door goede oefening veel kunnen bereiken.

Tot nu toe ontbrak echter het geld, dat nodig is om bekwame trainers aan te trekken. Men draaide rond in een kringetje, dacht heel wat te kunnen, doch kreeg iedere keer de kous op de kop bij het geringste contact met turnsters uit het buitenland. De voetbalpool van de KNVB bracht uitkomst, een bron, die door traagheid in de landscheiding kunstmatig klein wordt gehouden, doch evengoed kan ronddelen uit de inkomsten van een toto met tienduizenden deelnemers. Voor drie turnsters in Nederland betekende het dat haar talenten nu konden worden uitgebuit: Nel Fritz uit Vlissingen, Rini de Wolf en Riek Leibbrand uit Amsterdam.

Deze drie meisjes hebben in nog geen half jaar, sinds eind november, zoveel gelegenheid tot oefenen gekregen en onder zo goede leiding gestaan, dat haar vorm zienderogen is gestegen van dit drietal dat is overgebleven na een strenge selectie onder de allerbesten, zal er nog een moeten afvallen voor de komende Europese kampioenschappen, welke eind mei te Krakau worden gehouden. Want in deze titelstrijd mogen per land slechts twee deelneemsters uitkomen, een maatregel, welke het voor de Nederlandse turnwereld zeer moeilijk maakt, omdat de drie meisjes elkaar in kennis, durf en kracht vrijwel niet toegeven. Zowel heeft het drietal er in een half jaar bijgeleerd en zo keurig wordt de oefenstof thans reeds uitgevoerd, dat zij wel degelijk een behoorlijke plaats op de Europese ladder kunnen gaan innemen.

Voor het behalen van een kampioenschap zijn ze beslist nog niet rijp, omdat vooral in de landen achter het ijzeren gordijn veel aandacht aan het damesturnen wordt besteed. Maar nu kan er ook in Nederland iets aan worden gedaan. Het geld is er, zij het nog in geringe mate, doch de financiele hulp blijkt goed te zijn besteed, want met sprongen gingen de vorderingen in slechts enkele maanden vooruit. Laat de Europese kampioenschappen te Krakau als internationale oefening gelden, daarna volgt nog een vol jaar tot de Olympische Spelen te Rome. Daarop moet men mikken met een vooraanstaande rol in het damesturnen. En een optimisme is zeker gerechtvaardigd, want wat kan dit drietal nog bereiken in een vol jaar als het succes na enkele maanden oefenen reeds zo groot is, dat men met een kans op de middennoot kan deelnemen aan de Europese kampioenschappen.

IJdelheid der mindere goden

Bij al deze vreugde over een snelle voortuitgang is er echter ook weer onenigheid, welke voortspruit uit ijdelheid. Het Koninklijke Nederlands Gymnastiek Verbond wilde de zaken goed aanpakken en het peil in de breedte verhogen door middel van speciale keurturngroepen in verschillen provincies van het land. Buitenlandse trainers zouden daarvan nu en dan de leiding kunnen nemen en met waardevolle adviezen kunnen meewerken tot een snelle opbloei van de Nederlandse turnerij, die zo lang in de schaduw van het buitenland heeft moeten staan. Doch het plan mislukte. Want de leiders van de verenigingen, die allen menen dat zij het zelf het beste weten en geen inmenging van buiten af dulden, houden hun turners en turnsters angstvallig onder hun eigen hoede, uiteraard de goede niet te na gesproken.

Het nationale belang van sterke Nederlandse vertegenwoordiging wordt weer een onderschikt gemaakt aan het clubbelang, een inzicht, waarmee in het verleden, en nog steeds, zovele Nederlandse sportbonden te kampen hebben. Maar de turnbond gaat stug door met nieuwe pogingen tot verbetering, voorlopig nog roeiend tegen de stroom in, doch de aanhouder wint, al valt het niet mee te moeten optornen tegen meningen van mensen, die zichzelf zo belangrijk vinden, dat zij denken geen lering meer te kunnen trekken uit de kennis van buitenlandse experts.

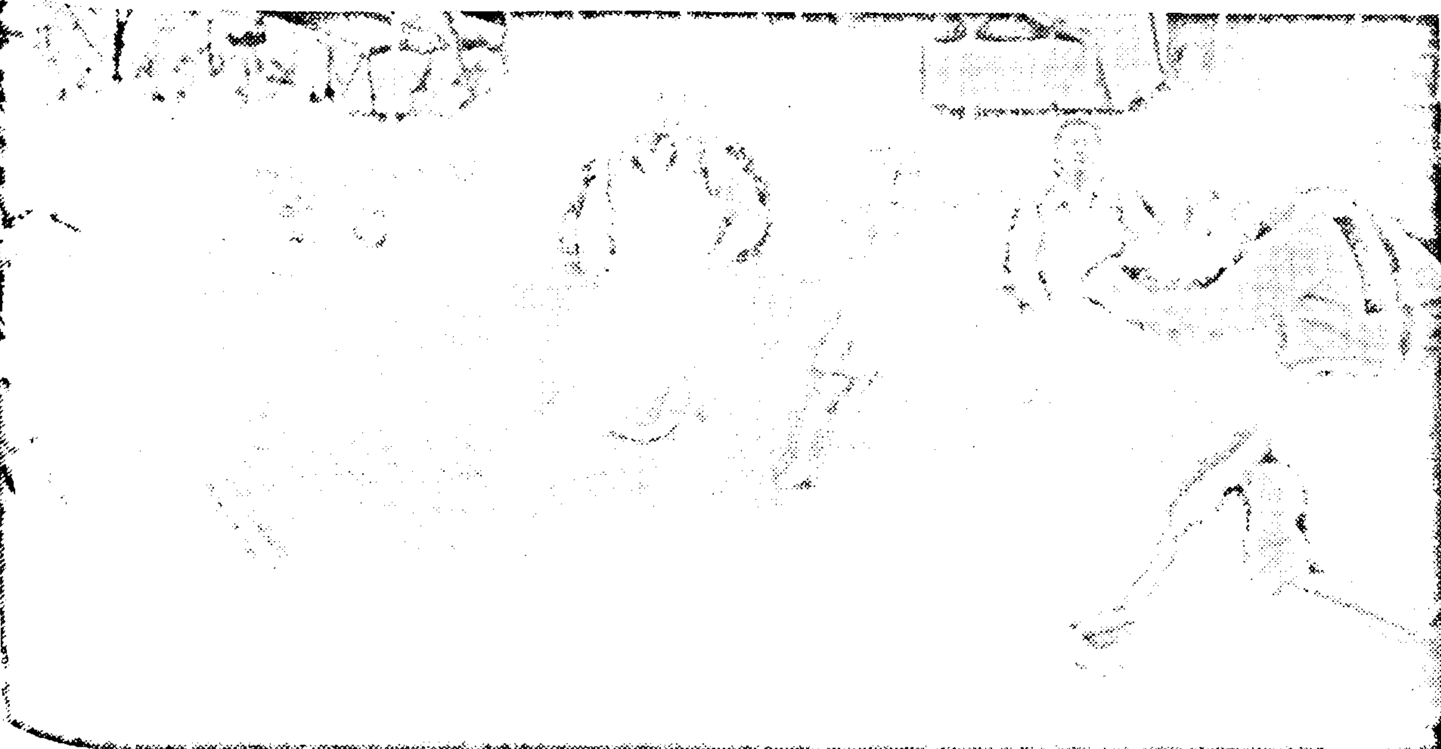
Speedboatraces in de kinderschoenen

Een nog zeer jonge sport in Nederland is bezig een groot publiek te veroveren, namelijk speedboatraces. Half mei is het seizoen geopend met wedstrijden op het Zwet, een waterplas bij Wormer, dat als middelpunt kan worden beschouwd van de Nederlandse Speedboat Club, die in 1951 werd opgericht en op het ogenblik ongeveer honderd leden telt.

Uiteraard staat deze tak van sport nog in de kinderschoenen en zijn ook de wedstrijden nog niet van internationale allure, doch van lieverlee toch komen er meer toeschouwers naar deze spectaculaire races, waarin de bootjes hoge snelheden (ongev. 100 km/u) bereiken. En die publieke belangstelling vormt de basis voor een goede toekomst, welke ons, langs de weg der geleidelijkheid, verzekerd lijkt, zodat de Nederlandse speedboaten spoedig zullen kunnen uitkomen in internationale races.

ad interim.

Birmingham. — In de autofabrieken van Austin in Birmingham kunnen sedert woensdag een 5000 man niet werken wegens gebrek aan onderdelen. Dit gebrek is het gevolg van een staking van een zestigtal arbeiders, die protesteren tegen het overplaatsen van een van hen. Het ziet er naar uit, dat de staking een produktieverlies van 800 tot 900 auto's per dag zal veroorzaken.

Nederland — Schotland tijdens het wereldtournooi dameshockey te Amstelveen. Nederland won met 1—0. Doelverdedigster Laskie van Schotland werkt de bal weg, waarna de Hollandse dames scoren 1—0. Links Mariette Nikilujuw (Ned.) en in het midden Maaike Weijtens.

Nieuws in het kort

Madrid. — Een wild geworden olifant heeft zaterdagavond tijdens een circusvoorstelling in Albatera in de Spaanse provincie Alicante paniek onder de toeschouwers verwekt waardoor een meisje van zeven jaar om het leven kwam en een veertig mensen werden gewond. Verscheidene mensen sprongen van een hoogte van meters van de tribune om zich uit de voeten te maken. Daarbij werd het meisje bedolven. De olifant, die in de Arena was gebleven, kon tenslotte door het circuspersoneel worden bedwongen.

Foekoedo. — In Foekoedo in West-Japan zijn zaterdag vijf toeristen omgekomen en veertig zwaar gewond doordat de bus waarin zij zaten in een rivier terecht kwam.

Zwarte Republiek heeft enige hoop gevestigd op Castro

HAITI in de ban van bloedige Dictatuur en Hongersnood

Talrijke Haitianen sterven iedere maand door gebrek aan voedsel

(Van onze korrespondent)

In twee en een half uur kunt U met het vliegtuig in Haiti zijn. In twee en een half uur kunt U van Uw welvarend eiland naar een land vliegen waar officieus tweeduizend personen per maand van honger sterven. De burger-oorlog die nu vier jaar, dan weer in stilte, dan in alle felheid wordt gestreden, tezamen met de geprolongeerde droogte hebben het eens zo welvarende deel van Hispaniola veranderd in een droge wildernis. De terreur van dictator Dr. Duvalier wordt evenwel nog meer gevreesd dan de aansluipende honger.

De honger regeert in Haiti........

Kip in ieder's pot

Negen jaar geleden beloofde de pasgekozen president Magliore een kip in ieders pot. Hij wist van Amerika 40 miljoen dollar te lenen en bouwde de Artibonite Vallei stuwdam, die uitgestrekte dorre streken bevloeide en vruchtbaar maakte. Excellente koffie, copra en suiker werden uitgevoerd. Magloire stuurde zijn Haitiaanse artsen het binnenland in, en de DHO volgde met malaria ploegen. De malaria werd, evenals de typhus en yaws tot een minimum beperkt. Magloire was net bezig twee volkswoningbouw projecten te completeren, toen de oppositie hem beschuldigde de presidentstermijn ongrondwettelijk te hebben verlengd. De reden hiervoor, aldus de opponenten, waren de miljoenen die in stilte naar zijn rekeningen op Zwitserse en Amerikaanse banken vloeiden. (Toen Magloire zich in ballingschap bebag werd beweerd dat Magloire elf miljoen dollar bezat. Magloire beheert thans een ketting van herenmode-zaken in New York, zegt geen politieke ambities meer te hebben).

Vier presidenten in drie jaar

Sinds 1956 is Haiti van dag tot dag gewikkeld geweest in een politieke oproer. Men schat dat sinds dat jaar meer dan tienduizend Haitianen zijn omgebracht in de gevangenissen of op de executieterreinen in de bergen. In drie jaar tijds betraden vier presidenten de brede poorten van het Palais National. En uit de achterdeur vluchtten orde en recht.

De laatste president is een medicus, Dr. Duvalier, bijgenaamd „De Geheimzinnige". Hij is nu een jaar aan de macht, dank zij zo fluistert men, een vervalste verkiezingsuitslag. De Geheimzinnige smeet letterlijk de grondwet in de prullenbak. Hij voert een der bloedigste dictatorschappen die deze eeuw in de Westerse Hemisfeer heeft gezien. Eerst ontsloeg hij generaal Kebreau, die hem in het zadel had getild. Alle lichtgekleurde hoofdofficieren werden terstond gedegradeerd. Duvalier omringde zich met een groep louche juvenielen, schietgrage vriendjes welke vaak zelf een lange lijst van misdaden op hun geweten hadden. Nationale strijdgroepen werden gecreëerd, ordinaire gangsterbenden die in naam van Duvalier dagbladkantoren, radio-omroepen etc. vernielden en overigens huishielden als een stel dronken SA lieden in een voor-oorlogs Duits jodenwijk.

Geen pardon.

Om de wijdverspreide en zich veilig in de bergen wanende opponenten vrees aan te jagen, sleurde Duvalier zonder enige vorm van proces mannen, vrouwen en kinderen de gevangenissen in. Al spoedig puilden deze uit. Kazernes werden primitieve opslagplaatsen van burgers, wier enige misdaad bestond uit vroegere sympathie met Duvalier's tegenstanders. Armen en benen van de gearresteerde mannen werden gebroken. Vaak ook de ruggegraat. Als de gewoonste zaak van de wereld werden vrouwen en meisjes verkracht. Bij de kinderen werden de tanden uitgetrokken om de kleinen er toe te bewegen leugens over hun ouders te vertellen. Wij schrijven dit in de verleden tijd, maar ooggetuigen, pas uitgeweken naar Jamaica, schreien openlijk wanneer ze vertellen dat deze martelingen nog steeds aan de orde van de dag zijn.

Geen cent waard.

„Het leven onder Duvalier is geen cent waard", aldus een Haitiaans journalist die negen maanden lang in de gevangenis van Port of Spain de gruwelijkste vernederingen heeft moeten slikken. Hij was werkzaam bij de redactie buitenland — heeft nimmer zich ingelaten met de locale politiek. Zomaar opgepikt, zonder vorm van proces.

Enkele weken geleden werd hem aangezegd dat hij vrij was, mits hij het land onmiddellijk voorgoed zou verlaten. Met tranen in de ogen vertelde hij van de executies en martelingen, die hij tijdens zijn gevangenschap had gezien.

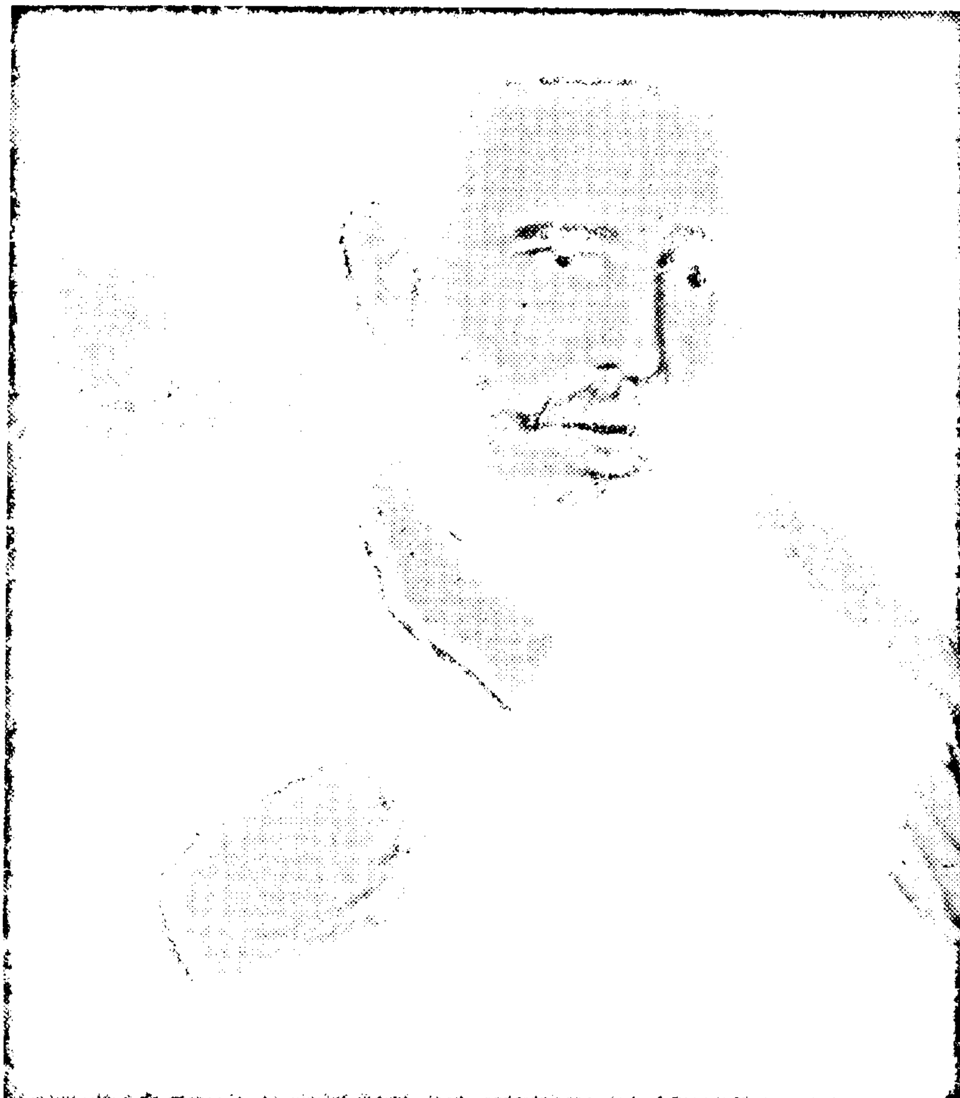
Zijn beweringen worden bevestigd door andere slachtoffers van Duvalier's regiem. In de kustplaats waar verleden jaar een groep rebellen andde en bijna Duvalier van zijn bloedige troon wist te stoten, werd een vergeldingsactie gehouden. Enkele prominente families werden uit hun bed gelicht door de prive-geheime politie van Duvalier, de „Zwartkappen".

Ze worden zo genoemd omdat ze zwarte kappen dragen en in de nacht opereren. In enkele gevallen werden, terwijl de mannen in bedwang gehouden werden door revolvers, hun vrouw, dochters en ander vrouwvolk misbruikt. Twee prominenten hebben later een officiële aanklacht ingediend bij de rechter. Enkele nachten later werden ze uit hun bed gelicht, en de gezinnen hebben niets meer vernomen. Men durft niet te informeren — zij dit dit doen worden later opgepikt en verdwijnen spoorloos.

Hoop op Fidel Castro.

De oppositie die door de efficiente spionnage-diensten van Duvalier's getrouwen al aanzienlijk is uitgedund, is door honger en vrees verder het zwijgen opgelegd. De zwijgende, maar verbeten tegenstanders hebben hun eniijge hoop gevestigd op Fidel Castro van Cuba. Sinds Castro aan de macht is voelt Duvalier zich niet zo veilig. Hij sloot een verdrag met vroegere aartsvijand Trujillo, in het naburige Sto. Domingo. De Haitiaanse radio-voorlichtingsdienst (op Curaçao te beluisteren via de 61 Meterband tussen 18.30 - 20.30 Cura tijd) scheldt in iedere uitzending op Castro. „De luguberste bandiet in het Caraibisch gebied" is de slagzin. Maar de Haitianen luisteren liever naar Radio Havana, waar een Haitiaanse politieke banneling zijn volksgenoten opwekt nog wat geduld te hebben. Het is Louis Dejole, die zich maanden lang in de bergen wist te verschuilen, en op wonderbaarlijke wijze over de grenzen is gebracht.

Geduld is een schone zaak. Maar intussen sterven in Haiti 2000 mannen, vrouwen en vooral kinderen van de honger. Amerika helpt met levensmiddelen en kledingstukken. Sto. Domingo stuurt rijst. Ondanks de honger zouden vele Haitianen liever zien dat uit Cuba een flink aantal soldaten werd gezonden. Of Castro dat spoedig zal doen? Hij heeft zelf veel problemen, en daarom zal de toestand in de Zwarte Republiek, zoals Haiti door de eeuwen heen genoemd werd, voorlopig wel heel zwart blijven.

FIDEL CASTRO
de hoop van velen ......

Wethouder mr. G. van 't Hull loste onlangs op het Museumplein het startschot van de Ronde van Nederland, de 'Olympia Tour'. De militaire ploeg, werd door ploegleider Schulte nog even voor het vertrek geinstrueerd.

Vatikaanstad. — Op de jaarvergadering van het Pauselijk Genootschap voor het Missiewerk is besloten tot het inzamelen van gelden voor de oprichting van een radiozender in het Verre Oosten, aangezien de uitzendingen van de Vatikaanse radio niet zover reiken.

Atrecht — In de Turenne-kazerne te Atrecht (Noord Frankrijk) zijn door het ontploffen van munitie twee soldaten om het leven gekomen en twee gewond.

Johannesburg. — De neder-Duitse gereformeerde kerk van Zuid-Afrika, die 1 miljoen leden heeft, heeft besloten haar vijf onafhankelijke afdelingen in Zuid- en Zuid-west-Afrika te bundelen tot een „nationale neder-Duitse gereformeerde kerk".

Moskou — De Sowjet-Unie telt op het ogenblik 1.694 steden, waar 100 miljoen van de 209 miljoen Sowjet-burgers wonen, zo blijkt uit de volkstelling die dit jaar in de Sowjet-Unie is gehouden.

—DE ROTS—

CURACAO

H. Missen op ZONDAG:

Santa Ana	5.00, 7.00, 8.00 en 9.00	
Pietermaai	5.00, 7.00, 8.00 en 9.00	Tevens avondmis om 19.00
Santa Familia	5.00, 6.30, 7.45 en 9.00 uur	
Coromoto	5.00, 7.15, en 8.30	
Wishi	5.00, 6.30, en 8.00	.... Tevens avondmis om 19.00
Santa Maria	5.00, 6.30, en 8.00	.... Tevens avondmis om 19.00
Jan Doret	5.00 en 8.30.	
Suffisant	5.00, 7.00, en 9.00	.... Tevens avondmis om 19.00
Groot Kwartier ..	5.00, 7.15, en 8.30	
Janwé	5.00 en 8.00.	.... Tevens avondmis om 19.00
Santa Rosa	5.00, 7.00, 8.00 en 9.00	Tevens avondmis om 19.00
Westpunt	5.00 en 8.30.	
Soto	5.00 en 8.00.	.... Tevens avondmis om 17.00
Steenrijk	5.30, 7.30. en 8.30	

Preek in de NEDERLANDSE taal:
iedere zondag: Sta Ana om 9 uur
Pietermaai om 8 en 9 uur
Groot Kwartier om 8.30 uur
Janwé om 8 uur
Sta Rosa om 9 uur

de 2e en 4e zondag van iedere maand op Sta Familia.

N.B.: **CRECHE**: Op Sta Rosa kunt u tijdens de H.H. Missen van 7, 8 en 9 uur uw kleine kinderen bij de Eerw. Zusters in bewaring geven.

H. Missen in de week:

Santa Ana: 8.00, 6.30 en 7.30
Pietermaai: 5.30, 6.00, en 6.30 (zaterdag 7.00 i.p.v. 5.30)
Santa Familia: 6.00, 6.30 en 7.00
Coromoto: 6.30 (op zaterdag om 7.15)
Wishi: 6.15 en 7.00 (woensdag om 7.30)
Sta Maria: 6.00 en 6.30 (zaterdag 7.00; woensdag geen 6.00)
Jan Doret: 6.30 (zaterdag 7.00)
Suffisant: 6.00 (zaterdag 7.00)
Groot Kwartier: 6.00 en 6.30 (woensdag 7.45)
Janwé: 6.30 (zaterdag 7.00)
Santa Rosa: 6.00 en 6.30 (zaterdag 7.00)
Westpunt: 6.00 (zaterdag 6.30).
Steenrijk: 6.00 en 6.30 (zaterdag 7.00).
Soto: 6.30 (zaterdag 7.00)

H. Missen op ZONDAG:

Playa: 5.00, 6.30, 7.30 en 8.30 .... tevens om 19.00 Avondmis
San Nicolas: 5.00, 6.15, 7.30 en 8.30 .... tevens om 17.00 Avondmis

ARUBA

H. Missen in de week:

Playa: 6.00, 6.30 en 7.00
San Nicolas: 6.00, 6.30 en 7.00.

Preek in de NEDERLANDSE taal:
Playa: iedere eerste zondag van de maand in de Avondmis om 19.00
San Nicolas: de eerste zondag van de maand om 8.30.

A.s. vrijdag, de Feestdag van hét H. Hart — Tevens eerste vrijdag van de maand.

Gedoopt in de Kerk van Groot-Kwartier: op 16 mei: Martina Johanna Maria Antoinetta dochter van: Mathijs Jozef Heizman en Elisabeth Johanna Leenders.

Gedoopt in de Kerk van Groot-Kwartier op 22 mei 1959: Constancia Wilhelmina Maria en Arnoldus Gerardus Jacobus Maria; tweeling van: Theodorus Bernardus Meijer en Constancia Maria Josefina van de Riet.

Het spookpaard

Oorspronkelijk detective-verhaal
door MARTIN MONS

51)

Pieter Auguste Perquin heeft zo het gevoel, dat de meeste aanwezigen, als ze zijn gedachten konden raden, die mening volkomen zouden onderschrijven. Daar staat hij nu, de politieman, die weet dat er een moord staat te gebeuren en die naar het schijnt al bedroefd weinig kans heeft die moord te beletten. Zeker, hij heeft de adspirant moordenaar in de kaart gekeken, heeft hem één weg om tot zijn doel te geraken afgesneden. Maar hoeveel wegen zijn er niet? Hoe ontelbaar veel. Als Claire Hangst vandaag meerijdt, en dat hoopt hij van harte, dan zal het wel het verstandigst zijn als hij maar in haar buurt blijft, besluit hij. Hoewel, hij gelooft niet, dat de moordenaar zal toeslaan vóór hij, hoofdinspecteur Pieter Auguste Perquin, zijn hielen heeft gelicht. Moordenaars hebben nu eenmaal met de rest van de mensheid gemeen, dat zij de voorkeur geven aan het zekere boven het onzekere.

Hij ziet Sjef komen met het voor hem bestemde paard en het valt hem op hoe al die paarden hier, onverschillig wie hun eigenaar is, een zekere gelijkenis vertonen, je zou het haast een familietrek kunnen noemen en hij begrijpt, dat ze alle afkomstig zijn uit de stoeterij van Ter Weem, Sjef staat nog steeds bij het hoofd van het paard en weer dringt Perquin een scherpe lucht van zweet, stalmest en paarden in de neus...... Maar van dat andere luchtje, dat hem zo bekend voorkwam en dat hij toch onmogelijk thuis kon brengen bespeurt diezelfde neus niets, maar dan ook helemaal niets. Dus was zijn aanvaller dan toch iemand anders geweest als die stuurse stalknecht met zijn Hangstse paardegezicht? Onwillekeurig dwalen Perquin's ogen naar het jasje van de man. Er is niets bijzonders aan te zien.

„Wat dacht je dan, jou ezel," scheldt hij zichzelf, „meende je nu heus, dat die kerel zo stom zou zijn om dat ding zo aan te trekken? Nog daar gelaten, dat hij bij een dergelijke gelegenheid toch zeker niet zou wagen in een jas te verschijnen waar de flarden bij hangen."

Pieter Auguste Perquin zwaait zich in het zadel. En dan moet hij zien, dat hij uit de weg komt voor de camion bestemd voor het vervoer van de honden, die de binnenplaats komt opgereden onder een schel getoeter, dat de paarden hun oren in de nek doet leggen. Pieter Auguste denkt, dat deze paarden als ze geen welopgevoede produkten van de Ter Weem stoeterij waren geweest, wel eens een aardig nummertje bokken en steigeren hadden kunnen weggeven. Nu blijft het bij een beleefd en kalm betoon van afkeuring. Ze hebben zelfbeheersing en savoir vivre, dat moet je ze nageven.

Van de honden kun je dat nu eigenlijk niet zo zeggen. Ze bassen en keffen, houden zich bezig met allerlei privé stoei- en vechtpartijtjes en moeten als een slordige, op allerlei manieren tegenstribbelende kluwen door Fons in de camion worden geloodst......

„Maar Claire, wil je nu werkelijk meerijden? Zou het niet verstandiger zijn vandaag. Na die schrik van eergisteren......"

Leontine Hangst en haar schoonzuster staan op het bordes vlak achter hem. Claire, heel elegant in haar rijpak, is doodsbleek, een bleekheid, die nog wordt geaccentueerd door het felle rood van haar jasje. Haar ogen lijken onnatuurlijk groot en flakkeren onrustig.

„Ze zou er werkelijk beter aan doen niet mee te rijden," denkt Perquin. „Ze ziet er uit als een geest."

Haar stem is hoog en schril als ze Leontine tegenspreekt, beweert dat ze zich uitstekend voelt, beter dan ooit. En dat ze er op staat mee te gaan.

„Gun het kind haar plezier toch, Leo. Ik ken haar langer dan jij en ik kan je verzekeren, dat afleiding de beste medicijn is voor onze kleine Claire," lijmt Gerard Slothouwer.

Hij komt juist op zijn zeven gemakken de deur uit geslenterd, gekleed in een sportpak van zandgrijze tweed met plusfours. Pieter Auguste Perquin herinnert zich plotseling, dat deze neef van baronesse Hangst niet rijdt, ja zelfs een uitgesproken afkeer van paarden heeft.

„Wat vervelend nu voor je, dat je niet rijdt, Ger," zegt freule Leontine medelijdend. „Wat zijn nu eigenlijk jouw plannen voor vandaag?"

„Ja Gerrie, hoe denk jij je dag zoek te brengen?" vraagt ook Claire.

„Ik? Och, ik denk zo, dat ik mijn fiets eens zal nemen en de kant van het Kattenven uitgaan. Er moeten daar heel wat planten staan, die je nergens anders of tenminste bijna nergens anders vindt, hebben ze mij gezegd."

„Botaniseer jij? vraagt Leontine Hangst verbaasd.

„Maar natuurlijk doet hij dat. Gunst, Leontine, wist je dat niet eens? Ik heb altijd gedacht dat de hele wereld het wist. Botaniseren, dat is Gerrie zijn lust en zijn leven," roept Claire schril en laat er dan ontevreden op volgen: „Hè, tjasses, moet ik nu Angel rijden?"

„Maar je weet toch zelf wel, dat Queennie onmogelijk zo'n rit al meemaken kan, Claire. En Angel is een uitstekend paard."

„Angel! Die saaie, oude Angel! Wat voor kans heb ik met zo'n sjok-sjok beest om bij de kill te zijn, Angel! Waarom niet een van de ploegpaarden?"

„Ik zou werkelijk niet weten, welk ander paard je zou kunnen krijgen. En Angel is werkelijk geen ploegpaard, zoals jij beweert, Claire. Het is een uitstekende jager."

„Maar ik wil hem niet. Ik wil...... Ik wil Empereur."

„Dat gaat toch immers niet," zegt Leontine geduldig. „Hubert rijdt toch Empereur."

„Och, maar als Claire hem nu zo graag rijden wil," zegt Hubert Hangst goedhartig. „Ze wil nu eenmaal zo vreselijk graag bij de kill zijn, hè, poes?"

„Je moet het zelf maar weten, Hubert, maar Empereur is geen paard voor Claire. Hij is niet betrouwbaar. Je weet toch ook wel, dat hij kuren heeft als een prima donna".

(Wordt vervolgd)

Eric de Noorman - De verloren Viking

24—44 Eric en Svein wisselen een snelle blik, maar hun laatste beetje hoop vervliegt als Ragnar kort knikt en onverschillig zegt: „Da's best, opperhoofd, ge krijgt van mij de gevangenen ten geschenke en we zullen er samen een mooi feest van maken. Maar geef mij dan morgen vast de helft van de betaling: da's recht en billijk". Het lijkt er op, da Svein uit elkaar zal barsten van machteloze razernij.

Hij rukt als een bezetene aan zijn boeien en slingert de piraat de vreselijke verwensingen naar het hoofd. Maar deze lacht de brullende Sakser vierkant uit. Yalah geeft hem een kletsende slag in het gezicht en beveelt enkele krijgers, hen weg te bregen. Even later zitten Eric en Svein hijgend en hulpeloos in een kleine, bedompte hut hun toestand te overdenken. Zwijgend luisteren ze naar de geluiden die tot hen doordringen: de slepende tred van een schildwacht voor hun gevangenis: het geroezemoes in het kamp met af en toe, schel opklinkend de lach van Ragnar de Rode. „Als ik die kerel ooit te pakken krijg", verbreekt Svein het eerste de stilte, „dan......" Hij vervalt in een diepzinnig zwijgen, kennelijk druk bezig voor de piraat een toepasselijk einde te bedenken. „Mijn helm zit scheef", mompelt de man dan triest. „Als ik beweeg, val hij af". Eric antwoordt niet.

Hij kan maar niet begrijpen, dat Ragnar de Rode hen zo schandelijk verraden heeft. Uit Ragnars uitlatingen heeft Eric wel begrepen, dat de Viking tegen betaling zijn diensten voor het een of ander heeft aangeboden, het schijnt zelfs, dat Yalah de piraat de waardigheid van opperhoofd geven wil. Maar waarom Yalah Ragnar en zijn troep nodig heeft, blijft een raadsel. Schemering daalt over het kamp en in het donker luistert Eric naar de zagende ademhaling van Svein, die, alle narigheid en spijt, in slaap gesukkeld is. „Er beweegt iets in de lage opening. „Pst, Noorman...... Noorman...... schrikt niet, maak geen geluid. Kom snel!" „Eric schiet overeind en de adem stokt hem in de keel. De stem...... hij kan zich niet vergissen...... Het is Ragnar de Rode......

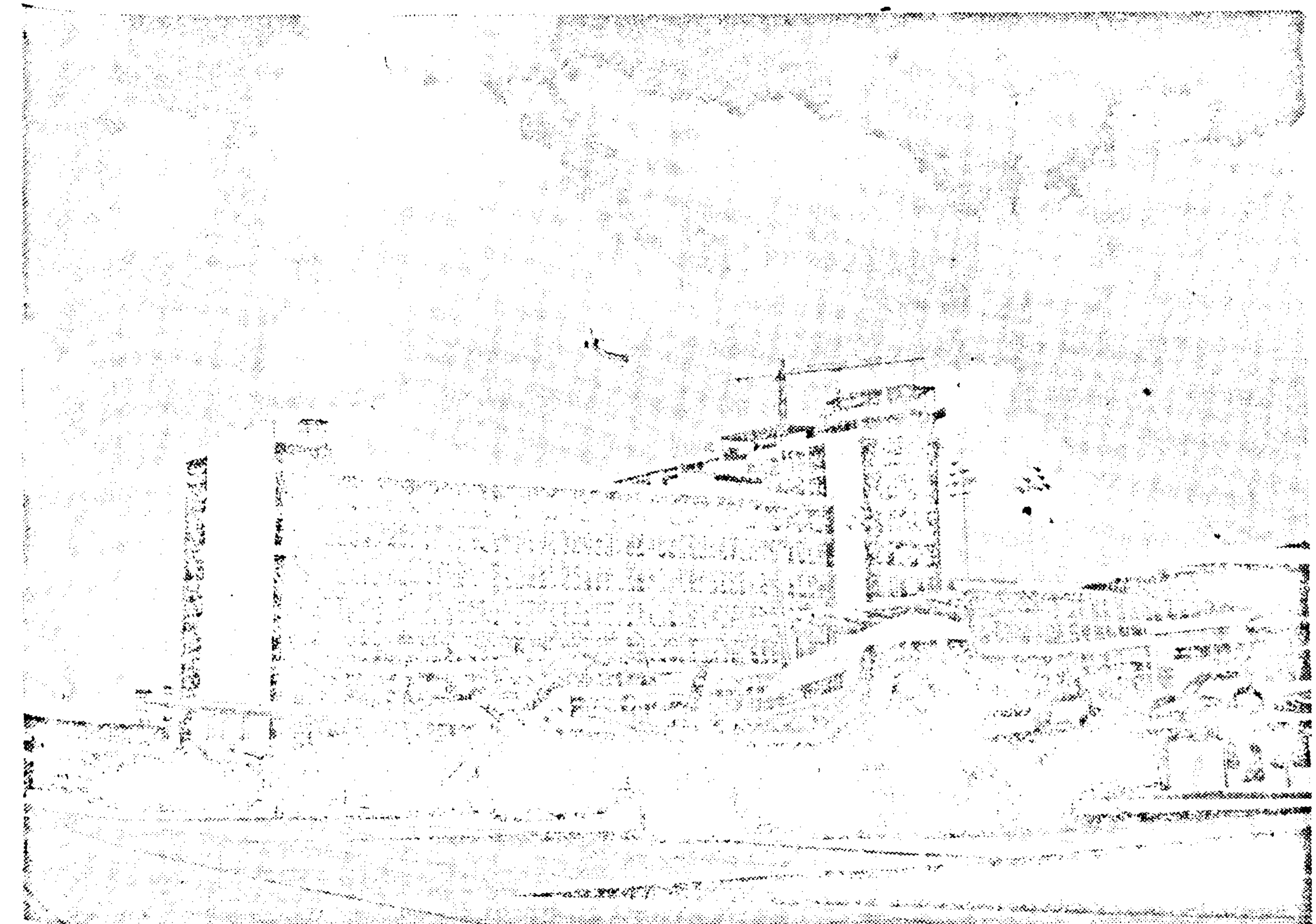
„BRUSSEL - NATIONAAL”, Europa's meest efficiënte luchthaven

(Van een luchtvaartmedewerker)

De passagiers van een vliegtuig, dat op de noordelijkste landingsbaan van de Belgische nationale luchthaven binnenkomt, worden allereerst geconfronteerd met het verleden. Ze taxiën langs een groep rommelige roodstenen gebouwtjes en een weinig indrukwekkende verkeerstoren. Het zijn de stationsgebouwen van het vroegere Melsbroek, een vriendelijk vliegveldje, waarvan het grote omheinde grasgazon, met klapstoeltjes en tafeltjes voor de bezoekers, wellicht het meest typerend is geweest. Als het binnenkomende vliegtuig het einde van de taxie-baan bereikt heeft ontwaart de luchtreiziger echter plotseling het imposante verkeersareaal van een hypermodern vliegveld, waaruit een klocke verkeerstoren hoog optorent. Brussel-Nationaal, Europa's meest efficiënte luchthaven, volledig berekend op het tempo van de straalverkeersluchtvaart.

In 1923 deed een grote houten kist, waarin de onderdelen waren afgeleverd van de eerste verkeersvliegtuigen die België had aangeschaft, gedurende enkele maanden dienst als enig onderdak voor de diensten van de Sabena op het vliegveld van Haren bij Brussel. Thans bevat een gebouw, met een inhoud van een half miljoen kubieke meter op de luchthaven Brussel-Nationaal de verschillende afdelingen van de „Regie der Luchtwegen” — de Belgische Rijksluchtvaartdienst —, de Sabena en de buitenlandse luchtvaartmaatschappijen die de nationale luchthaven van België aandoen Zoals overal ter wereld heeft men ook in België de ontwikkeling van de burgerluchtvaart onderschat. Haren werd te klein en men bouwde Melsbroek. Ook dit vliegveld was niet ruim genoeg opgezet en bijna een jaar geleden heeft men het derde „luchtstation” van de Belgische hoofdstad — de grote houten kist niet meegerekend — in gebruik genomen.

Berekend op tempo van straalverkeersluchtvaart

Brussel-Nationaal, een luchthaven die berekend is op het tempo van de straalverkeersluchtvaart. Terwijl de laatste hand nog moet worden gelegd aan het gebouwencomplex hebben de luchtreuzen al bezit genomen van hun nieuwe domein. Op de voorgrond een van de twee pieren, die samen parkeerplaats bieden aan 16 vliegtuigen en 4 helikopters. Op de achtergrond het hoofdgebouw en daarboven een vertrekkende helikopter, een vertrouwde verschijning op de Belgische nationale luchthaven.

Maar met Brussel-Nationaal hebben de Belgen kennelijk geen risico willen lopen. Het vliegveld deed ons denken aan een jonge hond, die te ruim in zijn vel zit. Nu nog maar een enkel straalverkeersvliegtuig de luchthaven aandoet en het straaltijdperk er nog op geen stukken na in volle hevigheid is losgebarsten, maakt het vliegveld een rustige, misschien wel té rustige indruk. Zelfs de bedrijvige helikopters van de Sabena, die voortdurend aan- en afvliegen, kunnen die indruk niet wegnemen. Brussel-Nationaal kan het luchtverkeer nu zonder enige moeite aan. En dan zijn de uitbreidingsmogelijkheden van het vliegveld nog legio!

Een enorme hal, 100 meter lang en 55 meter breed, met aan de voorzijde een 18 meter hoge glazen wand, domineert het gehele verkeersareaal. Aan de uiteinden van die hal zijn twee lange, smalle gebouwen haaks op het hoofdgebouw geplaatst. Dat zijn de „fingers”, de overdekte pieren, die ieder acht vertrek- en aankomsthallen bevatten. Voorlopig behelpt men zich nog met een trapje, maar in de toekomst zullen van die vertrek- en aankomsthallen overdekte loopbruggen tot aan de deur van het vliegtuig leiden, zodat de passagiers zelf nauwelijks op het platform behoeven te komen. Langs de twee bestaande pieren kunnen 16 vliegtuigen en 4 helikopters gelijktijdig worden geparkeerd. Mocht daar behoefte aan bestaan, dan kunnen in de toekomst zes pieren extra aan het hoofdgebouw worden gebouwd.

Samen met de Britse luchthaven Gatwick is Brussel-Nationaal voor de passagier het enige Europese vliegveld dat snelle verbindingen heeft met de omliggende steden. Een passagier, die per trein naar Brussel reist, treft onmiddellijk naast het Centraal Station in de Belgische hoofdstad, aan het plein dat het „Kruispunt van Europa” heet, in het hoofdkantoor van de Sabena de „Air Terminus” aan, met er omheen de bureaus van de K.L.M. en de andere grote buitenlandse luchtvaartmaatschappijen. In de „Air Terminus” kan de luchtreiziger zijn bagage afgeven en daar heeft hij dan geen omkijken meer naar vóór hij met het vliegtuig op de plaats van bestemming is aangekomen. Een roltrap brengt hem vervolgens naar een ondergronds stationnetje, dat eigenlijk een geheel vormt met het Centraal Station. Daar vandaan vertrekt om het kwartier een treintje, dat de luchtreizigers binnen vijftien minuten van het centrum van Brussel naar het hart van het „luchtstation” voert.

Op Brussel-Nationaal wordt de treinreiziger, evenals de passagiers die via een uitstekende autoweg een verdieping hoger per wagen arriveren, onmiddellijk geconfronteerd met een televisie-apparaat. Daarop kan hij zonder moeite aflezen of zijn vliegtuig op tijd vertrekt of mogelijk vertraging heeft, naar welke pier en naar welke vertrekhal hij zich moet begeven, en wanneer hij aan boord moet gaan. Via verschillende roltrappen worden luchtreizigers naar de eerste verdieping gebracht en bezoekers, wegbrengers en afhalers naar de tweede, terwijl de bagage van passagiers die per auto zijn gearriveerd via een lopende band naar de bagage-afdeling gaat.

Het gaat allemaal razend snel en er is weinig tekst en uitleg bij nodig. Bij de grote ontwikkeling die het luchtverkeer in het straaltijdperk te wachten staat zal daar ook geen tijd voor zijn. De drommen luchtreizigers kunnen dan niet door een legertje vriendelijke grondstewardessen aan het handje tot aan de ingang van het vliegtuig worden gebracht. Zij zullen zichzelf helpen zoals een treinreiziger, die haastig een kaartje koopt, kijkt hoe laat en op welk perron zijn trein vertrekt en zelf verder zijn weg wel vindt.

Op Brussel-Nationaal kan dat allemaal. Daar zorgt men er voor dat de tijd, die de passagier met een luchtreis wint, niet grotendeels op de grond weer verloren gaat. Het inschrijven van de bagage en de douanecontrole geschieden bijvoorbeeld gelijktijdig: of de luchtreiziger zich eerst naar de „Air Terminus” of rechtstreeks naar de luchthaven begeeft, steeds zal hij zijn bagage tegelijk voorleggen aan de employé die belast is met het wegen en het opplakken van de etiketten en aan de douane-beambte. Vandaar dat de in Brussel in de „Air Terminus” afgegeven bagage in verzegelde containers naar het vliegveld wordt vervoerd, net als de passagiers met het snelle en bijzonder praktische treintje.

De snelheid, waarmee men op de Belgische luchthaven het reizigersverkeer „afhandelt” deed ons denken aan de efficiënte manier waarop dat gebeurt op 's werelds grootste luchthaven, International Airport bij New York.

Er is echter een groot verschil: op Brussel-Nationaal ontbreekt de in de V.S. zo veel geroemde „Europese” service niet. Iemand die het hoge tempo niet bij kan houden wordt niet door het „systeem” voortgedreven. En voor een onervaren luchtreiziger, die zich op de grote luchthaven tussen lopende banden, roltrappen en televisie-toestellen verloren waant, is er — net als op een druk Europees spoorwegstation — altijd wel iemand die hem op een vriendelijke manier weer op weg helpt.

Raakt Schiphol achterop?

Toen we 's avonds op de Amsterdamse luchthaven waren teruggekeerd, frappeerde ons het enorme verschil.

Schiphol heeft geen lees- en televisiezalen, geen bioscoop, geen vergaderzalen voor de zakenlieden onder de passagiers en geen kamers waar de vermoeide luchtreiziger zich eens helemaal op kan knappen, geen badkamers en douchecellen. Maar wat erger is: Schiphol heeft geen snelle verbinding met de stad.

's Avonds om kwart over tien groepten de juist aangekomen passagiers buiten voor het stationsgebouw onder een klein afdakje samen. Enkele minuten tevoren zaten ze nog in een comfortabele vliegtuigcabine en nu staarden ze wat onthutst door een stromende regen naar een bordje, waarop vermeld staat dat bij paal 1 een bus gereed stond voor het Amsterdamse Museumplein, bij paal 2 voor het Amsterdamse Centraal Station, bij paal 3 voor Den Haag en bij paal 4, die in de stromende regen een enorm eind verwijderd leek te zijn, voor Rotterdam.

Bij paal 2 was een grote gapende ruimte: de laatste bus naar het Centraal Station was al vertrokken. Passagiers die met de trein nog verder moesten reizen konden kiezen tussen: een taxi, waarvan er door het slechte weer niet voldoende aanwezig waren of de bus naar het Museumplein om daar met bagage over te stappen in een taxi om verder naar het Centraal Station te gaan. Ingewijden weten dat er buiten de poort van Schiphol nog een bus staat van een particuliere onderneming, maar vrijwel geen enkele luchtreiziger maakt daar gebruik van, omdat daarvoor een wandeling van enkele honderden meters, met bagage, vereist is.

Op Brussel-Nationaal kan men vol staan met via een roltrap naar het stationnetje van de luchthaven te gaan, waarna het treintje de passagiers in een kwartier tijds naar het hart van Brussel brengt. Daar komt dan nog bij dat de Sabena de luchtreizigers in staat stelt — zij het niet op elk uur van de dag — met helikopters door te reizen naar de helihavens van elf verschillende steden.

Is Schiphol dan helemaal achterop geraakt? De Nederlandse nationale luchthaven is nog steeds een van de belangrijkste luchthavens van Europa. Vliegtechnisch is Schiphol beter uitgerust dan menig groter vliegveld.

Het heeft bijvoorbeeld twee banen waar instrumentlandingen op kunnen worden gemaakt, een eigenschap waar weinig vliegvelden op kunnen bogen. Het is voorts een van de weinige luchthavens, die in de onmiddellijke omgeving vrijwel geen enkel hoog obstakel hebben, waardoor menige vlieger een zwak heeft voor Schiphol. Verder zal Schiphol tegen het begin van het volgende jaar over een baan beschikken, waar de grootste straalverkeersvliegtuigen volledig bezet en met volle brandstoftanks op zullen kunnen landen en starten.

Maar wat de service aan de passagiers betreft moet Schiphol nu ontegenzeglijk onderdoen voor Brussel-Nationaal. Ernstig worden er plannen overwogen om tussen Amsterdam en Den Haag een spoorweg via Schiphol te laten lopen. Maar dat is een miljoenen verslindend project, omdat die spoorlijn bij Schiphol 7 km onder de grond zou moeten lopen om het nieuwe verkeersareaal te kunnen bereiken, dat in de toekomst verder de Haarlemmermeer in zal worden aangelegd. Voor dat verkeersareaal, dat de vorm van een vijfhoek zal krijgen en waarop verscheidene start- en landingsbanen zullen uitkomen, bestaan ook plannen.

Men denkt ze voor een deel tegen 1964 of 1965 verwezenlijkt te zullen hebben. Het geheel is zeker niet voor 1970 of 1975 gereed. Dan zal Schiphol ruim drie maal zo groot zijn als het huidige London Airport en een veelvoud kunnen verwerken van de drie miljoen passagiers per jaar die tegen die tijd op de Nederlandse nationale luchthaven worden verwacht.

Maar dat zijn allemaal nog plannen, die mogelijk nog vele malen gewijzigd zullen moeten worden. Voorlopig benijdt men op Schiphol Brussel-Nationaal zijn fantastisch stationsgebouw en vooral zijn snelle verbinding met de stad.

Onlangs werden er te Zandvoort motorraces gehouden. Het zware werk van de races met zijspan in de bocht. Voorop No. 10 met Fritz Hänzi uit Zwitserland op Norton en No. 2 Lindsay Urkuhrat uit Australië ook op Norton en achteraan de winnaar no. 1 Fritz Scheidegger uit Zwitserland op BMW.

Hollandse Nieuwtjes

● Voor dienstplichtig militair Borsboom is het sprookje uit. Lange tijd kon hij zijn superieuren en de pers om de tuin leiden met sterke verhalen als schrijver van bekroonde toneelstukken en student in de philosophie, maar eilaas het sprookje is uit. Zijn angst voor journalisten blijkt nu wel zeer begrijpelijk, maar zoals altijd vlogen ook nu de persbroeders er in en probeerden zij hem te spreken te krijgen. Nu blijkt hij typograaf te zijn en van zijn leven zal hij wel nooit een toneelstuk geschreven hebben, zeker niet een bekroond werk. Hij zit nu vast, want zo is nu eenmaal de wrede wereld, die kwaad wordt als ze merkt bij de neus genomen te zijn. ● Mr. V. G. M. Marijnen heeft vele harten gestolen. Niet zozeer als hartenjager en ook niet door zijn knappe uiterlijk, want over het algemeen zijn ministers niet zo knap (van uiterlijk natuurlijk), maar door een kleine wijziging in het visseizoen. Eigenlijk moest dat aanvangen op 1 juni, maar dat is maandag en iedere visser staat op het ogenblik te popelen om naar buiten te trekken met simmetje en hengel en laat nu die minister eens over zijn hart gestreken hebben en het visseizoen voor geopend verklaard hebben op 30 mei. Hij kan nu wel een potje breken en wat zullen die andere excellenties nu gaan doen om hem in populariteit te overtreffen? ● Op het toneel van het Amsterdamse Cinema Royal bevindt zich een wit doek (dat komt in meerdere bioscopen voor) en op dat doek kan men meestal vechtende cowboys aanschouwen. Deze week werd dat doek onder de avondvoorstellingen voor een geruime tijd op getrokken en kon men jonge mannen zien die al de kracht uit hun longen persten, want zij knokten dan om de titel „De Elvis Presley van Amsterdam”. Al die Elvissen zijn volgens de juiste manier gekleed, tot en met de touwtjes om de nek waar andere mensen een stropdas plegen te hebben. Er werd verder behoorlijk ge„hikt” iets dat Elvis himself ook goed kan. We zullen maar afwachten, want er zal wel een plaat van verschijnen. ● Het Parool en de Volkskrant gaan zich terugtrekken uit het Centrum van Amsterdam. Sinds 1945 zijn ze grotendeels ondergebracht in de bedrijfspanden van de Telegraaf. Het ligt in de bedoeling dat het Parool naar het terrein dat oorspronkelijk bestemd was voor Sociale Zaken aan de Wibautstraat zal verhuizen. De Volkskrant gaat ook naar de Wibautstraat, maar dan tegenover het nieuwe hoofdkantoor van de dienst Sociale Zaken. Het zal er stil worden in het Centrum. ● De kapitein van een coaster heeft heel wat verwarring veroorzaakt, zodat men met man en macht aan het zoeken sloeg naar een verongelukt vliegtuig. Het geval zat echter eenvoudig in elkaar. De kapitein van de „Reliable” had nog enkele oude alarmpatronen aan boord die waren afgekeurd. Hij moest zelf maar zien wat hij met de oude deed, was hem gezegd. Maar op zee mocht hij ze niet afschieten. Hij wilde daarom eens aan enkele jonge maatjes tonen hoe het allemaal in zijn werk ging. Op klaarlichte dag schoot hij ze dus af en in IJmuiden sloeg men toen alarm omdat men er niets van wist. Het kwam allemaal op zijn pootjes terecht. ● Tot besluit een berichtje uit de Nieuwe Rotterdamse Courant, want die maakt er soms wat van. Lees zelf maar. „Een kennelijk vermaakte mejuffrouw mr J. Zeelenberg onthult het beeld van meneer Jacques op de hoek van de Coolsingel en de Binnenweg te Rotterdam.” Eigenlijk moet de politie eens op die redaktie letten, die zo maar mejuffrouwen verknipt. ● Het zit er weer voor een week op. We hopen U echter maandag weer te ontmoeten na een prettig weekend. Wees niet bang, er zijn geen verkiezingen meer.

Bij het vertrek van zuster Maria

Kralendijk. — Een dezer dagen zal Mel. Maria Höppner, beter bekend als Zuster Maria, van Bonaire vertrekken. Ziekte heeft haar er toe gedwongen voorlopig enige rust te gaan nemen. Ofschoon nog niet zeker bestaat er toch kans dat dit voorlopig afscheid een definitief kan worden. Wij mogen wel zeggen, zonder een gemeenplaats te gebruiken, dat dit voor Bonaire een verlies betekent.

In 1939 op Curaçao gekomen werkte zij eerst op Habaai, waar zij ook het werk voor de gebrekkige kinderen in het beginstadium meemaakte.

Van 1940 dateert haar kennismaking met Bonaire waar zij haar krachten in dienst van het hospitaal stelde.

Een zelfde soort werk verrichtte zij van 1945 tot 1947 op de Bovenwindse eilanden, waarna zij zich definitief op Bonaire vestigde.

Wij mogen gerust zeggen dat Zuster Maria op Bonaire een begrip is geworden.

Er zullen weinig mensen gevonden worden die gedurende al die jaren niet op een of andere manier met Zuster Maria te maken kregen.

In dienst van het Rode en Wit-Gele Kruis heeft zij Bonaire tot in alle hoeken doorkruist. In deze functie gaf zij ook haar beste krachten aan de geestelijke volksgezondheid, de nazorg voor herstellende geesteszieken, de T.B.C.-bestrijding. Wijkverpleging enz., assisteerde bij het geneeskundigonderzoek op school, hulp mee aan de lessen op de Moederschapscursus, gaf les in E.H.B.O.

Toen onder auspiciën van het Wit-Gele kruis gestart werd met de vacantiekolonie op de plantage Guatamala, was het natuurlijk Zuster Maria aan wie de inrichting en zorg voor dit nieuwe werk werd toevertrouwd. Wie enigzins bekend is met dit soort werk weet wat een zorg de leidsters op zich nemen. Jarenlang heeft Zuster Maria dit werk waarin ze ook een groot genoegen vond, met haar bekende ijver verzorgd.

Zij was op en top een lekenapostel. Zij stond niet stil bij de lichamelijke belangen alleen, het geestelijke welzijn van haar patiënten interesseerde haar nog meer.

De laatste jaren was Zuster Maria de oude niet meer. Herhaaldelijk moest zij zich onder doktersbehandeling stellen. Wel vatte zij telkens opnieuw na iedere kuur haar werk weer aan met het zelfde optimisme en hetzelfde enthousiasme, maar meer en meer werd het duidelijk dat alleen een grote periode van rust noodzakelijk zou zijn om haar weer geheel en al de oude te doen zijn.

Zuster Maria kennend geloven wij dat deze beslissing voor haar persoonlijk het pijnlijkst is.

Bonaire zal haar zeker node zien gaan.

Een bewijs van waardering mocht zij al ontvangen toen zij ter gelegenheid van de verjaardag van H. M. de Koningin, onderscheiden werd met de gouden medalje in de Orde van Oranje Nassau.

Wij zijn er zeker van dat wanneer Zuster Maria Bonaire verlaat de gehele bevolking op het vliegveld aanwezig zal zijn om haar nog eenmaal de hand te drukken als erkenning voor wat zij aan de gemeenschap van Bonaire heeft verricht.

Onze goede wensen vergezellen haar. Een spoedige beterschap wensen wij haar toe en Dios lo paga.

P.

Caraibisch Nieuws

(Van onze korrespondent)

Castro: Rood Gevaar voor Caraiben?

Ciudad Trujillo: De Cubaanse ex-president Batista heeft de pers bijeengeroepen in zijn hotel te Ciudad Trujillo. Hij verklaarde dat hij bewijzen in handen heeft gekregen dat Fidel Castro negen miljoen dollars heeft ontvangen van de communisten via de Tsjechische ambassade in Mexico City, toen Castro nog rebel was. Batista waarschuwde de Caraibische eilanden dat broer Raul Castro en zijn adjudant Celia Sanchez rasechte communisten zijn, die niet zullen wachten om het rode gevaar te verspreiden.

Batista leeft teruggetrokken in een klein hotel in de Dominikaanse hoofdstad. Hij is bezig zijn biografie te schrijven. Men vermoedt dat Batista meer dan 20 miljoen dollar heeft overgehouden aan zijn laatste regeringsperiode in Cuba. Hij zal spoedig Spanje om asyl verzoeken, gezien Trujillo niet gelukkig is hem in Sto. Domingo te zien.

Meer salaris voor Westindische ministers gevraagd.

Kingston: — De Ministers hebben meer salaris nodig, schreef de Jamaicaanse Daily Gleaner, gisteren. Het blad vergeleek het salaris van de gouverneur (over Cf 33.000.— per jaar) en de minister (Cf 20.000,—) en wees erop dat het werk van de gouverneur „niets om handen heeft. Hij dient zich slechts te etaleren”. Newday sloot zich aan bij dit verzoek. Dit maandblad schreef: „Stuk voor stuk doen onze ministers meer dan zes gouverneurs tegelijk.”

Vermiste vissers terecht

Port of Spain: — Zeven Trinidadiaanse vissers, die enkele weken geleden waren uitgevaren om te vissen in de territoriale wateren in de Golf van Paria, en sindsdien als vermist zijn opgegeven, zijn onverwachts teruggekeerd in hun vaderland. Ze vertelden aan de autoriteiten, dat hun schip defect geraakte; de Venezolaanse kustwacht wist hun op te pikken. Bij aankomst in Venezuela werden ze opgesloten in de gevangenis en negen dagen lang in communicado vastgehouden. De behandeling was zeer slecht geweest, de gevangenis leek meer op een stal. Ezels, kippen en varkens waren hun buren geweest, het voedsel was niet beter geweest dan wat aan het gedierte werd voorgeschoteld.

De boot is verbeurd verklaard en met een Venezolaanse bark zijn ze afgezet aan de verste punt van het eiland Trinidad. De politie in het kustplaatsje wilde geen onderdak, voedsel of transport ter beschikking stellen, en de verbitterde vissers die eerst door de Venezolaanse politie en later door hun eigen politie slecht behandeld werden, hebben een klacht ingediend bij de minister-president.

Inmiddels heeft de nieuwe consul van de West Indische Federatie, die begin volgende week naar zijn standplaats in Caracas vertrekt, de opdracht gekregen de gehele kwestie op te nemen. Herhaaldelijk worden Trinidadiaanse vissers opgebracht door de Venezolaanse kustwacht, zelfs al vist men in de eigen territoriale wateren.

—

Parijs. — Met ingang van september zullen de franse televisie-uitzendingen via een station in midden-frankrijk en de Balearen naar Noord-Afrika worden doorgezonden.

ONZE WERELD DEZE WEEK

In de afgelopen week is een groot staatsman heengegaan, een man die bij zijn vrienden uitermate bemind was en wellicht mede daardoor bij de tegenpartij alleen maar haat ontmoette. John Foster Dulles heeft met inzet van zijn gehele persoon willen trachten de vrede te redden; hij heeft zich in niets ontzien waar het ging om de belangen van zijn land en de vriendennaties te dienen. Dat was een der redenen waarom de gehele vrije wereld treurde om het verlies van een trots diplomaat, van een humane persoonlijkheid, van een sympathiek mens. Niet voor niets werd Dulles door de communisten herhaaldelijk gedoodverfd als degene, die de vredesbeweging saboteerde; dat was het beste bewijs, dat de minister niet wilde dansen naar de Russische pijpen. Hij verzette zich stug tegen elke vorm van compromis wanneer hij met de heren uit Moskou moest praten of corresponderen — en aan die houding hebben de Verenigde Staten het te danken, dat zij werden gerespecteerd. Het is een grootse begrafenis geworden, die van John Foster Dulles, maar deze kwam veel te vroeg — de wereld kon hem niet missen!

In verband met de teraardebestelling van de Amerikaanse oud-minister van buitenlandse zaken werd de ministersconferentie in Genève voor enkele dagen opgeschort; de daar vergaderende heren vlogen alle naar de Verenigde Staten om aanwezig te kunnen zijn bij de uitvaart van hun vroegere collega. Deze gezamenlijke reis van de vier ministers had uit conferentie-oogpunt gezien een belangrijk voordeel, want zij konden nu vele uren ongedwongen met elkaar spreken over de problemen waarvoor zij naar Geneve waren gekomen. Vooral Herter en Selwyn Lloyd hebben deze gelegenheid dankbaar aangegrepen en geen moment verzuimd met Gromyko aan de praat te komen. De sfeer scheen uitstekend te zijn, zo goed zelfs dat verschillende waarnemers menen dat de besprekingen nog in de loop van de komende week kunnen worden beëindigd. Dat zal niet betekenen, dat men voor alle moeilijkheden een oplossing heeft gevonden welke alle partijen bevredigt, doch het begint erop te gelijken dat de conferentie voldoende vorderingen heeft opgeleverd om de Verenigde Staten tot een topconferentie te kunnen bewegen. Het zou toch vooral president Eisenhower moeten zijn die men moest overtuigen van de zin van een ronde-tafelgesprek met de staatshoofden van Engeland, Frankrijk en de Sovjet-Unie. Welnu, naar het schijnt kan hij thans worden overtuigd, en van de andere landen zijn geen tegenwerpingen te verwachten, zelfs van Rusland niet.

Wel is er hevig gesputter vanuit Moskou te verwachten naar aanleiding van de mogelijke vorming van een nieuw Balkan-pact, waarover ook de afgelopen week druk is gesproken en welk plan binnen korte tijd zal kunnen worden gerealiseerd. Dit zal een samengaan betekenen van Griekenland, Joego-Slavië, Turkije en de Verenigde Arabische Republiek, een samengaan vooral op militair terrein voor het geval van communistische acties in een der aangesloten landen. Tijdens zijn bezoek aan Albanië heeft premier Kroesjtsjef indirect heftig geageerd tegen dat pact; natuurlijk indirect — hij kan niet zonder omwegen zijn hart luchten daar het elke natie vrij staat welk pact dan ook te sluiten met een andere staat. Kroesjtsjef nu heeft weer eens dreigende toon laten horen met betrekking tot het Nato-voornemen om in Griekenland raket-bases op te richten. Dat mag niet, volgens de Kremliniaan, want de Sovjet-Unie zou zich tezeer bedreigd gevoelen. Ook richtte hij zich nog even tot de Turken, maar daar krijgt hij helemaal „niet thuis” want is het niet Turkije dat zich zeer bepaald thuis voelt in de Nato-familie? Misschien zal Kroesjtsjef het nog eens proberen via het instituut der Verenigde Naties.

Op het bureau van Hammarskjoeld verwacht men ieder ogenblik een verzoek van Afrikaanse landen om toch maar de kwestie-Algerije opnieuw te behandelen. Men vindt, dat het te lang duurt voordat daar de status van autonomie in zicht komt. De politiek van De Gaulle is even voorzichtig als zeker en zal tot het gewenste resultaat leiden, maar nu meent men weer dat daarmede te veel tijd verloren gaat. Het kon wel eens zijn, dat Frankrijk in de Verenigde Naties het gelijk aan haar zijde krijgt en hoogstens een limiet krijgt om haar taak tot een einde te brengen.

De regering van communistische China heeft ook een limiet gepubliceerd en wel naar aanleiding van de vrijwording van Tibet. Hiermede wordt weer wat aas uitgeworpen voor de Dalai Lama, die zeker niet zal happen en rustig bij zijn vriendelijke gastheren in India zal blijven. Premier Nehroe heeft nogmaals nadrukkelijk verzekerd, dat Tibet geen Chinees gebied is en zo gauw mogelijk vrij moet zijn van vreemde soldaten. Hiermede weten de heren in Peking, dat zij in India weer sympathie hebben verspeeld — voor zover zij dat daar nog hebben kunnnen vinden.

De storm om het Belgische Hof

Koning LEOPOLD trekt zich wederom terug

Vaticaan niet bereid tot enig compromis i.v.m. huweljks-voltrekking

(Van onze Brusselse correspondent)

De storm rond het Belgische hof, die ingevolge de scherpe perspolemieken over het Vaticaanse huwelijk van Prins Albert een steeds dreigender aanschijn aannam, is plotseling tot bedaren gekomen. Om de troon van zijn zoon te redden heeft Koning Leopold er voor een tweede maal in toegestemd in de schaduw te treden en zijn persoon op het altaar van de nationale verzoening te offeren.

Verleden zondag was eerste minister Eyskens door Koning Leopold te Laeken ontboden. Er had een langdurige gedachtenwisseling plaats, welke maandag tussen 's Konings kabinetschef de heer Weemaes en de premier werd voortgezet. Daarna werd in de Wetstraat een bijzondere kabinetsvergadering bijeengeroepen, welke oorspronkelijk voor maandagavond voorzien was, maar op het allerlaatste ogenblik was afgelast.

Na afloop publiceerde de regering een communique waarin het onder meer heette ‚Zijne Majesteit' op de hoogte gebracht van zijn verlangen zijn residentie buiten het koninklijk domein van Laeken te vestigen. In overeenstemming met de koninklijke familie overweegt de regering maatregelen om het ten uitvoer leggen van dit verlangen te vergemakkelijken."

Een ongezonde situatie, welke nu reeds negen jaar lang bestaat, neemt hiermee een einde. Toen Koning Leopold in 1950 ten voordele van zijn zoon abdiceerde, had de regering om menselijke redenen zich niet willen verzetten tegen het samenwonen in eenzelfde paleis van Leopold en de jonge vorst.

Een brutale scheiding in de toen reeds zo dramatische omstandigheden zou, naar het oordeel der bewindvoerders, op de persoonlijkheid van Boudewijn onvermijdelijk een stempel van bitterheid en rancune drukken. Maar in die dagen reeds waren stemmen opgegaan om te waarschuwen tegen moeilijkheden, welke onvermijdelijk uit dit samenwonen van de jonge Boudewijn zonder politieke ervaring én de oudere, rijpe, zelfstandige Leopold met zijn sterk ontwikkelde persoonlijkheid en grotere

Koning Leopold

ervaring voortvloeien moest. De toekomst heeft bewezen, dat deze waarschuwing niet zonder grond was. Van lieverlede werd Leopold de natuurlijk raadsman van zijn zoon en deze laatste verleende aan dit advies een des te ontvankelijker oor, wijl Boudewijn's kinderlijke liefde en verering voor zijn vader niet geheel vrij was van wrok tegenover al diegenen welke Koning Leopold, op een brutale wijze van de troon hadden verwijderd. De hulde, welke het Belgische volk aan Boudewijn bij openbare gelegenheden bracht, voelde hij aan als een belediging, zijn vader aangedaan. In de negen jaren van zijn bewind heeft Koning Boudewijn geen enkele gelegenheid laten ontsnappen om het ondankbare België door duidelijk uitgesproken vingerwijzingen naar Koning Leopold van zijn onverwoestbare solidariteit met zijn vader te doordringen. Op de publieke opinie hebben deze stille terechtwijzingen een vaak onbehaaglijk indruk gemaakt en dit gevoel van onbehagen nam scherpere vormen aan toen bleek, hoe Boudewijn zijn vader steeds nauwer bij het staatsbeleid ging betrekken. Zoals wij hier enkele dagen geleden schreven, is niet het initiatief in de eerste plaats niet van Leopold maar wel van Boudewijn zelf uitgegaan en de objectiviteit dwingt te erkennen, dat Leopold bij herhaalde gelegenheden de wens heeft uitgedrukt zich strik aan de abdicatievoorwaarden van 1950 te houden.

Van de huidige moeilijkheden met de regering is deze dubbelzinnigheid aan het hof de directe oorzaak. Men kan inderdaad niet ontkennen dat Leopold, die reeds voor de oorlog tekenen had vertoond zich in het constitutionele keurslijf uiterst onwennig te gevoelen, zijn zoon tot initiatieven heeft bewogen welke grondwettelijk bezwaarlijk te verantwoorden zijn. Zonder twijfel heeft een politieke pers het hof in de afgelopen maanden inzichten en initiatieven toegeschreven, welke nooit hebben bestaan. Deze krant heeft destijds bijvoorbeeld duidelijk aangetoond, hoezeer men het hof ten onrechte het geval van gouverneur-generaal Cornelis in de schoenen' heeft geschoven. Maar het blijft niet minder waar, dat te Laeken spijtige vergissingen zijn begaan, welke het de regering niet zelden uiterst moeilijk hebben gemaakt de kroon te dekken. De jongste dezer vergissingen was de procedure bij de voorbereiding van Prins Alberts huwelijk. Zonder de minste twijfel is de regering in dit geval voor een voldongen feit gesteld en het eenzijdig optreden van het hof heeft voor eerste minister Eyskens moeilijkheden opgestapeld, waarvan de uiteindelijke politieke gevolgen niet te voorzien zijn. De door de oppositie in het vooruitzicht gestelde interpellatie belooft voor Eyskens geen prettig uur te worden.

Het vrijwillig in de schaduw treden van Koning Leopold zuivert intussen de situatie tot op een zekere hoogte aan.

Ekleen voelt aan, dat deze beslissing bedoeld is om een einde te maken aan de reeks wrijvingen en conflicten, waarbij de monarche zelf allerminst baat heeft gevonden. Voor Koning Boudewijn, die voortaan alleen en zonder dubbelzinnigheid verschijnen zal als de enige drager van de koninklijke macht, begint thans een nieuwe periode. Dat Koning Leopold's gebaar bovendien als olie moet dienen op de door Prins Albert's matrimoniale plannen veroorzaakte golven, is verder duidelijk.

Alle diplomatieke stappen om met het Vaticaan een compromis, een „combinazione" te bedingen, zijn spaak gelopen. De Vaticaanse wetten maken een burgerlijke plechtigheid overbodig en de Paus, die — er weze hier aan herinnerd — voor de eerste maal in driehonderd jaar de gunst verleent een prinselijk huwelijk in te zegenen — zou van een lange traditie afwijken indien hij een inbreuk op dit beginsel zou aanvaarden. In Brusselse politieke kringen, waar men officieel nog altijd naar een achterpoortje zoekt, is men toch duidelijk van gevoel in het slop te zitten. De keuze ligt nu afgetekend tussen een huwelijk te Rome volgens de Vaticaanse voorwaarden of een huwelijk buiten Rome zonder meer. Met andere woorden, zoals de dingen thans liggen, is er eigenlijk geen keus. Wellicht zal Koning Leopold's groothartig offer er in niet geringe mate toe bijdragen aan het laïcistische België deze bittere pil te doen slikken.

„Arlene" op Tournee.

Nieuw Orleans. — De eerste tropische storm van het seizoen 1959 „Arlene" genaamd, beweegt zich in de buurt van de Golf van Mexico.

Zij gaat gepaard met windstoten van 80 km per uur en zal ongetwijfeld tegen het vallen van de avond de kusten van Louisiana bereiken.

Vanmorgen bevond de orkaan zich op 225 km ten zuidwesten van Nieuw Orleans en bewoog zich volgens de gegevens van de weerkundige dienst te New Orleans naar het noorden in de richting van Arkansas, waarbij zij over Louisiana zou passeren.

ENGELESE KRABBELS

(Van onze Londense korrespondent)

Moord in Noord-Kensington

Sedert de hevige rassenonlusten welke in de zomer en het najaar van het vorige jaar plaats vonden in Londen, vooral in het Notting Hill distrikt, niet ver van het centrum van Londen, heeft de gespannen toestand voortgeduurd. Weliswaar kwam het niet meer tot straatgevechten op grote schaal, maar het kwam dikwijls tot een handgemeen tussen blanken en kleurlingen en de blanke onverlaten beperkten hun attentie grotendeels tot het beschadigen van winkels en woonhuizen toebehorend aan Westindiërs.

Enige maanden geleden evenwel begon de politie zich ongerust te maken, zulks omdat de fascistische aanhangers van Sir Oswald Mosley en andere kleurgevoelige onverlaten pamfletten verspreidden in Notting Hill en omgeving waarin de Britten worden aangespoord Engeland te redden van de kleurlingen en veilig te stellen voor de blanken en waarin verder wordt beweerd dat de tegenwoordigheid van kleurlingen in Notting Hill heeft geleid tot woningnood, ontucht, ziekte, en tot werkloosheid voor de blanken.

De ongerustheid werd weldra gedeeld door een aantal parlementsleden, die hadden vernomen van maatschappelijke werkers in het Notting Hill district, dat de betrekkingen tussen blanken en kleurlingen wederom slechter begonnen te worden en dat Teddy Boys. uit andere Londense wijken wederom neiging vertoonden om zich 's avonds naar het Notting Hill distrikt te begeven in de hoop iets te „beleven".

De aanwezigheid van Teddy Boys leidde op Pinksterzondag tot moord in noord-Kensington, dat grenst aan Notting Hill. Een 32-jarige Westindiër werd doodgestoken door een jongeman, behorend tot een groep welke er duidelijk op uit was ruzie te zoeken. Deze moord vond plaats twee dagen nadat een vijftigtal leden van het Lagerhuis de regering had gewaarschuwd dat er groot gevaar bestond voor nieuwe onlusten. Er zijn terstond nieuwe politie-versterkingen naar Notting Hill gezonden.

Misschien zal de politie er in slagen de toestand in bedwang te houden, maar niemand kan voorspellen wat er zal gebeuren indien Sir Oswald Mosley de daad bij het woord voegt én zich in de volgende algemene verkiezingen in dit gevaarlijke distrikt kandidaat zal laten stellen voor het Lagerhuis.

x x x

De onbereikbare zee

Ondanks het teleurstellende weer op zondag gebeurde er eindelijk wat al lang was verwacht. De verkeerschaos op de wegen naar de kust nam 'n zodanige omvang aan, dat automobilisten, die des ochtends vol goede moed de steden hadden verlaten om te gaan spelemeien aan de kust, hun plannen halverwege moesten prijsgeven omdat ze de zee niet konden bereiken en langs zijwegen terugkeerden naar huis. Het aantal auto's dat des ochtends Londen verliet langs de twintig voornaamste uitgangswegen bedroeg 31.000 per uur. Verkeersopstoppingen varieerden van twee tot zes kilometer lengte. Op de weg naar Colchester in Essex ontstond zelfs een verkeersopstopping van tien kilometer.

x x x

Beren sterven in Canada

Een luid hoera voor het Gemenebest en een stille traan voor de beren van Canada. Het begon met een ingezonden stuk in een Engels dagblad. Daar was iemand voorbijgewandeld aan het Buckingham Paleis in Londen die, zoals dat een Brit betaamt, met tederheid en trots een blik had geworpen op de roodgetuniekte en geberemutste gardesoldaten die het paleis bewaken met een heel bijzonder en indrukwekkend mars-ritueel. Elke schildwacht is een parade op zichzelf. En de man die wandelde en bereid was zich te laten vertederen door dit martiale schoons, zag tot zijn ontzetting dat de beremutsen er uitzagen alsof zij sedert lange tijd onderkomen hadden verschaft aan uitgebreide en ongewoon hongerige mottenkolonies. De man schreef bijna huilend aan zijn krant. Anderen begonnen mee te wenen. De mot zat in de Beremutsen.

De mare verbreidde zich weldra door het gehele Gemenebest: de mot zat in de beremutsen. Aanstonds besloot de burgemeester van Timmins in Canada het imperium te behoeden voor de ondergang. Hij bood aan om schuttersgroepen te organiseren voor de berenjacht. Dit aanbod is dankbaar door de garde aanvaard. De schutters van Timmins, waaronder twee damesgroepen, moesten evenwel geduld oefenen, want de beren hadden hun winterslaap nog niet beëindigd. Eindelijk ok Pinksteren bleken de beren voldoende uitgeslapen om zich beschikbaar te stellen voor gardemutsen en Timmins trok uit. Op de eerste dag van het seizoen lieten vijf zwarte beren het lieve leven opdat de garde in Londen zich niet langer behoefde te schamen over hun hoofdtooi. Maar vijf beren is niet genoeg. Eén beer levert niet meer dan twee mutsen en er zijn honderden gardesoldaten, om nog te zwijgen van de garde-officieren. Er valt nog veel te sterven voor de arme beren.

De werkzaamheden aan de kernreactor bij Petten vorderen gestaag. Eind 1959 zal de reactor klaar zijn, waarmee een paar maanden volgen, waarin de reactor getest zal worden en dan volgt de definitieve ingebruikname. De werkzaamheden in de reactorhal, waar een gedeelte van de reactor al gemonteerd is.

Curom - Nieuwtjes

Vergadering

Op de algemene jaarlijkse ledenvergadering van de Curaçaosche Radio Vereniging, welke Dinsdagavond met de (helaas gebruikelijke) matige belangstelling van de zijde der leden in het Cultuurcentrum werd gehouden, werden alle stukken van secretaris en penningmeester goedgekeurd. Het bestuur zag zich in zijn geheel herkozen, terwijl daaraan nog werd toegevoegd de heer Th. Pasman, dit vooral in verband met het komend verlof van de ondervoorzitter, die ook reeds optreedt als waarnemend penningmeester.

Hoorspel

Om negen uur zondagavond is er weer een hoorspel in samenwerking met de Nederlandsche Radio-Unie en de Sticusa. De titel is: "Zoveel honderd miljoen".

Zoeklicht

Het transcriptieprogramma van Radio Nederland Wereldomroep laat deze week (Zondagavond vijf voor tien) luisteren naar gitaarmuziek van het bekende duo Pomponio en Martinez, een verhaal van de Mexicaanse schrijver Edmundo Valades door professor Van Praag, een klankbeeld over de belevenissen van een Curaçaos echtpaar in Nederland en muziek van het Limburgs Promenade Orkest.

Boekenweek

Om kwart voor negen woesdagavond begint een Boekenweek-programma met medewerking van de beide gasten Simon Carmiggelt en Leo Uittenbogaart. De studio is helaas te klein om iedereen toe te laten; daarom werden uitnodigingen verzonden.

Rang

Door de uitzending der verkiezingsuitslagen moest deze week Han Rang's populaire programma "Een uur voor u" komen te vervallen. Het is maandagavond om tien uur weer te beluisteren en in het bijzonder zij gewezen opde mogelijkheid om vragen te zenden aan de "antwoordman", die practisch kan worden geacht alles te weten. Vragen op het stuk van religie en politiek kunnen echter niet worden behandeld.

Wijzigingen

Het programmaschema vertoont met ingang van 1 juni weer verschillende veranderingen; de leden van de Curom doen er daarom goed aan de Gids te raadplegen.

Inbrekers zijn in de Anglicaanse kathedraal van Rochester binnengedrongen, waar zij zich met behulp van dynamiet toegang verschaften tot de crypte. Zij vonden er echter niets anders dan gewone voorraden. Daarna hebben zij nog vergeefs geprobeerd met een breekijzer de schatkamer van de kathedraal open te breken.

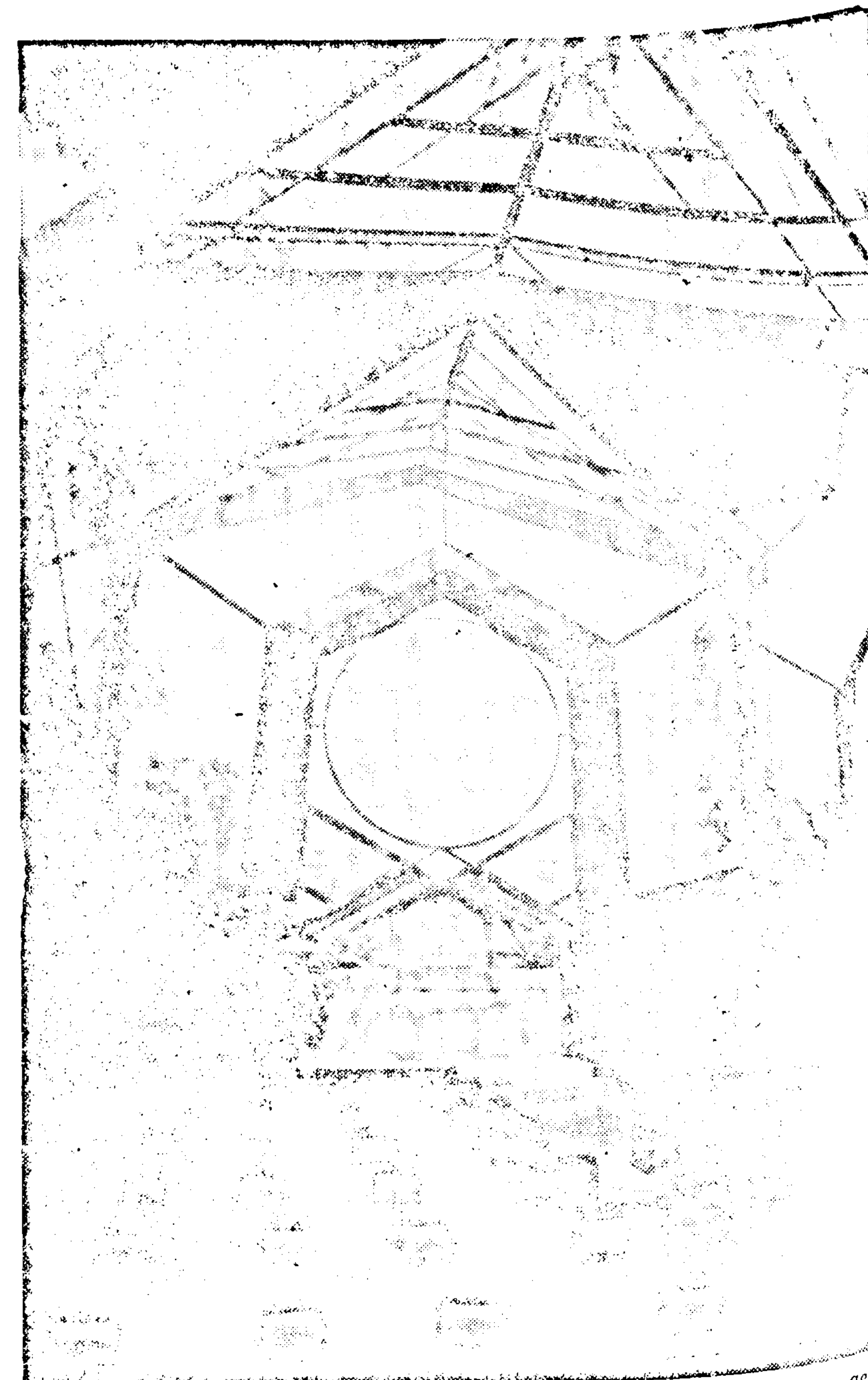
Hersengymnastiek - kampioenen

Oranjestad. — Door Radio Kelkboom werd de afgelopen maanden een groot hersengymnastiektournooi georganiseerd. Na een felle strijd kwamen als kampioenen uit de bus: 1. het team van de accountantsdienst, die woensdagavond het team van de Mariniers versloeg. De Mariniers werden goede tweede en daarmee de sub kampioenen.

Op de bovenste foto de Accountants, daaronder de Mariniers.

TOLERANTIE in Amerika

Na Billy Graham nu Oral Roberts

Wayfarers Chapel te Portugese Bend bij Los Angeles. De kapel, die bijna geheel van glas is gemaakt, werd ontworpen door Lloyd Wright voor een gemeente van de Kerk van het Nieuwe Jeruzalem.

Kerkgang voor velen een kwestie van fatsoen

(Van een bijzondere medewerker)

In het eerste amendement op de Amerikaanse Grondwet, aangenomen in 1790, is uitdrukkelijk vrijheid van godsdienst voor iedereen vastgesteld en worden Kerk en staat definitief gescheiden. Deze vrijheid heeft daarvoor niet altijd bestaan. De Puriteinen in Nieuw Engeland konden het hun andersdenkende medeburgers in de 17e eeuw vaak moeilijk genoeg maken en hun strenge, onbuigzame houding leidde, omstreeks 1692, tot de beruchte heksenprocessen in Salem.

Gedurende de Vrijheidsoorlog was er een heftige anti-katholieke uitbarsting en Amerikanen, die trouw wensten te blijven aan het Engelse moederland maakten hiervan gebruik voor hun propaganda. Zij hielden hun vrijheidlievende landgenoten, die de hulp van het Paapse Frankrijk accepteerde het alternatief voor van onderdrukking door Rome en de Inquisitie. Toen Amerikaanse troepen Canada binnenvielen moest Generaal Washington in legerorders met strenge straffen elke militair bedreigen, die in woord of daad de overwegend katholieke Canadese bevolking in zijn geloof zou kwetsen of hinderen.

Ook na het aannemen van genoemd amendement zijn er meer anti-katholieke periodes geweest, waarvan de heftigste en langdurigste begon in de dertiger jaren van de vorige eeuw, toen grote aantallen immigranten uit katholiek Europese landen begonnen binnen te stromen. Onruststokers wisten de gemoederen tegen de Kerk van Rome zo te verhitten, dat de spanningen zich tenslotte ontlaadden in bloedige botsingen en de verwoesting van meer katholieke kerken. De leiders van deze beweging hadden in de '50-er jaren een dusdanig grote aanhang, dat zij een nieuwe politieke partij, bijgenaamd de Know-Nothings, oprichtten en in 1856 met een eigen kandidaat voor de presidentsverkiezingen, Millard Fillmore, uitkwamen.

Dan is er nog de beruchte Ku Klux Klan, die sinds de burgeroorlog telkens weer als een ontaarde phoenix uit zijn as van onverdraagzaamheid, rassenhaat en demagogie verrijst en in zijn propaganda joden, katholieken en negers gelijkelijk omvat als de oorzaken van alle binnenlandse moeilijkheden. Ook de Quakers en Mormonen hebben hun ondervindingen gehad van de onverdraagzaamheid en het onbegrip van hun landgenoten.

Maar wanneer zij zich niet tijdelijk door heilloze leuzen laten meeslepen, laten de Amerikanen in het algemeen, in overeenstemming met de constitutie, een ieder vrij te geloven wat en hoe hij wil. Zij volgen hierin het voorbeeld van beroemde Amerikanen als Franklin en Washington, die in hun opvatting van de constitutionele vrijheid zo ver gingen, dat zij zich bij geen enkele kerkelijke groepering wilden aansluiten. Zo consequent volhardden zij in deze houding, dat Franklin kort voor zijn dood kon schrijven: „Alle sekten, die wij hier hebben — en dat zijn er heel wat — hebben mijn vriendschappelijke gevoelens en geldelijke bijdragen ontvangen. Ik heb er nooit een iets in de weg gelegd en hoop deze wereld te verlaten in vrede met hen allen." President Washington oordeelde, dat zijn geloof uitsluitend een zaak van hemzelf was en dit was zelfs oorzaak dat hij menigmaal voor atheïst werd uitgekreten. Uit zijn nagelaten geschriften blijkt evenwel duidelijk, dat hij een diep-gelovig man was.

Een direct gevolg van deze geloofsvrijheid zijn de talloze sekten, die hier kortere of langere tijd floreren, vanaf de Oneida Gemeente der Perfectionisten in de vorige eeuw tot de z.g. profeet, die met zijn volgelingen had even buiten Los Angeles zijn tenten opgeslagen en enkele maanden geleden door twee afvallig. leden der gemeenschap met een bom werd gedood. Deze tolerantie maakt figuren als Billy Graham en Oral Roberts mogelijk, die onder hun miljoenen toehoorders leden van alle christelijke kerken tellen. Wekelijks kan men genoemde heer Roberts op de T.V. onder ademloze aandacht van duizenden aanwezigen zieken zien genezen". En dan is er een man hier, die zich „De Stem van twee Werelden" noemt en geregeld halve-koloms advertenties in de grote dagbladen plaatst met het vet-gedrukte opschrift: Wat is er fout als uw gebed niet verhoord wordt? Natuurlijk belooft hij een gemakkelijke methode om dit euvel te verhelpen en zo geld, succes, gezondheid en nog een paar andere dergelijke begerenswaardige zaken te verkrijgen.

De kleinere kerkgenootschappen doen veel moeite om leden te lokken en voorzien hun kerkgebouwen met aantrekkelijke reclameborden: ruim parkeerterrein, kinderbewaarplaats, volledige airconditioning en zo meer. Voor een kerk zag ik laatst deze vrije variant op de reclame leuze van een bekende biersoort. Deze kerk doet u goed, zoals een goede kerk dat moet!

De kerkgang zondags, of minstens op hoogtijdagen is voor velen een kwestie van fatsoen en men moet zich niet verbazen over opvattingen als die van een dame die mij toevertrouwde: „O ja, die kerk van u ken ik best. Ik ga er met Pasen vaak heen, omdat hij het dichtst in de buurt is."

Een der toeristenattracties van Los Angeles is de Wayfarers Chapel, een kerkje, geheel van glas gebouwd, schitterend gelegen in een bloeiende tuin op een heuvel, met een wijd uitzicht over de Stille Oceaan. Een luidsprekersysteem zorgt de gehele dag voor zachte „background music" van psalmen en andere geestelijke muziek. Op zondag worden er ook kerkdiensten gehouden, maar verder is het voornamelijk ingesteld op de belangstelling van vakantiegangers. Sinds de opening in 1951 werd het reeds door ruim 150 duizend mensen bezocht. Verder is het een geliefd oord voor publiciteit-minnende lieden om er zich in de echt te laten verbinden. De klucht van Jayne Mansfields huwelijk aldaar, een jaar geleden, was dan ook een welkome sappige „kluif" voor de Amerikaanse reportage-methodes.

Vrijheid van geloof is een mooi iets, wanneer het betekent: respect voor de overtuiging van een ander. Een goed voorbeeld ervan waren de zeer uitgebreide en eerbiedige artikelen en reportages in de neutrale dagbladen, televisie en radio bij het overlijden van paus Pius XII en de verkiezing van zijn opvolger, die door geen katholiek blad of katholieke radio-omroep hadden kunnen worden verbeterd. Die vrijheid brengt ook het gevaar mee de tolerantie voor anderen „in eigen huis" toe te passen en het kan daardoor voor de Amerikaanse katholiek dubbel moeilijk zijn in deze vrije en vlotte wereld zijn persoonlijk standpunt te blijven handhaven. Het bloeiende geloofsleven, dat men allerwegen ontmoet kan een aanwijzing zijn dat zij hierin wonderwel weten te slagen.

St. Genesius Bond 25 jaar op Aruba

Oranjestad. — In mei 1934 begonnen de Eerw. Frater Beatus en de Eerw. Zuster Agnes een type-cursus. Met het Hoofdbestuur van de Ned. R. K. Bond van „Groote" Schrijvers „St. Genesius" werd contact opgenomen en volgens de volmacht van 1 juni 1934 werd Aruba een zelfstandige onderafdeling. Na enige jaren begon de Eerw. Zr. Ma. Emilia ook met stenografie, hoewel de belangstelling voor dit vak tamelijk gering was. In 1937 vertrokken de Fraters van Aruba en namen de Frères hun werk over.

Machineschrijven

Vanaf het begin was het examenprogramma hetzelfde als in Nederland. Omdat het echter voorkwam, dat geslaagde leerlingen met hun type-diploma op zak bij de Lago daar opnieuw met de eerste lessen van het Gregg-leerboek konden beginnen, werd er gedurende de oorlog een examen-programma opgesteld, dat een combinatie was van de Gregg-leermethode en het examen-programma in Nederland en dat ook door de Lago werd geaccepteerd.

Onmiddellijk na de oorlog ging er een brief naar het Hoofdbestuur in Nederland met het verzoek het nieuwe programma te mogen invoeren, waarop heel spoedig de goedkeuring volgde. Organisatorisch werd er ook het een en ander gewijzigd. De onderafdeling zou voortaan heten: Centrale „Aruba". De oprichtingsdatum is 30 augustus 1946. Fr. Theodorus, vanaf 1942 typeleraar aan het St. Dominicus College en de organisator van het verbeterde type-onderwijs op de Ned. Antillen — de Centrale „Curaçao" is daarna tot stand gekomen en heeft in grote trekken hetzelfde programma overgenomen — werd voorzitter en is dat tot op heden gebleven.

Gedurende 10 jaar werd gewerkt volgens het nieuwe programma. Omdat het echter al verschillende keren was voorgekomen, dat sommige leerlingen onmogelijk in staat waren het examen te maken, werd door het Bestuur van de Centrale in 1956 besloten nog een examen met lichtere eisen in te voeren. Hiermede werd tegelijkertijd bewezen, dat degenen die het Praktijkdiploma van de Centrale „Aruba" kunnen behalen, werkelijk iets kunnen presteren.

Een gevolg van het een en ander was, dat het lesgeven moeilijker werd vooral doordat een goed boek, dat de afstand tussen leerboek en het examen kon overbruggen, geheel ontbrak. Deze leemte is nu echter ook gevuld. Fr. Theodorus is klaar met „Tussen Leerboek en Examen", een leerboek waarvan de titel al zegt waarvoor het bedoeld is en sinds een paar maanden in gestencilde vorm aan de praktijk wordt getoetst. Op het eind van dit jaar zal het in Nederland gedrukt worden.

Hoe is de werkwijze op het ogenblik? Nadat de leerlingen het Schoevers Standaard Leerboek voor Machineschrijven gedeeltelijk hebben uitgewerkt, schakelen ze over naar het eerste gedeelte van „Tussen Leerboek en Examen". Hierna moet de leerling behoorlijk accuraat kunnen typen. Het behalen van het **Certificaat Correct Werk**, waarvoor een gegeven tekst netjes ingedeeld en zonder één enkele fout moet getypt worden, is hiervan de bekroning.

Nu begint de leerling zijn snelheid op te voeren totdat hij het **Certificaat 20 woorden per minuut** verdiend heeft. Hiervoor moet hij een gegeven tekst gedurende 10 minuten overtypen en mag hij niet meer dan 5 fouten maken. Hierbij moet het totaal aantal woorden per minuut verminderd met het totaal aantal fouten van de gehele test 20 of meer zijn.

De directe opleiding voor het examen Diploma A kan nu beginnen. De oefeningen hiervoor worden genomen uit het tweede gedeelte van „Tussen Leerboek en Examen".

Het examen omvat:

1. Het opschrijven van een gedicteerde handelsbrief.
2. Het met doorslag uitwerken van deze brief volgens een op het examen voorgeschreven methode (blockstyle, semi-block of indented style) gedurende 7 minuten. Snelheid 30 w/m (150 aanslagen). Voor deze brief moet ook een enveloppe getypt worden. Wie acht slagfouten heeft, is meteen gezakt.
3. Voor een gegeven factuur wordt getypt:
   a) een rekening op een gedrukt formulier.
   b) een adreskaart.
   c) een douaneverklaring.
   d) een postwissel.

Er worden punten gegeven voor: Taal, Vaardigheid en Correct Werk. Wie 5 of minder heeft één van deze drie onderdelen wordt afgewezen.

Na dit diploma kunnen de geslaagden doorgaan met het behalen van het **Certificaat 30 w/m:** overtypen van een gegeven tekst gedurende 10 minuten, niet meer dan 5 fouten maken en totaal aantal worden per minuut verminderd met totaal aantal fouten van de gehele test moet 30 of meer zijn.

Ondertussen is de directe opleiding voor het Praktijkdiploma al begonnen, aangezien het leren van het tabulatorwerk veel tijd vergt.

Het examen omvat:

1. Het opschrijven van een gedicteerde handelsbrief.
2. Het met doorslag typen van deze brief volgens een van de bovengenoemde 3 methodes gedurende 5 minuten. Snelheid 40 w/m of 200 aanslagen. Voor deze brief moet ook een enveloppe getypt worden.
3. De rekening valt weg. Adreskaart, douaneverklaring en postwissel moeten getypt worden n.a.v. een gegeven factuur. Dit is voorlopig, want aangezien dit al vereist wordt bij het Diploma A is het Bestuur van de Centrale aan het zoeken welke formulieren hiervoor het best in de plaats kunnen komen.
4. Tabulatorwerk. Dit is een staatwerk, meestal voortkomende uit de praktijk, waarbij de candidaten hun machine ten volle moeten benutten. Voor candidaten, die alleen maar een lagere school gehad hebben, is dit onderdeel de grote struikelblok, tenzij ze niet verder gegaan zijn met studeren om andere redenen dan gebrek aan capaciteit.

Er worden punten gegeven voor: Taal, Vaardigheid, Correct Werk en Tabulatorwerk. Wie 5 of minder heeft voor een van deze onderdelen wordt afgewezen.

Degenen die slagen voor het Praktijkdiploma krijgen bij het uitreiken hiervan het insigne van de Centrale „Aruba".

De testen voor Correct Werk, 20 en 30 w/m worden elke maand door de Centrale uitgegeven en zijn maar één maand geldig.

Stenografie

De belangstelling voor dit vak is belangrijk minder dan voor typen. Het examenprogramma is hetzelfde als in Nederland.

Ned. Taal: 130 lettergrepen per minuut gedurende 10 minuten. Eng. en Spaanse Taal: 100 lettergrepen per minuut gedurende 10 minuten.

Er worden punten gegeven voor: **Oplezen** van de eerste 3 minuten van de eerste 3 minuten van het stenogram, het **schriftelijk uitwerken** van de overschietende 7 minuten en voor **taal.**

Om te kunnen slagen moeten de candidaten voor oplezen en uitwerken gemiddeld minstens 6 falen. Voor tal en uitwerken van het stenogram moet minstens het cijfer 6 worden bereikt.

Handelsrekenen en Boekhouden.

Candidaten hiervoor worden in de gelegenheid gesteld examen te maken. Uit het overzicht blijkt wel dat er nog heel weinig candidaten zijn geweest.

Overzicht

1 juni 1934 - 1 juni 1959

	Candidaten	Geslaagd	Afgewezen
Machineschrijven (oud diploma)	319	295	24
(Praktijkdiploma)	434	352	82
(Diploma A)	193	160	33
Stenografie (Ned. Taal)	95	74	21
(Engelse Taal)	25	20	5
(Spaanse Taal)	1	0	1
Boekhouden en Handelsrekenen	18	9	9
Totaal	**1085**	**910**	**175**

Certificaten

1 september 1946 - 1 juni 1959

Correct Wer	991
20 w/m	835
30 w/m	550
Totaal	**2376**

Uit de rechtszaal

Oranjestad. — Voor rechter mr J. J. M. van Gent had zich gisteren een negentienjarige jongen te verantwoorden. Hij had met een ongekeurde auto gereden en was ter hoogte van Savaneta op de kop geslagen. Hij verklaarde zijn baas naar een feest te hebben gebracht en daarna aan een vriend een lift te hebben gegeven. Beklaagde was chauffeur van beroep in dienst van een levensmiddelenbedrijf. Momenteel is hij zonder werk, maar in opleiding voor een werkkring bij het hotel. De dd. ambtenaar van het O.M., de heer S. H. Tjong Ajong eist ƒ 50.— boete en intrekking rijbewijs voor de duur van zes maanden. Het vonnis luidt: ƒ 40.— subs. 20 dagen plus ƒ 15.— subs. zes dagen en intrekking van het rijbewijs voor de duur van een jaar, waarvan zes maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar.

— Een 48-jarige kwitantieloper had een bocht slecht genomen. Eis en vonnis ƒ 10.— boete.

—Een jeugdige vechtersbaas, die in de Nassaustraat had gevochten kreeg ƒ 15.— boete en de goede raad niet weer als kampioen op te treden op de openbare weg.

—Een chauffeur van een bakkerij had het verkeer opgehouden door zijn truck midden op straat te stoppen. Eis ƒ 15.— boete. De rechter is milder en wil rekening houden met het feit dat beklaagde al dertien jaar lang chauffeur is en slechts zelden een overtreding maakte. Vonnis daarom ƒ 7.50 of drie dagen.

—Een achttienjarige jongeman stond tenslotte terecht wegens openbare dronkenschap. De jongeman heeft een moeilijk beroep, nl. kellner. Eis en vonnis ƒ 15.— boete of vijftien dagen.

Drie kandidaten voor Sportkoningin

Oranjestad. — Tot dusver hebben zich als candidaten voor de titel van sportkoningin gemeld de dames Margo Croes, die Estrella vertegenwoordigt, Nilda Croes voor Plymouth en Sylvia Thode (Trupiaal voetbalclub). Er is nog gelegenheid voor de verschillende verenigingen om meer candidaten te stellen.

Voor dit evenement en voor het defilé werden zeventig verenigingen door het ADY bestuur aangeschreven. Er is nog slechts van 9 antwoord ontvangen, maar men hoopt dat de clubbesuren zo spoedig mogelijk deze zaak zullen afhandelen, opdat de clubbesturen zo spoedig mogedefilé meeloopt.

Aan het voorlopig programma, dat wij al eerder publiceerden is nu nog toegevoegd een viswedstrijd.

Amigoe bekers voor Volleyballende meisjes

Oranjestad. — De St. Thomasbond heeft een goed initiatief genomen en wel de organisatie van een volleybaltournooi voor meisjes van de zes en zevende klassen van de meisjesscholen. Het initiatief is daarom zo toe te juichen omdat er over het algemeen meer gedaan wordt voor de schooljongens dan voor de schoolmeisjes.

Dit tournooi begint op 17 juni te Estrella voor meisjes van de scholen van Oranjestad, Santa Cruz, Noord en Paradera. Op 20 juni wordt te Brazil gespeeld tussen de teams van Sint Nicolaas, Savaneta, en Brazil. Op 24 juni voortzetting van het tournooi voor de meisjes van Oranjestad en omgeving, 1 juli iden. Op 4 juli voor Sint Nicolaas en op 8 juli worden de finales gespeeld op het Estrellaterrein. De hofleiding van het tournooi berust bij mej. Bongaerts.

Voor de twee winnende teams wordt door de Amigoe een beker beschikbaar gesteld.

Arubaans symphonieorkest concerteert

Oranjestad. — Onder auspicien van de Arubaanse Kunstkring concerteert op 3 juni a.s. het Arubaans symphonie orkest, onder leiding van dirigent Ad. Stenzen.

Het programma vermeldt werken van Back, Giovanni Paisielli, Nicolo Jommelli, Antonio Vivaldi, Mozart, en Gaetano Donizetti. Als solisten treden op Ad. Stenzen, altviool, Mary Lou Koolman, clarinet, en Bodil G. Frolund, piano.

Het Arubaanse Symphonie orkest, dat in 1955 door Jan Stam werd opgericht wordt sinds midden vorig jaar geleid door de heer Stenzen, leraar van de Muziekschool.

Het orkest telt 7 eerste violen, tien tweede violen, drie altviolen, drie celli, 1 fluit, drie clarinetten, 1 basclarinet, twee trompetten, twee horns en 1 pauken.

Familie Hasselman met verlof

Oranjesad. — Gistermorgen vertrokken de heer en mevrouw Rien Hasselaar met verlof naar Nederland. Het is nog steeds niet zeker of ze na terugkeer de leiding zullen nemen van de op te richten Curaçaose muziekschool, of dat de heer Hasselaar weer als direkteur van de Arubaanse Muziekschool zal optreden.

Op verzoek van het bestuur van de Muziekschool werd donderdagavond in het Cultureel Centrum 'n gemeenschappelijke vergadering gehouden met het bestuur van de CCA. Tot resultaat kwam men niet. Het CCA bleef op het standpunt staan, dat het contract met de heer Hasselaar niet moet worden verlengd, terwijl de muziekschool dit wel wenst. Het bestuur van de muziekschool zoekt nu naar wegen om de direkteur toch de behouden.

AGENDA ARUBA

Oranjestad. — Kantoor Amigoe. Toricellistraat 16. Tel.: 1233. Zaterdag 30 en zondag 31 mei 1959.

Bioscopen:

De Veer, 8.30 uur:
Zaterdag en zondag: ‚INDISCREET". Cary Grant, Ingrid Bergman. 18 jaar.
5.30 uur, zondag: „JOAN OF ARC". Ingrid Bergman. Alle leeftijden.

Rialto, 8.00 uur:
Zaterdag en zondag: „DUEL ON THE MISSISSIPI". Lex Barker, Patricia Medina. 18 jaar.
5.45 uur, zondag: „BOP GIRL GOES CALYPSO". Alle leeftijden.

Principal, 8.00 uur:
Zaterdag: „THAT NIGHT". John Beal, Augusta Dabney. Alle leeftijden.
8.00 uur, zondag: „WOMAN IN A DRESSING GOWN". Yvonne Mitchell, Sylvia Syms. 18 jaar en 6.00 uur: „DIAMOND SAFARI. Alle leeftijden.

Aurora, 7.30 uur:
Zaterdag: „THE AFRICAN LION". Walt Disney. Alle leeftijden.
7.30 uur, zondag: „BAMBALINAS". (Spaans) Libertad Lamarque. 18 jaar en 6.00 uur: „VOODOO ISLAND". Alle leeftijden.

Savaneta, 7.30 uur:
Zaterdag: „WAR DRUMS". Lex Barker, Joan Taylor. Alle leeftijden.
8.00 uur, zondag: „PUSH OVER". Fred Mac-Murray, Phil Carey, Kim Novak. 18 jaar en 6.30 uur: „MERRY ANDREW". Danny Kaye, Pier Angeli. Alle leeftijden.

Oranjestad: Botica Od .0B
Oranjestad: BOTICA ODUBER.. Tel.: 1780.

San Nicolas: BOTICA SAN LUCAS. Tel.: 5006.

—x—

Port of Spain: Ondanks krachtige campagnes om het verkeer in Trinidad veiliger te maken, stijgt het aantal ongelukken met dodelijke afloop onrustbarend. Onlangs werd het 42ste slachtoffer van een verkeersongeval in 1959 begraven. In 1958 bedroeg het aantal dodelijke ongevallen 98.

Milwaukee wint, Giants Dodgers en Pittsburgh Pirates lijden verlies

Belangrijke wedstrijden op programma van vandaag

American League

Een „bases-loaded" single" van Hal Naragon in de negende inning gaf de Washington Senators gistermiddag een 7-6 overwinning op de Boston Red Sox, voor 3.030 toeschouwers, waaronder President Eisenhower. Pedro Ramos (5-5) won in relief en Wall (1-3) was de verliezer. Jensen (11) sloeg een homerun voor Bootsn en Killebrew (17) en Lemon (12) sloegen homerun voor de Senators.....

Linescore:

Boston	100 000 113	- 6	11 0
Washington	202 010 101	- 7	14 1

Don Mossi van de Detroit Tigers pitchte een "five-hitter" tegen de Chicago White Sox voor een 4-1 overwinning. Al Kaline (10) en Berberet (6) sloegen homeruns voor de Tigers. Bob Shaw (4-1) was de verliezende pitcher....

Linescore

Detroit	000 200 020	- 4	9 0
Chicago	010 000 000	- 1	5 2

Whitey Ford van de New York Yankees begon slecht, maar wist zich te herstellen en versloeg de Baltimore Orioles met 5-2. Bill Skowron zorgde voor 3 runs. Ford heeft nu een record van 5-3. Billy O'Dell (2-4) was de verliezer. Woodling (4) sloeg een homerun voor Baltimore....

Linescore

Baltimore	101 000 000	- 2	8 1
New York	200 021 00x	- 5	8 1

De Cleveland Indians en de Kansas City Athletics hadden een vrije dag......

De stand in de American League

Cleveland	24	15	—
Chicago	24	17	1
Baltimore	24	19	2
Washington	21	23	5½
Kansas City	18	20	5½
Detroit	18	22	6½
Boston	17	23	7½
New York	16	23	8

Wedstrijden van vandaag in de American League: (alle teams hebben „double-headers")

Kansas City in Cleveland Kucks (0-1) en Coleman (0-3) tegen Score (5-2) en McLish (5-1).
Detroit in Chicago Lary (5-3) en Bunning (5-3) tegen Pierce (5-4) en Donovan (2-3).
Baltimore in Boston Pappas (4-2) en Walker (4-0) tegen Brewer (3-3) en Wills (0-0).
New York in Washington Larsen (4-0) en Ditmar (1-4) tegen Griggs (2-2) en Kemmerer (4-4).
Alle wedstrijden worden 'smiddags gespeeld.

National League

Met vier homeruns, twee van Frank Robinson (14) en twee van Vada Pinson (7), wonnen de Cincinnati Redlegs met 8-5 van de Pittsburgh Pirates. Het was een homerun-duel tussen de batters Robinson en Pinson van Cincinnati en Rob Skinner van Pittsburgh, want Skinner sloeg ook twee homeruns voor de Pirates. Hij heeft nu in totaal voor dit seizoen. Charlie Mabe (3-1) was de winnende pitcher en Ronnie Kline (4-3) de verliezer.....

Linescore

Pittsburgh	022 001 000	- 5	9 0
Cincinnati	201 040 01x	- 8	10 0

Wilmer Mizell won zijn zesde achtereenvolgende partij voor St. Louis gisteravond, met een 4-2 overwinning op de San Francisco Giants. Joe Cunningham (2) en Smith (6), sloegen homeruns voor St. Louis. Mizell heeft nu een record van (6-1). Sanford (6-5) was de verliezer...

Linescore:

St. Louis	000 000 220	- 4	12 0
San Francisco	000 000 011	-	7 0

Hank Aaron sloeg een triple in de negende inning en scoorde de winnende run op een infield rolling van Joe Adcock en de Milwaukee Braves wonnen met 6 5 van de Philadelphia Phillies. Adcock (4) sloeg ook een homerun voor de Braves en Bouchee (4) sloeg er één voor de Phillies. Don McMahon (2-0) was de winnende pitcher en Gene Conley (2-2) de verliezer....

Linescore

Philadelphia	202 000 100	- 5	9 0
Milwaukee	040 000 101	- 6	13 2

De Chicago Cubs stuurden in de vierde inning twaalf man aan bat en scoorden acht runs voor een 9-4 overwinning op de Los Angeles Dodgers. De Dodgers maakten vijf errors waarvan drie in de fatale vierde inning. Earl Averill (4) sloeg een homerun voor de Cubs. Moe Drabowski (3-4) was de winnende pitcher en Danny Mc Devitt (3-4) de verliezer.

Linescore

Chicago	000 810 000	9	9 2
LosAngeles	001 003 000	4	10 5

De stand in de National League:

Milwaukee	25	15	—
San Francisco	24	19	3
Chicago	22	22	5
Los Angeles	23	23	5½
Pittsburgh	21	21	5½
Cincinnati	21	22	6
St. Louis	18	24	8½
Philadelphia	16	25	10½

Wedstrijden van vandaag in de National League. Philadelphia in Milwaukee — Cardwell (3-2) tegen Buhl (2-3). Chicago in San Francisco — Anderson (3-5) tegen McCormick (2-2). Pittsburgh in Los Angeles — Cheney (0-0) tegen Podres (5-2). St. Louis in Cincinnati — Daniels (2-2) tegen Acker (1-0).

Alleen de wedstrijd Los Angeles — Pittsburgh wordt 's avonds gespeeld. De overige vinden 's middags plaats.

Eddie Lie A Ling geopereerd

Amsterdam. — Eddy Lie-A-Ling heeft vrijdagochtend de hartoperatie ondergaan in het Wilhelmina Gasthuis te Amsterdam. De operatie begon om acht uur 's-morgens en duurde twee uur.

De operatie werd verricht door prof. Boerema, die zeide zeer tevreden over het resultaat te zijn. Eddy heeft de nacht van vrijdag op zaterdag koorts gehad, maar zijn toestand was vanmorgen goed. Hij heeft al bezoek gehad van zijn vader.

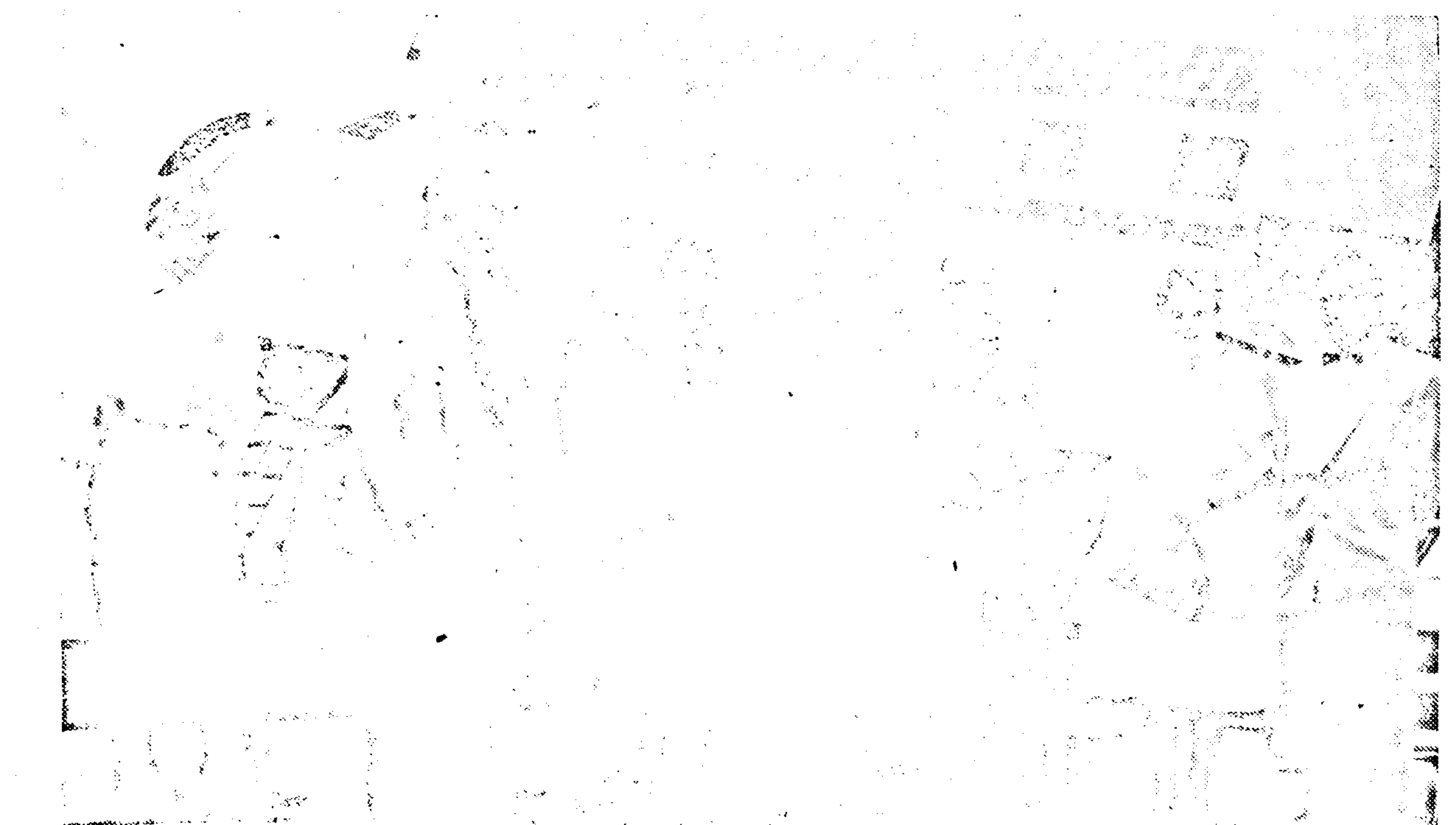
Scherpenheuvel vs. S.U.B.T.

Willemstad. — Morgenmiddag zal in het Stadion een ontmoeting plaats vinden die gelijkenis vertoont met die van David en Goliath. De kersverse kampioen van de B-klasse der CVB zal dan de strijd aanbinden tegen de kampioen der A-Klasse, SUBT om de Curaçao Wissel trofee. Nog maar sinds een week in de A-klasse zal Scherpenheuvel zijn uiterste best doen een goed figuur te slaan tegen de reeds zo lang gevestigde Kampioensploeg van Subt. Het zal een interessant treffen worden tussen beide ploegen.

Feestmiddag van Curacaose Sport Club

Willemstad. — Morgenmiddag, dus zondag, zal de Curaçao Sport Club een speciale middag organiseren voor haar leden en hun kinderen van 2.00 tot 6.00 uur n.m. op Scharloo. Diverse atracties zoals "White Elephant Sale", en filmvoorstellingen zullen zorgen dat het een gezellige middag wordt, terwijl mooie prijzen voor de jeugdige winnaars de spanning zullen vergroten. Voor de kleineren zal er een grabbelton zijn!

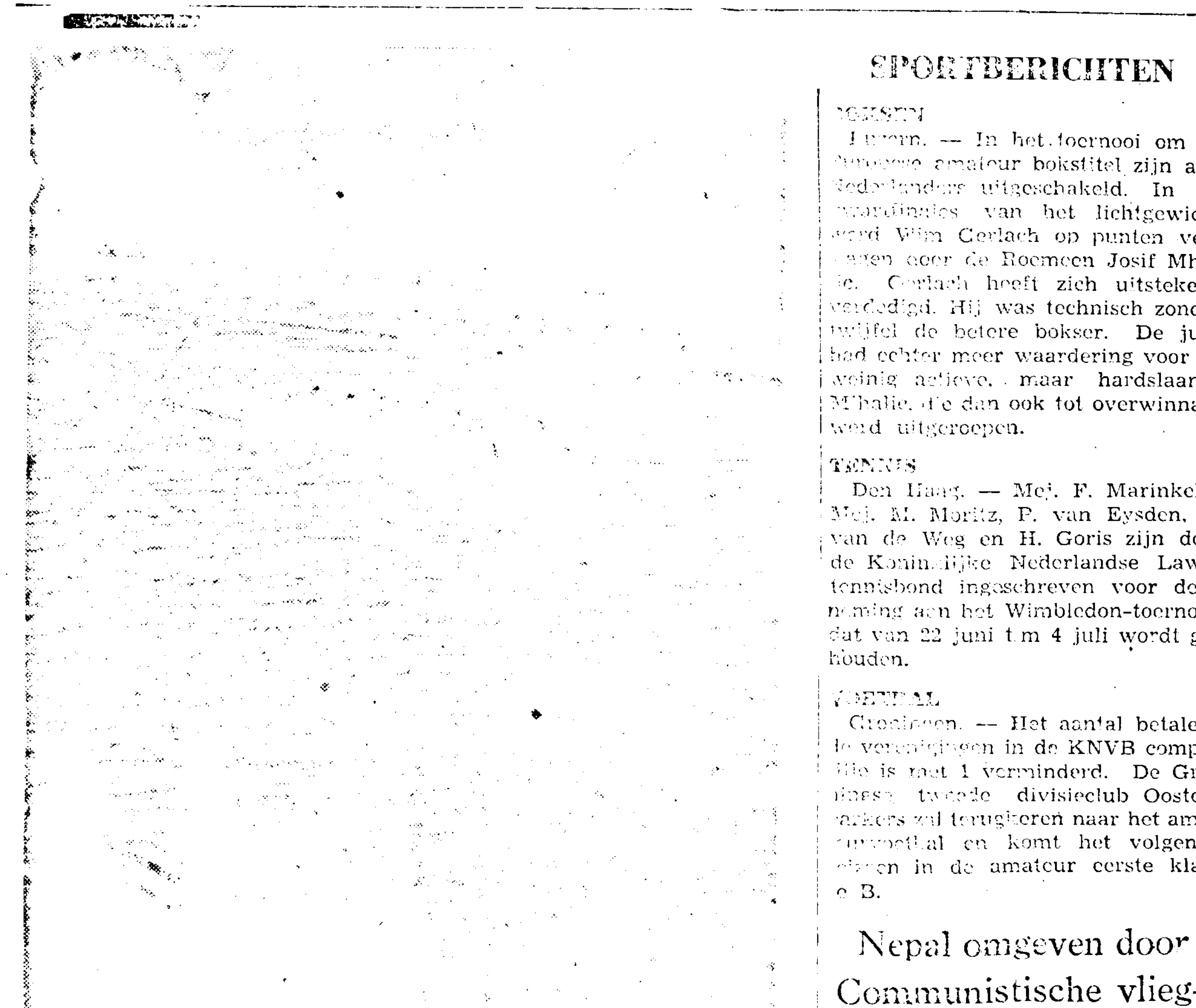
Het bestuur hoopt ook vele leden van KWIEK, VAN ENGELEN en BELLEVUE te mogen verwelkomen.

Ralph Metcalfe, vroeger Olympisch kampioen hardloper voor de Verenigde Staten, was vrijdag en zaterdag j.l. op Curaçao als goodwill ambassadeur van de Commissie die de Pan American Games dit jaar organiseert. Deze olympiade van het Westelijk Halfrond wordt van 27 augustus tot 8 september 1959 in Chicago, Illinois gehouden.

De heer Metcalfe, die met zijn vrouw en een 11-jarige zoon in 27 dagen 14 landen bezoekt om de deelneming aan genoemde wedstrijden te stimuleren, werd vrijdag op de Dr Plesman Luchthaven begroet door Gedeputeerde O.R.A. Beaujon, de Consul Generaal van de Verenigde Staten V. Pallister, de heren Mordy Maduro en David Capriles van de NABLO, D.S. de Windt, Secretaris van de Sportcommissie uit de Eilandsraad en Ph. J. Evertsz, Hoofd van het Toeristen Bureau. Des middags maakte hij zijn opwachting bij Z. E. de wnd. Gouverneur van de Nederlandse Antillen en de Minister-President, alsook bij de Gezaghebber van Curaçao. Des avonds werd de heer en mevrouw Metcalf met zoon een diner in het Restaurant Fort Nassau aangeboden.

De heer Metcalfe sprak de hoop uit, dat de Nederlandse Antillen met een grote en goede ploeg op de a.s. Pan Amerikaanse Olympiade zullen uitkomen. Er worden in totaal ongeveer 2.000 deelnemers aan deze wedstrijden verwacht. Er is sprake van, dat er 20 - 25 Ned. Antilliaanse deelnemers uit verschillende takken van sport naar Chicago zullen gaan.

"Hollandia" roeiwedstrijden te Alphen aan de Rijn. Het hoofdnummer oude acht over 2000 meter werd gewonnen door Aegir, tweede werd Laga en derde nereus.
Foto: Een overzicht van de felle strijd tussen Aegir en Laga

SPORTBERICHTEN

BOKSEN

Luzern. — In het toernooi om de Europese amateur bokstitel zijn alle Nederlanders uitgeschakeld. In de kwartfinales van het lichtgewicht werd Wim Gerlach op punten verslagen door de Roemeen Josif Mihalic. Gerlach heeft zich uitstekend verdedigd. Hij was technisch zonder twijfel de betere bokser. De jury had echter meer waardering voor de weinig actieve, maar hardslaande Mihalic, die dan ook tot overwinnaar werd uitgeroepen.

TENNIS

Den Haag. — Mej. F. Marinkelle, Mej. M. Moritz, P. van Eysden, H. van de Weg en H. Goris zijn door de Koninklijke Nederlandse Lawntennisbond ingeschreven voor deelneming aan het Wimbledon-toernooi, dat van 22 juni t.m 4 juli wordt gehouden.

VOETBAL

Groningen. — Het aantal betalende verenigingen in de KNVB competitie is met 1 verminderd. De Groningse tweede divisieclub Oosterparkers zal terugkeren naar het amateurvoetbal en komt het volgende seizoen in de amateur eerste klasse B.

Nepal omgeven door Communistische vliegvelden

Katmandoe. — **Communistisch China heeft een keten van vliegvelden langs de grens met Nepal aangelegd, zo heeft de Nepalese premier Koirala vrijdag aan verslaggevers in Katmandoe verklaard. Hij voegde eraan toe dat ook Nepal vliegvelden aan zal leggen waar het ook maar nodig mag zijn".**

Berlijn. — Het aantal inwoners van Oost-Duitsland is in de afgelopen tien jaar met ruim anderhalf miljoen gedaald. Volgens het anti-communistische persbureau „West" bedroeg het aantal inwoners van de D.D.R. op 31 maart j.l. 17.310.670 tegen 18.892.000 in 1949.

Koning Boudewijn bezoekt New York

New York. — Koning Boudewijn viel in New York het traditionele „Ticker Tape" welkom ten deel toen hij in een open auto over Broadway reed. Een menigte van 25.000 mensen sloeg de tocht naar het stadhuis gade. Velen riepen „Boudewijn". In het Waldorf-Astoria-hotel was de koning de gast van [illegible] Robert Wagner. [illegible] legde de koning een krans op het Walen monument in Batterypark. De Walen behoorden tot de eerste kolonisten van Manhattan.

Lissabon. — Keizer Haile Selassie van Ethiopië zal in juli een officieel bezoek van vijf dagen aan portugal brengen. Hij wordt op 24 juli in Lissabon verwacht.

Zilveren Jubilaris bij de O.G.E.M.

Willemstad. — Vandaag is het 25 jaar geleden dat de heer I. G. Brouwers in dienst trad bij de N.V. OGEM.

In 1912 geboren te Paramaribo als zoon van een bekend koffieplanter aldaar, trad hij na de M T S te Amsterdam afd: werktuigbouwkunde te hebben doorlopen als opzichter van het installatie-bedrijf in dienst van de toenmalige N I G M. Werd na korte tijd aangesteld als 2e machinist in de centrale aldaar.

Van 1940 tot 1947 als 1e machinist gediend in Paramaribo onder de uiterst moeilijke oorlogs omstandigheden.

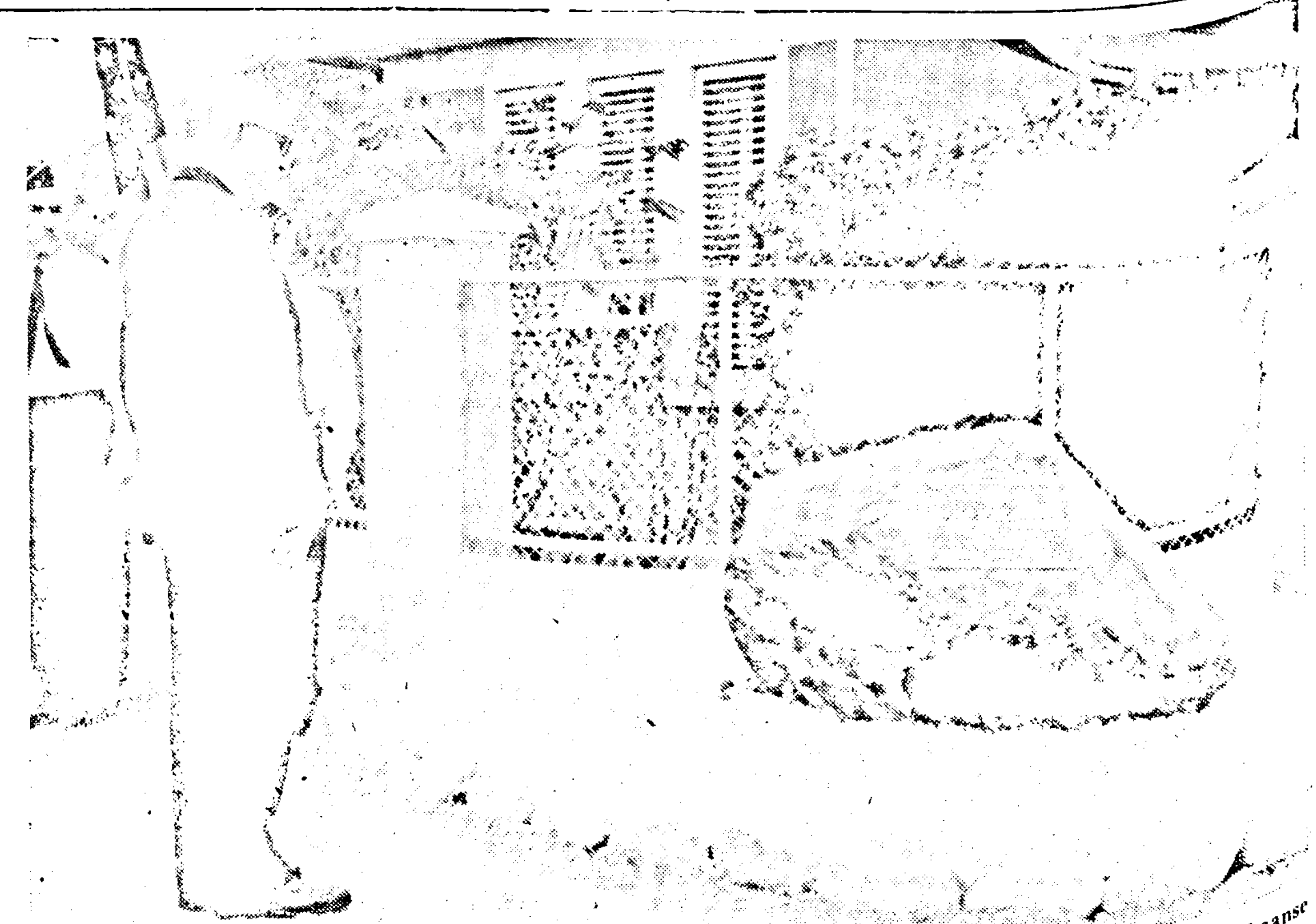
Na tijdelijk op Curaçao van 1948 tot 1950, meegewerkt aan de bouw van de elektrische centrale op Aruba. Van 1950 tot 1957 als 1e machinist gewerkt op Aruba. Deze periode werd voor Ca 5 maanden onderbroken, i.v.m. dringende werkzaamheden in Ciudad Bolivar in Venezuela. Sinds 1958 geplaats als hoofdmachinist op Curaçao, wensen wij de Hr. Brouwers nog vele jaren in zijn centrale toe.

De Jubilaris zal zoals gebruikelijk in intieme kring temidden van het OGEM personeel worden gehuldigd en hem zal daarbij tevens het OGEM insigne door de Heer Ir Tuileners worden aangeboden.

Melbourne. — Lady Mabel Balcombe-Brookes uit Melbourne, wier grootmoeder nog op de knie van Napoleon heeft gezeten toen hij op St. Helena vertoefde, heeft het huis op St. Helena waarin de keizer heeft gewoond, aan Frankrijk geschonken.

Bron der Jeugd ontdekt

Tokio. — Een groep oudere mannen in Osaka (west Japan) meent de "bron der jeugd" te hebben ontdekt in de vrouwenafdeling van het gemeentelijk badhuis. Een keer in de week gaan de leden, 22 mannen van boven de zestig, na de officiele sluitingstijd baden in het vrouwenbad. Zij zijn ervan overtuigd dat zij dan "in het badwater achtergebleven vrouwelijke hormonen absorberen". Een der zestigers verklaarde dat geen der leden meer ziek is geweest sedert de club enige maanden geleden werd opgericht.

Hedenmorgen vond ter gelegenheid van Memorial Day, — de dag waarop de gevallenen van de Amerikaanse strijdkrachten worden herdacht, — op het Amerikaanse Consulaat een plechtige herdenkingsbijeenkomst plaats van de leden van het American Legion. Tevens vond de onthulling plaats van een plaquette ter nagedachtenis van de leden der Amerikaanse strijdkrachten die tijdens de Tweede Wereldoorlog op de Nederlandse Antillen het leven lieten. Op de foto: de Consul-Generaal der Verenigde Staten de Heer M. V. Pallister bij de pas onthulde gedenkplaat.